

Đừng Yêu Em

Contents

Đừng Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10: End	72

Đừng Yêu Em

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Đừng yêu em của tác giả Khải Ly trên website đọc truyện online. Chẳng xem a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-yeu-em>

1. Chương 1

“Chị ơi, chúng ta có nên chờ thêm chút nữa rồi hãy đi...” Hà Thiên Văn mới nói dở chừng thì phát hiện chị hai yêu quý của mình dường như không tập trung, căn bản không nghe cô nói chuyện, đành phải to tiếng hô “Chị!”

“A?” Hà Tân Vũ giật mình, hoàn hồn lại: “Làm sao thế?”

Ngày thứ bảy đầu tiên của tháng 5, sau giờ Ngọ, hai chị em cô ra khỏi cửa hàng mua sắm. Các cô cùng nhau mua quà tặng mẹ, là một cái ghế mát-xa đa chức năng, yêu cầu chủ tiệm ngày mai giao về tận nhà.

“Chị nhìn gì mà ngốc ra thế, trên đường có trai đẹp à?” Hai mắt Hà Thiên Văn đảo qua đảo lại cũng không thấy một gương mặt đẹp trai nào, lại phát hiện đối diện đường có một cánh cổng lớn, lập tức nghĩ: “A, đây không phải trường cũ của chị sao.”

Hà Thiên Văn và chị tuy cùng đi học nhưng lại khác trường. Bởi vì chị cô học rất giỏi, các cấp học đều được vào thẳng trường quốc lập. Không giống như cô chuyển trường áp lực thi cử nặng nề, miễn cưỡng mới lấy được tấm bằng chuyên ngành. Nhưng trời sinh tất có chỗ dung, bây giờ chị hai là nhân viên nhà nước, cô là nhân viên nghiệp vụ, cả 2 đều có năng lực báo hiệu ẹ.

“Đúng vậy.” Hà Tân Vũ nhẹ gật đầu, nhìn bốn chữ Trung học truyền thanh trên cổng, làm cô nhớ lại thời còn đi học.

“Nếu trùng hợp như vậy, chị có muốn vào xem không?”

“Không cần đâu, mẹ đang chờ chúng ta ở nhà.” Cha mẹ các cô đã sớm ly hôn, mẹ cô Hà Thu Mỹ là một nữ y tá, khó khăn vất vả nuôi các cô lớn lên. Cha thì từ khi tái hôn không còn gặp nữa, cho nên 2 chị em quyết định đổi sang họ mẹ.

“Cũng không mất bao nhiêu thời gian, em nghĩ nên xem qua.” Hà Thiên Văn thuộc trường phải hành động, lập tức qua đường, trực tiếp chạy ra hỏi bảo vệ.

Bảo vệ vừa nghe là học sinh cũ, hôm nay lại là thứ 7, hai cô gái này xem ra cũng thành thật, liền cười: “Không thành vấn đề, các em vào đi.”

“Cám ơn anh.” Hà Thiên Văn biểu hiện như đây chính là trường học của mình, lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, muốn nhanh nhanh chóng chóng đi vào xem một chút.

Hà Tân Vũ thấy vậy, không còn cách nào khác đành phải theo em gái vào trường. Tốt nghiệp gần 8 năm, cảnh vật ngày xưa đã có nhiều thay đổi, trong lòng chỉ còn kỷ niệm cũng như phiền muộn. Bắt đầu từ năm 16 tuổi, trải qua ba năm học ở đây, biểu hiện bình thường, bạn bè cũng không nhiều, dáng vẻ thì quê mùa với gọng kính màu đen. Mọi người đều nghĩ rằng cô là 1 cô gái bình thường, ngay cả chính cô cũng tin như vậy, lại càng không nghĩ có thể có một cuộc tình từ đây....

Chị em 2 người đi qua một dãy phòng học dài, đi qua sân thể dục chính, nhìn vào bên trong thì thấy có người đang đánh bóng rổ, tựa như đang trong một trận đấu, hai bên tranh bóng kịch liệt, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng bước chạy đập bóng, tiếng la hét, hơn nữa âm thanh đều chói tai, hình thành một loại không khí đầy áp lực.

Nhìn một hồi lâu, Hà Thiên Văn “chắc chắc” hai tiếng, nhìn chị mình: “Thằng bé kia thật hung hăng, chơi bóng mà như muốn liều mạng, còn gắng như vậy làm gì chứ, chị xem điểm thấp thế kia rồi.”

“Tuổi trẻ chính là như thế.” Ánh mắt Hà Tân Vũ mơ hồ, giống như nhìn thấy hình ảnh quen thuộc trước kia....

“Đúng rồi trước kia chị từng làm quản lý đội bóng rổ, nhất định là mệt chết đi.” Hà Thiên Văn nhớ trước kia chị hai đột nhiên gia nhập đội bóng rổ làm cho cô và mẹ kinh ngạc. Chị rõ ràng không thích thể thao, hơn nữa gần đó còn bị một quả bóng rổ đụng trúng, dọa đến té xỉu, làm sao lại trở nên dũng cảm như vậy.

“Ừ. Nào là giặt quần áo, làm thức ăn, có khi còn chữa thương cho đội viên.” Hà Tân Vũ nhớ lại ngày đó, mọi người đều không muốn làm công việc này, chỉ có một cô bé mắt kính là ngoại lệ.

“Vất vả như vậy? Lại không có gì vui, sao lại đi làm nữ giúp việc cho đội bóng rổ chứ?” Hà Thiên Văn luôn quan điểm tự do khoáng đạt, loại việc cực nhọc này cô tuyệt đối không bao giờ làm.

“Là bạn chị nhờ” Hà Tân Vũ đương nhiên nhớ rõ từng chi tiết, tất cả như vừa mới xảy ra, cơ bản là lơ đãng với việc nhỏ, mà nay khi nhớ lại cũng chẳng thể làm gì, coi như là số phận vậy.

“Chị chẳng từ chối ai bao giờ cả.” Hà Thiên Văn lắc đầu, có thể là do trời sinh mềm lòng, hoặc do hoàn cảnh thay đổi đã khiến cho chị cô trở thành người tốt.

Hà Tân Vũ cười khỏ, bàn tay nhấc lên định đẩy gọng kính lên một chút, đây vốn là một thói quen nhỏ của cô, chợt ngón tay đụng tới giữa mày, thoáng nhớ là từ 4 năm trước mình đã không đeo kính nữa rồi. Bốn

năm trước cô đã làm phẫu thuật mắt, thế nên không còn cận nữa, cái kính trước mắt cũng vì thế mà biến mất, cái quãng thời gian bị gọi là “Cô nàng mất kính” giờ chỉ còn là quá khứ.

Hà Thiên Văn nhìn bầu trời có điểm u ám, trận bóng rổ cũng sắp đến hồi kết liền đề nghị:

“Chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.”

Hai chị em liền rời đi khỏi trường học, đón taxi về nhà, mẹ Hà Thu Mỹ đã nấu một bàn đầy đồ ăn ngon, ba người ngồi vây quanh bàn ăn vừa coi ti vi, vừa nói chuyện với nhau, không khí bình thản cùng ấm áp, có gia đình thật là tốt.

Bởi trời sinh tính tình hoạt bát, trong nhà Hà Thiên Văn thường là “người chủ trì”, là người khơi gợi đề tài và đem lại nụ cười cho cả nhà. Chuyện quà tặng mẹ đương nhiên là phải giữ bí mật, vì thế cô nhắc tới chuyện khác:

“Mẹ, hồi nãy tụi con đi thăm trường cũ của chị, còn xem cả một trận đấu bóng rổ. Mẹ có nhớ trước kia chị cũng làm quản lý bóng rổ ở đó không?”

“Đương nhiên là nhớ chứ. Khi đó chị con rất bận rộn, cũng không biết là làm cái gì.” Hà Thu Mỹ vì gia cảnh nên bận rộn kiếm tiền, thường xuyên tăng ca không có ở nhà. Nhưng vẫn thấy con gái lớn nhiều lúc tan học không lập tức về nhà, ngay cả ngày nghỉ cũng đến trường.”

“Đội bóng rổ có nhiều anh chàng vạm vỡ để ngắm, mồ hôi tuôn như mưa mùa hạ, hương vị siêu anh hùng mà.”

Hà Thiên Văn nói xong nở nụ cười, Hà Tân Vũ lại chẳng thể mỉm cười. “Đội bóng rổ”, ba chữ này với cô tựa như sét đánh, vừa nghe đến liền nhớ lại rất nhiều hồi ức.

“Phải không?” Hà Thu Mỹ đã năm mươi tuổi, không quan tâm tới các anh chàng, chỉ mong hai đứa con gái tìm được nhân duyên tốt, vì thế quay sang Tân Vũ hỏi:

“Tân Vũ, chừng nào con mới mang bạn trai về nhà? Đã 26 tuổi rồi đấy.”

“Không phải chị không có người yêu, cái chính là chị không muốn.” Từ hồi đi học Hà Thiên Văn đã có bạn trai. Hiện tại tuy rằng độc thân nhưng cũng không giống chị, làm ẹ lo lắng.

“Vì sao lại không muốn?” Hà Thu Mỹ quả thật không rõ, con gái lớn học quốc lập rồi tốt nghiệp đại học, làm việc ở sở thuế quan, nấu ăn ngon, việc nhà giỏi, hình thức tương đối, tính tình cũng rất được, lại không hề có người yêu.

Hà Thiên Văn cười ha ha “Hiện tại độc thân cũng không làm ô nhiễm môi trường, không kết hôn bây giờ rất thịnh hành mà.”

Nghe mẹ và em nói chuyện, Hà Tân Vũ cúi đầu ăn cơm, người nhà vẫn nghĩ cô chưa từng có một mảnh tình, bạn học cũ của cô ở trung học cũng tưởng rằng cô chỉ thích con gái. Nếu nói ra cô cũng đã từng yêu một người con trai, chỉ sợ mọi người cho rằng cô mơ mộng hão huyền.

Chỉ có cô và anh mới biết bọn họ có bao nhiêu yêu - hận, càng bí mật bao nhiêu, càng khắc cốt ghi tâm bấy nhiêu.

Đêm đó Hà Tân Vũ ngủ không yên, từ ngày cô quyết định chấm dứt dây dưa, hầu như hằng đêm đều mơ thấy anh. Ra đi ngược lại càng làm cô đau khổ. Cô không hiểu, vì sao mình lại thương tâm đến thế, suy nghĩ này càng khiến cô rơi sâu vào tuyệt vọng?

Yêu là gì? Hận là gì? Cô giống như lạc trong mê cung, có lẽ chỉ khi tìm được phần tâm tư đánh mất, mới có đáp án, mới có thể không yêu không hận....

Chuyển cấp, bao điều mới mẻ xen lẫn với cảm giác mong đợi và xao xuyến. Rồi hàng loạt biến đổi đột ngột xảy ra, vừa mới hết những năm cấp II, giờ đây lại cứ như biến thành một người khác, như hiểu ra điều gì đó nhưng rồi lại lạc vào mê muội.

Hà Tân Vũ làm cho người ta có cảm giác giống người vô hình. Cô không tham gia các câu lạc bộ, không có sở thích đặc biệt gì, cũng rất ít mờ mịt với tương lai trước mắt. Ở phía sau cặp mắt kính dày cộp kia là những suy nghĩ đã sớm trưởng thành và mang theo vài nét u buồn. Mẹ vất vả làm việc sớm hôm cũng chỉ để lo học phí cho hai chị em cô, vậy mà lòng cô luôn cảm thấy bất an, lo lắng.

Ở giữa những gương mặt xa lạ, cô rất nhanh có một người bạn tốt. Bạn cô là người có cá tính, hoàn toàn tương phản với cô, vốn hay im lặng. Ngô Tuyết Yến học cùng trường cấp 2, lên cấp 3 hai người lại chung trường, giờ ngẫu nhiên trở thành bạn cùng lớp, thành bạn tốt cũng là lẽ đương nhiên.

Thời gian nghỉ trưa, 2 người rủ nhau cùng ăn. Phần lớn là Ngô Tuyết Yến thao thao bất tuyệt, Hà Tân Vũ chỉ im lặng nghe, lâu lâu cũng gật đầu vài cái. Cô cảm thấy Ngô Tuyết Yến giống như em gái mình, tràn đầy sức sống, ánh mắt sáng ngời, thỉnh thoảng cũng làm cô vui vẻ, đó là ba điểm giống nhất.

Ngô Tuyết Yến nhìn đông nhìn tây một hồi rồi thấp giọng hỏi

“Tân Vũ, chúng mình gia nhập đội bóng rổ đi?”

Cô sợ người khác biết được tin này, lại đi trước cô thì không hay.

“Mình không chơi bóng rổ”

Hà Tân Vũ đối với bóng rổ có chút sợ hãi, trái bóng lớn như vậy, lại rất cứng nữa. Huống chi người chơi bóng dùng lực rất mạnh, cô từng bị hơn ba quả sượt qua, cuối cùng có một lần tự nhiên ngắt xủ. Thử làm cô chán ghét hơn cả bóng rổ chính là bóng chày. Nếu bị đánh trúng có khả năng bị chấn thương sọ não đấy.

“Mình cũng đâu có chơi.”

Lời Ngô Tuyết Yến không phải ý này, nên cười hì hì giải thích.

“Bọn họ muốn tìm quản lý cho đội bóng, thật ra chỉ cần làm những việc lật vật thôi, bạn cứ làm theo mình, không sao đâu.”

“Tại sao tự nhiên lại phải đi làm giúp việc cho người khác chứ?”

Bởi vì mẹ làm việc bận rộn, mỗi ngày Hà Tân Vũ chịu trách nhiệm nấu cơm, giặt quần áo, em gái thì đảm nhiệm quét dọn. Cô cũng không muốn tự tăng thêm gánh nặng ình.

Ánh mắt trách cứ của Ngô Tuyết Yến liếc nhìn người bạn thân của mình một cái, việc này còn phải hỏi sao?

“Trong đội bóng rổ bao nhiêu là trai đẹp, chỉ có làm vậy mới có khả năng tiếp cận các anh ý! Chính là âm thầm quyến rũ người ta, vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện.”

“Á...” Thân là cô gái mười sáu tuổi, Hà Tân Vũ cũng có chút tò mò đối với nam sinh, nhưng cô không nghĩ đến vì biết chắc họ sẽ không thích cô. Bởi vì cô không thông minh, cũng không xinh đẹp lại bị cô lập, chỉ bằng tiếp tục im lặng.

“Hôm nay sau giờ tan học bọn họ sẽ tuyển chọn quản lý. Bạn chỉ cần đi theo mình giúp mình thêm can đảm thôi.”

“Được rồi.” Hà Tân Vũ nghĩ là chỉ đi xem thôi, khi tuyển chắc hẳn là sẽ không bị bóng đánh tới.

Sau giờ tan học, Hà Tân Vũ và Ngô Tuyết Yến đi vào văn phòng của đội bóng rổ, nào ngờ từ xa nhìn lại, trước cửa đã sắp một hàng dài, tất cả đều là nữ sinh. Chắc là đến tham gia tuyển quản lý!

Thấy nhiều người như vậy, Ngô Tuyết Yến ôm đầu ai oán kêu:

“Trời ạ! Tại sao ai cũng nghĩ giống mình chứ?”

“Quên đi, chúng mình đi thôi.”

Hà Tân Vũ không quan tâm, những nữ sinh đó xem ra đều là những cao thủ đấy, hai cô làm gì có cơ hội thắng. Trong mắt hiện lên “T__T”

“Không được. Đẳng nào cũng phải thử mới biết, nếu không mình không cam lòng.”

Nhìn biểu tình kiên quyết của Ngô Tuyết Yến, Hà Tân Vũ thở dài thoả hiệp lần nữa, thật ra bạn cô nói cũng đúng. Phải thử thì thua mới không hối tiếc.

Hai người gia nhập đội ngũ xếp hàng. Không bao lâu, phía trước truyền tới tiếng xôn xao. Xuất hiện một tên con trai cao lớn hấp dẫn ánh mắt mọi người, Ngô Tuyết Yến liền chỉ vào chỗ đó nói:

“Nhìn kia, đó là đội trưởng Dương Kỳ Phong, vừa đẹp trai lại có thực lực, gia đình lại giàu có. Mọi người đều ngưỡng mộ anh ấy như thần tượng! Anh ấy đã năm thứ ba rồi, nếu chúng mình không gia nhập đội bóng rổ, về sau sẽ không có cơ hội nhìn thấy đâu.”

“À.” Hà Tân Vũ nhẹ gật đầu. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy Dương Kỳ Phong. Lần đầu nhìn thấy đã hiểu vì sao anh lại là đội trưởng, là thần tượng của mọi người. Ngoài dáng người cao to, khuôn mặt đẹp, anh còn có đôi mắt sắc như kiếm, chỉ cần trừng mắt cũng có thể làm người ta sợ hãi, trời sinh tính, cả người phát ra một luồng khí mạnh mẽ. Thật sự là anh quá vẹn toàn, bất giác đã tỏa ra khí thế hơn người.

Ngô Tuyết Yến vốn đang vui vẻ bỗng nhiên lại chán nản, thở dài nói:

“Đáng tiếc là anh ấy đã có bạn gái rồi, là hoa khôi giảng đường đấy. Chúng ta là người thường thì chỉ đứng từ xa mà mơ mộng thôi.”

“Vậy vì sao bạn đến đây tham gia tuyển.” Hà Tân Vũ không rõ, rõ ràng là không có hy vọng tại sao vẫn muốn làm?

“Có thể tới gần một chút cũng tốt, đó là có nhiều quyền lợi hơn các cô gái khác.”

Nhìn Ngô Tuyết Yến lúc thì buồn bã, lúc lại vui vẻ làm Hà Tân Vũ có điểm buồn cười, nhưng cô không thể phủ nhận, mọi người luôn cần giấc mơ. Tuy cô không xác định được giấc mơ của cô là gì. Đứng bên cạnh bạn thân, nhìn cô nhiệt tình mơ ước, lòng cô cũng muốn vui theo.

Thân là đội trưởng, buổi tuyển quản lý hôm nay là do Dương Kỳ Phong làm chủ, anh cao giọng nói:

“Mọi người! Thời gian rất quý giá nên không thể phổng vấn từng người một, bây giờ một lượt mười người, trúng thì ở lại, bị loại xin hãy ra về. Mọi người nghe rõ chứ?”

“Cuộc thi?!?” Gương mặt các cô gái xếp hàng lộ vẻ lo lắng, đã từng nhiều lần làm thí sinh, nhưng lần này không luyện tập trước, cũng chẳng biết phạm vi đề thi, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Ngô Tuyết Yến chấp tay trước ngực, thành kính cầu nguyện.

“Ông trời phù hộ, mong cả hai chúng con cùng qua cửa!”

“Mình cũng phải thi?” Hà Tân Vũ ngạc nhiên, sao mà cả mình cũng không biết?

“Nhiều người thi sẽ có nhiều cơ hội. Chẳng lẽ bạn trở mặt nhìn giấc mộng của mình tan biến hả?”

Ôi trời! Làm gì nghiêm trọng đến vậy. Hà Tân Vũ không đồng ý. Nhưng không bao lâu sau, cô phát hiện mình cũng không thể trốn được nữa.

“Mười người tiếp theo, nhanh lên đi.”

Dương Kỳ Phong với ánh mắt sắc bén làm tất cả mọi người ngoan ngoãn nghe lời, bao gồm cả Hà Tân Vũ. Không hổ danh đội trưởng đội bóng, khí thế kia làm người ta không thể phản kháng. Nhóm nữ sinh này rụt rè đi vào trong, thật giống hậu cung tuyển phi, làm cho người ta lo lắng không yên. Vào lúc này, Hà Tân Vũ có muốn cũng không kịp quay đầu.

Vòng thi thứ nhất là may vá, một lần mười người cùng tiến lên phía trước, cầm lấy kim chỉ cùng áo sơ mi. Thời gian là năm phút, thất bại sẽ bị loại.

Hà Tân Vũ nghĩ rằng cuộc thi này cũng đơn giản quá đi? Nhưng kết quả làm cô bất ngờ, một nửa bị loại trong đó có cả Ngô Tuyết Yến.

Trời ạ, đây là chuyện gì? Hà Tân Vũ há mồm tròn mắt, đây là thi gì, chính là may vá, cũng không phải là may đồ. Cô lớn lên trong gia đình không có cha, làm việc nhà cũng giống như uống nước. Chẳng lẽ mọi người đều không tự mình may vá? Với kết quả này, Hà Tân Vũ áy náy nói với người bạn thân:

“Mình không thi nữa.”

Ngô Tuyết Yến lập tức lắc đầu: “Không được! Bạn nhất định phải kiên trì, như vậy về sau mình mới có thể đến giúp bạn làm việc, nhân tiện gặp người mình yêu nhất trong đội bóng!”

Được rồi, thật ra chủ yếu là xem đội bóng, tiện giúp bạn làm việc, dù sao cũng không khác biệt lắm.

“Nhưng...” Hà Tân Vũ chỉ đến cổ vũ, sao lại thành nhân vật chính được?

“Đây là mình xin bạn đó, làm ơn mà.” Ngô Tuyết Yến vẻ mặt kích động, chỉ thiếu nước quỳ xuống. Hà Tân Vũ bất đắc dĩ đáp ứng “Được rồi.”

Vòng thi thứ hai là cứu thương, một bên là mười đội viên với cánh tay cường tráng, một bên là hộp cấp cứu, mọi thứ thuốc đều có. Quan trọng là có thể chữa thương và băng bó chính xác. Hà Tân Vũ có mẹ là y tá, việc này với cô dễ như trở bàn tay, lên xuống vài cái liên thông thả hoàn thành.

“Em em em, ở lại làm quản lý đội bóng.” Dương Kỳ Phong lập tức tuyên bố kết quả, anh thật cao hứng vì có thể nhanh chóng tuyển được người. Thì ra là anh chuẩn bị ba vòng thi, đề mục tiếp theo là quét tước và giặt quần áo (@darkwitch: này này người ta làm quản lý chứ không phải là osin ấy người nhá, hạ nhục phái nữ ta hả? >”<), nhưng=“” giờ=“” không=“” cần=“” thi,=“” bởi=“” vì=“” chỉ=“” còn=“” lại=“” có=“” ba=“” người=“” “sống=“” sót”,=“” không=“” cần=“” nhưc=“” đầu=“” với=“” đám=“” con=“” gái=“” kia=“” nữa,=“” làm=“” cho=“” anh=“” cảm=“” thấy=“” an=“”>

“Đến lấy một ít tư liệu, ngày mai bắt đầu tham gia hoạt động của đội bóng rồi.” Phó đội trưởng Chu Bằng Phi sớm đoán được kết quả này, đội trưởng nghĩ ra khảo đề quả nhiên hiệu quả, tuyển ra đều là những người được việc, bọn họ không cần “bình hoa”.

“Vâng.” Hai cô gái kia đều hưng phấn đáp lại nhưng chỉ có Hà Tân Vũ ngây ngốc. Thế sự thật khó lường, cô lần này đi thi, tự nhiên được vào. Nếu bây giờ từ bỏ liệu có bị bóng rổ ném chết hay không?

Dương Kỳ Phong phát hiện cô gái này động tác chậm chạp, lập tức chất vấn:

“Em có vấn đề gì?”

“Không, không có.” Hà Tân Vũ chạy nhanh đến nơi lấy tư liệu. Vị đội trưởng này ánh mắt thật đáng sợ, thế mà lại có nhiều nữ sinh đi sùng bái anh. Cô chưa từng yêu nhưng chắc chắn không thích loại người như anh, cảm giác bị áp bức quá lớn.

“Tân Vũ, thật tốt quá.” Ngô Tuyết Yến ở bên cạnh chúc mừng cô nhưng cũng là chúc mừng cho chính mình.

Cứ như vậy, Hà Tân Vũ trở thành quản lý của đội bóng rổ một cách bất đắc dĩ, nhưng nhìn thấy bạn thân vui vẻ tươi cười, ít nhất cũng vui vì nó mà vui, thôi thì cứ coi như chuyện tốt đi.

Một tuần sau, Hà Tân Vũ cũng hiểu đội bóng rổ nhiều hơn một chút. Đội bóng sở hữu bốn mươi hai cầu thủ nổi tiếng, bao gồm cả chính thức lẫn dự bị. Vì là đội mạnh, lại rất hay chiến thắng nên trường học cũng hào phóng đầu tư kinh phí, đội bóng ngoài văn phòng cùng với sân tập, còn mời ba vị huấn luyện viên đến dạy.

Về phần sáu người quản lý, có đến năm người là “Ý tại ngôn ngoại”, đều tự tìm hiểu mục tiêu, nghĩ biện pháp và tạo cơ hội để tới gần. Hà Tân Vũ bị xem là ngoại tộc. Thứ nhất, cô không thích bóng rổ, thứ hai cô không muốn theo đuổi ai, vì thế cô là thành phần duy nhất thật sự làm việc, đối với việc này cô cũng không có một câu than oán, chỉ cần tránh xa sân bóng, cô cam tâm tình nguyện làm tốt việc được giao.

Quá giữa trưa, đội khách tên gọi “Đá Quán” (=.) tiến vào sân, tất cả học sinh của trường đều tụ tập đông đủ, có thể ở chính sân của mình hạ gục đối thủ thì cực kỳ khoái trá.

Dương Kỳ Phong cũng không vội vã ra sân, đứng ở một bên bàn về chiến lược cùng huấn luyện viên, thật ra nói anh là vị huấn luyện viên thứ 4 cũng không phải là quá. Nhìn qua một lượt, anh để ý thấy nước uống không đủ, cần bản muốn gọi đàn em đi lấy nhưng thấy tất cả đều chăm chú nhìn tình hình trên sân, anh nghĩ cũng nên tạo cơ hội cho người mới có thêm kinh nghiệm. Văn phòng của đội bóng ngay phía trước cách đó không xa, ở đó lúc nào cũng có thực phẩm tiếp tế, bên cạnh còn có phòng tắm và toilet. Đội bóng

rõ mạnh không phải là chuyện một sớm một chiều, tất cả là dựa vào một cái cúp, càng tài năng thì càng được hưởng rất nhiều quyền lợi.

Dương Kỳ Phong còn chưa đi đến gần văn phòng, liền nhìn thấy bồn rửa tay ở bên phải có một cô gái cúi đầu giặt khăn. Chẳng phải là quản lý mới Hà Tân Vũ sao? Anh cảm thấy cô bé này rất lặng lẽ và thật thà, có điều cô cũng lặng lẽ quá đi?

“Mọi người đều ở sân vận động cổ vũ, sao em lại không đi?”

Nghe có tiếng nói sau lưng, Hà Tân Vũ ngẩng người một chút mới quay đầu lại:

“Là...là khăn mặt chưa được giặt sạch.”

Hình như đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Dương Kỳ Phong, ánh mắt của anh lúc chất vấn cô, rất đáng sợ. Cô không dám nói là mình sợ bóng rổ, vừa đến sân bóng chỉ sợ bị bóng ném trúng. Loại lý do này chắc sẽ làm mọi người cười rớt hàm răng. Dù sao cô cũng không am hiểu việc cổ động lắm, ở trong này rất thoải mái mà.

“Lại không vội. Làm gì có chuyện như thế.”

Vốn dĩ anh không hề chú ý tới cô, bây giờ nhớ lại, cô luôn yên lặng quét tước, lau bóng, giặt quần áo, khi không có việc gì làm nữa liền yên lặng đứng trong góc. Nhưng người bạn gái cùng đi với cô, thật là làm người khác chú ý. Tiếng cười, tiếng nói chuyện toàn thuộc đề-xi-ben loại cao, các cô có thể làm bạn với nhau cũng thật kỳ diệu.

“Thật có lỗi.” Hà Tân Vũ cũng không biết vì sao lại phải giải thích, đội trưởng có một khí thế áp đảo người khác, điều đầu tiên cô phản ứng chính là nhận sai.

“Không phải anh đang mắng em.” Anh biết biểu tình của mình có vẻ cứng rắn. Nhưng cô cũng không nên dùng bộ dạng hối lỗi như thế chứ, người khác nhìn vào còn tưởng anh đang uy hiếp cô.

“A...Thật xin lỗi.” Cô chỉ xin lỗi thôi mà, như vậy có gì sai sao?

“Cô ngốc.” Anh lắc đầu, không muốn cùng cô nói chuyện tiếp.

“Trước tiên bỏ mấy cái khăn mặt qua một bên, theo anh đi lấy mấy bình nước.”

“Vâng.” Cô lau khô tay, theo anh đi vào văn phòng. Nhìn anh khiêng bình nước to nhất, cô cũng bắt chước anh lấy bình to nhất mà khiêng. Hai tay dùng hết lực, nhưng không tài nào nhấc nổi.

“Em khiêng nặng như thế làm gì?” Anh vô tình ngược đãi cô, cô lại tự tìm cái khổ, đổi lại là nữ sinh khác, nhất định chỉ lấy bình loại nhỏ, thậm chí chỉ đứng yên. Ai lại giống như cô, ngốc đến thế.

Anh nhìn chăm chăm, làm cô run lên: “Thật xin lỗi...”

“Đừng có nói xin lỗi nữa. Em lấy hai bình là được rồi.” Giọng nói có điểm bức tức, không phải là cố ý nhưng cô thực sự thái quá.

“A.” Đội trưởng vĩnh viễn đúng, cô quyết định ngoan ngoãn nghe lời. Thật muốn gọi Ngô Tuyết Yến đến cảm thụ cái vị vạn người mê này có bao nhiêu điểm dọa người...

Hai người đi ra văn phòng, anh đóng cửa, thuận miệng hỏi: “Tại sao em lại gia nhập đội bóng rổ?”

“Em...” Lúc trước, khi thi thì không hỏi, bây giờ lại hỏi. Cô thật sự không biết trả lời làm sao.

Nhìn mặt cô ửng đỏ, khoé miệng bắt giác nhếch lên: “Chắc là cũng có mục tiêu đúng không?”

Cái gì mà mục tiêu? Đội trưởng ám chỉ cái gì, nhưng cô căn bản không có cái ý kia. Làm ơn đi, anh đừng hiểu lầm cô là loại con gái háms trai kia chứ? Nhưng nói đi nói lại, cô là vì mục tiêu mơ mộng của Ngô Tuyết Yến mà trở thành quản lý đội bóng rổ. Miễn cưỡng được coi là có mục tiêu...

“Nói xem em thích ai?” Anh không khỏi tò mò, cô gái thâm lặng này thích thâm ai đây? Anh từ cấp 2 đã là đội trưởng đội bóng rổ, có quá nhiều cô gái điên cuồng theo đuổi. Anh thừa nhận anh có điểm xem thường nữ sinh, ai bảo các cô cứ theo dính anh không thôi.

“Em không có.” Là thật 100%, cô không có mà. Nhưng tại sao mặt cô lại đỏ như vậy. Cảm giác thật đáng ghét!!

“Được rồi anh không ép nữa. Không người khác lại nói anh ức hiếp em.” Dáng vẻ xấu hổ, quần bách làm cho anh mỉm cười. Bỗng nhớ đến đội bóng nữ, người nào cũng muốn tìm cơ hội để thể hiện mình. Chưa hề thấy qua ai giống như cô, luôn cố giấu mình. Anh chỉ có thể nghĩ cô là quái nhân, có lẽ có cái gọi là bóng ma tâm lý? Sao cũng được, dù sao cũng không liên quan đến anh.

Anh cười làm cho lòng cô chấn động, thì ra anh cũng biết cười à? Mỗi lần nhìn thấy anh đều là bộ dạng đại ca trách mắng đàn em, còn nghiêm khắc hơn cả huấn luyện viên. ngay cả tiếng uống nước quá lớn của khán giả cũng bị anh lờ mờ cho đến khi không dám lên tiếng. Người may mắn duy nhất thoát khỏi có lẽ chỉ có bạn gái anh. Hẳn là không ai có thể mắng mỏ được vị hoa hậu giảng đường kia, Lê Phúc Mạn thật là đẹp, nếu cô nhú mày, không hề phân biệt, nam hay nữ cũng đều đau lòng.

Hai người đi trở về sân thể dục, Dương Kỳ Phong bỏ mấy thứ linh tinh xuống. Hiện tại họ đã bị đối phương dẫn trước rồi, anh phải ra sân để gỡ lại. Hà Tân Vũ tưởng mình sẽ yên lặng rời đi, nhưng không khí nóng bỏng này lại làm cô dừng chân. Hơn nữa khi nhìn đến thân thủ của đội trưởng Dương Kỳ Phong, nói anh đại triển thần uy cũng không quá. Anh trời sinh là để người ta thần tượng mà.

Thì ra trận đấu xem cũng khá thú vị, lòng cô cũng hướng theo trận đấu. Mỗi lần ném bóng, chuyền bóng, cướp bóng đều làm cho người ta nín thở. Trời ạ, cô không nên đứng xem, cho dù không bị bóng đánh trúng thì cũng có khả năng bệnh tim tái phát trước. Bóng rổ quả là bộ môn thể thao khủng bố mà.

Dương Kỳ Phong ném một trái ba điểm vào rổ, lập tức san bằng tỷ số. Anh tự cho phép mình hưởng thụ cái cảm giác được người khác hoan hô một chút. Khoé mắt bỗng nhìn đến chỗ của Hà Tân Vũ, cái cô gái yên lặng kia đã đi xa, chẳng lẽ tư thế oai hùng hồi nãy của anh không đủ để hấp dẫn cô? Anh từ nhỏ đến bây giờ chưa từng bị đối xử như thế, có điều coi như hết, anh cũng không để cô vào mắt.

Lấy lại tinh thần anh tiếp tục cướp bóng tấn công. Đây mới là chiến trường của anh, hơn nữa anh nhất định phải xưng vương.

2. Chương 2

Sau khi thắng lợi càng phải kiểm điểm, Dương Kỳ Phong lại không hải lòng tình hình chiến đấu của ngày hôm qua. Sau khi tập luyện xong, liền dành ra một khoảng thời gian để rút kinh nghiệm trận đấu hôm qua, mỗi người đều bị nói đến mức không thể ngóc đầu lên được. Theo chỉ thị của huấn luyện viên, đội trưởng và đội phó lập thành hai đội để tập luyện, một đội ba người. Nếu ngăn không được các thể công của bọn họ, hôm nay đừng nghĩ đến chuyện về nhà. Phía dưới hai cái rổ đều có người đang chiến đấu dữ dội, đội trưởng Dương Kỳ Phong như bóng đêm mạnh mẽ và tàn bạo, đội phó Chu Bằng Phi như ánh mặt trời chói mắt. Các Fan nhìn theo cũng khó xử, theo ai bỏ ai cũng luyến tiếc nha.

Ngô Tuyết Yến cũng đến xem tập luyện, vui mừng nhớ lại nói:

“Đội trưởng thật là siêu trai đẹp nha! Ngày hôm qua nếu không có anh ấy, đội chúng ta nhất định thua thảm hại.”

“A...” Hà Tân Vũ không dám nhớ lại, trận đấu kia đối với cô có nhiều điểm thật đáng sợ. “Mình có việc quan trọng, đi đến văn phòng trước đây”

“Chờ một chút mình đi giúp bạn” Ngô Tuyết Yến ngoài miệng thì nói thế, nhưng nhìn trước mắt có nhiều trai đẹp đang rơi mồ hôi, tản ra nhiều kích thích, cũng thật không nỡ bỏ đi. Phía sau bỗng có truyền đến một câu nói “Cẩn thận.”

Đây hình như là giọng nói của đội trưởng? Vừa quay đầu lại, cô nhìn thấy hình ảnh của một vật có màu vàng đang bay tới. Chưa kịp phản ứng đã bị vật đó va vào đầu.

Ác mộng trở thành sự thật, cô lại bị bóng rổ bay trúng rồi. Mắt kính bị chấn động rơi xuống đất, một vầng sáng làm hoa mắt, đau buốt cùng nhau kéo tới. Cô ngã xuống nhưng chưa xỉu. Tâm lý bị chấn động khá lớn, tự nhiên run rẩy.

“Tân Vũ, bạn có sao không?” Ngô Tuyết Yên ngay lập tức chạy tới, lúc này cô cũng không đến nỗi “trọng sắc khinh bạn”

Dương Kỳ Phong không hề nghĩ tới quả bóng mình đánh trật, lại vừa vặn đánh trúng cô gái sắp rời đi kia. Phải chăng trong nội tâm anh có chút không đành lòng, muốn lưu lại bước chân của cô. Lắc đầu, anh bỏ ý nghĩ nhằm chán trong đầu đi, tiến lên phía trước xem xét tình hình.

“Em có bị làm sao không?” Cô không mang mắt kính thật ra làm cho anh có chút không quen. Đôi mắt cô vừa to lại vừa sáng. Bình thường cô giấu đi chỉ mang một cái kính què mùa, lỗi thời, kiểu tóc cũng không phù hợp, các cô gái trẻ thường hay thích buộc tóc cao lên một chút, hơn nữa phải hợp thời trang. Ai kêu cô làm ình như bà già thế kia.

Không, hiện tại không phải là lúc nghiên cứu bề ngoài của cô như thế nào. Anh ra lệnh cho chính bản thân mình lấy lại bình tĩnh.

“Mình không sao, thật xin lỗi, lẽ ra mình nên cẩn thận một chút.” Đội trưởng đến gần càng làm cho Tân Vũ lo lắng hơn.

“Trán của bạn bị sưng như thế còn nói không sao.” Ngô Tuyết Yên nhặt mắt kính lên cho cô, kiểm tra cẩn thận “Tốt rồi, không bị gãy.”

Thực tiếc là không bị hư. Dương Kỳ Phong khẽ thở dài trong lòng, một cặp kính như vậy cũng đủ để huỷ đi một đôi mắt xinh đẹp.

Chờ một chút! Xinh đẹp? Anh bắt đầu hoài nghi khiếu thẩm mỹ của mình. Có bạn gái là hoa hậu giảng đường, anh tại sao lại vừa mắt một cô gái khác, nhất là một cô gái “an toàn vô hại” như thế.

Hà Tân Vũ nhận lại kính, lúng túng mở mở, đeo lên. “Mình đến văn phòng nghỉ ngơi một chút là không sao rồi”

“Là bóng của anh đánh trúng em, anh đưa em đi.” Dương Kỳ Phong nâng bả vai cô dậy, chuyển hướng về mọi người ở phía sau nói, “Tiếp tục tập luyện, không cho phép dừng.”

“Được.” Đội phó Chu Bằng Phi lập tức thực hiện chỉ thị, không ọi người có cơ hội nhàn hạ.

“Tân Vũ! Mình dìu bạn đi.” Ngô Tuyết Yên đương nhiên cũng muốn đi cùng. Đây chính là thời cơ hiếm có nha. Nói không chừng có thể cùng người trong mộng nói chuyện vài câu ấy chứ.

Hà Tân Vũ bên trái là đội trưởng, bên phải là bạn thân. Cả hai người đều đỡ vai cô nhưng sao lại có cảm giác hoàn toàn khác nhau thế này. Trời ạ, tại sao chân cô lại không có cách nào để có thể bước đi.

Lê Phúc Mạn nhìn bạn trai gặp hoàn cảnh khó khăn, ngay lập tức đứng ra, mỉm cười nói: “Kỳ Phong, anh giao cho em đi. Nữ sinh dìu nữ sinh so ra tiện hơn. Anh xem học muội đã mắc cỡ rồi này, mặt cũng đỏ nữa.”

Những lời này đều ngầm giấu nhiều ẩn ý, Hà Tân Vũ tuy không bắt mắt nhưng Lê Phúc Mạn cũng không muốn mạo hiểm. Đừng ai hòng cướp bạn trai cô nhé.

“Đây là trách nhiệm của anh, em đừng cản đường.” Dương Kỳ Phong lộ ra nét mặt dứt khoát, ôm lấy Tân Vũ tiến lên.

Cái ôm này làm tất cả mọi người yên lặng. Dương Kỳ Phong ngày thường bình tĩnh, nghiêm khắc chưa từng dịu dàng như thế này? Kinh ngạc nhất dĩ nhiên là Tân Vũ, cô run còn nhiều hơn. Mặt đỏ, tim đập, có thể té xỉu thật là tốt nha.

“Tiếp tục luyện tập đi” Dương Kỳ Phong bỏ mọi người lại, ôm Tân Vũ đến phòng y tế, bày ra bộ dạng dám làm dám chịu không có gì đáng lo ngại. Xem sắc mặt Dương Kỳ Phong xanh đen, Lê Phúc Mạn và Ngô Tuyết Yên cũng không dám đi theo, tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể đứng im đấy. Những người khác tuy cũng ngoan ngoãn chơi bóng nhưng ánh mắt lại nhìn theo bóng dáng hai người kia, đáy lòng hiện lên nghi vấn: Đội trưởng hôm nay làm sao thế?

Ra khỏi sân thể dục Tân Vũ mới thấp giọng nói: “Cám ơn đội trưởng.....Nhưng em thật sự không có việc gì.”

“Câm miệng.” Đã đi tới đây, chẳng lẽ cô muốn anh phải bỏ về nửa chừng. Anh không quen bị người khác từ chối. Tốt nhất là cô nên tập thói quen ấy sớm một chút.

Cô không dám hé răng lần nào nữa vì nếu từ chối nữa chắc anh sẽ cho cô rơi xuống đất. Hai bàn tay đành phải nắm lấy áo anh. Quần áo anh ướt đầm mồ hôi, cơ thể lại nóng vì hoạt động nhiều, nhưng cũng không cảm thấy gây mùi, trái lại còn có chút mùi vị của đàn ông. Vốn dĩ cô biết anh rất mạnh mẽ nhưng bây giờ được anh ôm trong vòng ngực rắn chắc mới cảm nhận được nó. Đây là lần đầu cô gần gũi với người khác phái, cảm giác đau đầu choáng váng càng nghiêm trọng.

Im lặng một lúc, anh bỗng mở miệng. “Thật xin lỗi, là anh bất cẩn đánh bóng không chính xác.”

Cô tròn tròn mắt, không hề nghĩ tới anh lại xin lỗi cô. Xem ra anh cũng không phải người hung ác. Vì vậy cô khách khí trả lời: “Là do thần kinh vận động của em quá kém. Nếu em phản ứng nhanh hơn một chút có lẽ sẽ không bị bóng đánh trúng.”

“Đúng thế.” Anh gật gật đầu biểu tình, nghiêm túc đến nỗi làm cho cô thiếu chút nữa cười thành tiếng. Anh quả nhiên vẫn là người kiêu ngạo.

Hai người rất nhanh đi đến phòng y tế. Thầy y tế thấy thế lập tức hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Kỳ Phong đưa Hà Tân Vũ tới giường “Bạn ấy bị bóng đập trúng đầu. Thầy kiểm tra thử đi.”

“Trán sưng lên, nhìn qua thì cũng không có gì nghiêm trọng, hãy nghỉ ngơi chút đi. Tối nay đến bác sĩ xem sao, sợ nào có thể bị chấn động.” Thầy y tế chẩn đoán hẳn là đúng, nhưng vẫn phải cẩn thận.

“Vậy xin nhờ thầy xem giùm.” Dương Kỳ Phong rất lễ phép khom mình. Trước mặt sư trưởng anh coi như bớt phóng túng hơn.

“Không thành vấn đề. Chào em. Đi chơi bóng đi.” Thầy đương nhiên nhận ra học trò này là người làm mưa làm gió trong trận đấu hôm qua. Trận bóng hay tuyệt nhưng cũng rất hồi hộp. Nếu không có Dương Kỳ Phong là linh hồn của đội bóng, chỉ sợ kết quả sẽ làm toàn thể đại hội không hài lòng.

Từ đầu tới cuối Hà Tân Vũ chưa hề mở miệng một tiếng nào. Chỉ đến khi Dương Kỳ Phong đi ra khỏi phòng y tế mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

“Em cảm thấy thế nào?” Thầy chuyển hướng sang Tân Vũ hỏi.

“Em...Mệt mỏi quá.” Nhắm mắt lại, Hà Tân Vũ để chính mình nằm xuống, ép buộc thân thể đang cứng đờ phải thả lỏng. Bị bóng đập trúng không là cái gì, bị đội trưởng ôm mới là kinh tâm động phách.

Mười sáu năm qua cuộc sống của cô rất bình thường. Nhưng hôm nay lại xảy ra một sự kiện rất lạ lùng, không biết mọi người nghĩ như thế nào? Cô mệt mỏi suy nghĩ, dù sao.....Không có gì thay đổi, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Chỉ như thế mà thôi.

Không đến hai mươi phút Dương Kỳ Phong đã trở lại sân bóng. Lê Phúc Mạn liền bước nhanh về phía trước, nhướn đôi mi thanh tú hỏi: “Vị học muội kia có khỏe không?”

“Có thầy y tế chăm sóc, không có việc gì.” Anh thản nhiên trả lời.

Cô giãn đôi lông mày đẹp, nhưng môi vẫn bĩu lại: “Kỳ Phong, anh đừng giận em.”

“Tại sao phải tức giận?” Anh không nghĩ là phải giải thích, nên cũng không giải thích.

Bạn gái anh nhỏ hơn anh một tuổi, quen nhau cũng được nửa năm. Anh khá hài lòng về cô. Bề ngoài xinh đẹp, trang nhã, gia thế cũng ngang tầm anh. Hai người đứng chung một chỗ ai cũng đều phải hâm mộ, bọn họ giống một cặp trời sinh. Tính cách cô cũng không tồi, với anh thì ngoan ngoãn phục tùng. Nếu không có gì trở ngại, không gặp được người con gái nào thích hợp hơn cô, hẳn là anh và cô sẽ kết hôn.

Nghe bạn trai nói thế, Lê Phúc Mạn mới nhẹ nhàng thở ra. Vốn dĩ cô là công chúa của mọi người, rất được cưng chiều. Nhưng từ khi gặp Dương Kỳ Phong, cô sùng bái và mê luyện anh, nguyện ý chỉ làm một cô gái bình thường. Chỉ cần có thể ở cạnh anh là được.

Chu Bằng Phi chuyển bóng trên tay, cười hỏi: “Các người muốn tâm tình hay là muốn luyện bóng hả?”

“Đương nhiên là luyện bóng.” Dương Kỳ Phong vuốt tóc bạn gái một chút rồi hướng tới sân bóng mà đi. Lê Phúc Mạn đứng ở bên sân ngóng nhìn, cô tin tất cả mọi chuyện đều bình thường. Bạn trai cô là do ý thức trách nhiệm quá mạnh mẽ, cô gái tầm thường kia sao có thể tính là đối thủ của cô (người tính không bằng trời tính-trời tính không bằng tác giả tính ~^^~!)

Sau khi kết thúc việc luyện tập, sức cùng lực kiệt mọi người mới có thể về nhà. Dương Kỳ Phong cùng Chu Bằng Phi ở lại bàn bạc, nghiên cứu tình hình của đội bóng gần đây. Hai người còn nghiêm khắc hơn cả huấn luyện viên.

Chờ từng cầu thủ đều bị mắng hết một vòng, Chu Bằng Phi cũng có điểm choáng váng đầu, mệt óc. Lấy hết nước miếng hét lên, nói sang chuyện khác:

“Hôm nay cậu bị sao thế?”

Dương Kỳ Phong đương nhiên biết cậu bạn hỏi chuyện gì, cũng trả lời qua loa sơ sài “Là bóng do mình ném tới trúng người ta, đương nhiên phải có trách nhiệm.”

“Nói cũng mới nhớ.” Chu Bằng Phi nhân tiện nghiên cứu cả những chuyện vặt vãnh. “Mới đến có ba người quản lý, Tân Vũ xem như tốt nhất, chăm chỉ làm việc. Nhưng giống như không thể nào hoà nhập, cũng không cố gắng động viên, cổ vũ chúng ta. Mỗi lần tới đều im hơi lặng tiếng.”

“Mỗi người đều có ưu khuyết điểm. Em ấy tình nguyện làm việc đã tốt lắm rồi cậu còn ngại cái gì?” Dương Kỳ Phong đối với quản lý rất nghiêm khắc. Anh không cần bình hoa.

Chu Bằng Phi cười khẩy hỏi: “Khó có dịp mà người như cậu nói giùm một nữ sinh. Có phải là tia em kính cận không?”

“Cậu ít nói nhảm đi.” Cái người tên Tân Vũ kia nếu đi trên đường chắc chắn không có ai thèm liếc mắt để ý và anh cũng là một trong số đó. Nói đi cũng nói lại, nếu cô tháo kính ra tương đối dễ nhìn, nhưng còn thua xa bạn gái anh. Anh tự nhận anh là rồng trong loài người đương nhiên phải sánh đôi với một công chúa chân chính.

“Có bạn gái là hoa hậu giảng đường, chắc là không thèm để ý đến cô gái khác rồi.” Chu Bằng Phi cũng đã từng theo đuổi Lê Phúc Mạn, tuy là thua dưới tay đội trưởng nhưng cũng tâm phục khẩu phục. Nhưng khó lắm mới có cơ hội khinh miệt một chút mà.

“Ầm ỉ đủ chưa.” Kiên nhẫn của Dương Kỳ Phong có hạn, không hiểu sao vì sao Bằng Phi vẫn thích trêu chọc anh đến cực điểm.

“Đùa một chút thôi mà. Tân Vũ giống như món hàng tầm thường, làm sao mà vừa mắt cậu được.”

“Em ấy làm tốt việc của em ấy. Mình chỉ là tùy việc mà xét. Cậu có vấn đề à?” Tuy rằng có một hàng dài nữ sinh theo đuổi anh, nhưng anh chưa bao giờ đa tình làm loạn.

“Thật có lỗi, thật có lỗi. Mình không dám” Chu Bằng Phi gơ hai tay đầu hàng, cũng không sửa tính đùa giỡn, về mặt gian xảo hỏi: “Có điều, nói thật. Nữ sinh gia nhập đội bóng đều có mục đích, nhất là đối với người như cậu. Chỉ có Tân Vũ là trước sau như một, tim lạnh như nước. Vị đại minh tinh cậu có cảm giác mát mát hay không?”

Xem ra là có người ngứa da, Dương Kỳ Phong không hề nhiều lời, phát tay là một quyền đánh thẳng tới. Hai người lập tức đứng lên đùa giỡn. Hội Nghị nghiên cứu tuyên bố kết thúc.

Không biết cô bây giờ thế nào? Chắc là không đến nỗi chán động não chứ? Hà Tân Vũ! Cô đi vào lòng anh giống như một con rắn nhỏ, không động tĩnh, im ắng, cắn một cái cũng chẳng hay. Nhưng bỗng nhiên anh có một dự cảm, chắc anh sẽ phải đến thăm cô một lần.

“Tuyệt Yển, hôm nay bạn không theo mình đến chỗ đội bóng sao?”

“Không đi.”

“Vì sao?” Hà Tân Vũ hoảng sợ, hôm nay có trận giao hữu, không phải Ngô Tuyết Yến thích nhất là xem cái này à?

“Không đi, không có hứng.” Qua tuần trăng mật, Ngô Tuyết Yến phát hiện ra sự thật tàn khốc, đối thủ thực sự rất nhiều, cho dù có cơ hội tiếp cận, vẫn trở thành người hầu hay người phục vụ, chẳng có đãi ngộ đặc biệt nào hết.

Lần trước, Hà Tân Vũ bị bóng đánh đến, Dương Kỳ Phong chạy đến ôm Hà Tân Vũ, coi như Ngô Tuyết Yến đã sắp với tới giấc mộng, nhưng nguyện vọng này chẳng thể thành hiện thực, ngay cả một câu cũng không nói, một khi đã như vậy thì lưu luyến để làm gì?

“A?” Sao lại vậy? Hà Tân Vũ vì người bạn thân mới phải làm quản lý, giờ Ngô Tuyết Yến lại mất hứng thú, cô còn ở lại làm gì?

Đôi mắt linh động của Ngô Tuyết Yến đảo quanh. “Mình muốn đến buổi giao lưu gặp mặt, bạn đi cùng không?”

“Không.” Hà Tân Vũ lập tức lắc đầu, cô không có dũng khí, chú vịt xấu xí không nên trà trộn vào đám thiên nga.

“Mình thấy bạn ra khỏi đội bóng đi, dù sao cũng không phải bạn tự nguyện gia nhập, chỉ bằng để thời gian này mà dạo phố chơi đùa.” Làm người nên thức thời, gió chiều nào che chiều nấy là chân lý sống của cô, nếu không sao có thể dễ dàng mà sống được?

“Nhưng mình mới gia nhập một tháng thôi, như vậy thì thật không có ý thức trách nhiệm...” Hà Tân Vũ cũng không có tình cảm với đội bóng rồi, nhưng đầu voi đuôi chuột không phải tác phong của cô.

“Bạn đừng lo như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn thay thế vị trí của bạn, thôi thì bạn để cho những nữ sinh này được toại nguyện đi!”

Bạn thân nói đạo lý, Hà Tân Vũ suy nghĩ một lát. “Ừ.. Mình chỉ thắc mắc một chút thôi.”

“Bỏ sớm đi, chúng mình có thể cũng nhau đi chơi, rừng rậm lớn như vậy, sao có thể luyến tiếc một thân cây đơn độc chứ.”

“Ừ, nói sau đi.”

Sau khi tan học, Hà Tân Vũ lập tức đến văn phòng của đội bóng rổ, thực ra đang thời điểm quét dọn, vừa may gặp được đội phó Chu Bằng Phi, cô nghĩ người này khuôn mặt luôn tươi cười chào đón mọi người, chắc anh sẽ không trách cô đâu?

“Đội phó, thật xin lỗi, em muốn rút khỏi đội bóng.”

“A? Vì sao?” Chu Bằng Phi kinh ngạc nháy mắt mấy cái.

Cô cúi đầu, ý tứ không rõ ràng. “Em... thấy hơi mệt.”

“Mệt? Đội trưởng còn nhắc đến em trước mặt anh, khen em làm rất tốt.” Không ngờ đội trưởng cũng có lúc nhìn nhầm, đây là cơ hội tốt để nói móc anh.

“Xin lỗi.” Lần trước làm phiền đội trưởng đưa đến phòng y tế, cô vẫn cảm thấy có lỗi, để tránh bóng lại đánh trúng lần nữa, tốt nhất là cô nên rời đi, huống hồ Ngô Tuyết Yến cũng không đến đây nữa, mà cô thì đâu có “Mục tiêu” gì.

Nguyên tắc làm người của Chu Bằng Phi là tùy duyên, nhìn nét mặt khó xử của vị học muội này, nhún vai nói: “Không cần giải thích, ngày mai em không cần đến đây nữa, không sao đâu.”

“Cám ơn.” Không nghĩ lại dễ dàng như vậy, quả nhiên dễ tìm người khác thay thế cô.

“Đừng để ở trong lòng, có điều giờ bọn anh lại tìm người, gánh nặng này phải đặt lên vai đội trưởng rồi.” Chu Bằng Phi nghĩ việc này cũng không khó, dù sao lúc nào cũng có các cô gái muốn gia nhập đội bóng rổ.

Hà Tân Vũ thầm thấy áy náy, dọn dẹp văn phòng một lát, sau đó rời đi, cảm thấy thật thông suốt và minh bạch.

“Cái gì? Hà Tân Vũ rút khỏi đội bóng?” Nghe xong tin tức động trời này, Dương Kỳ Phong dừng động tác nhồi bóng lại, bọn họ đang luyện tập tại sân, năm người quản lý đều ở bên, nhưng lại không thấy học muối mắt kính đâu cả, thực ra chuyện này cũng không kỳ quái, cô luôn trong văn phòng hoặc làm việc bên bồn rửa tay.

Chu Bằng Phi thoải mái nói: “Ừ, vừa rồi em ấy còn nói với mình, mình phê chuẩn rồi.”

“Sao cậu lại đồng ý chứ?” Dương Kỳ Phong nhu mày, mắt kiểm lộ vẻ tức giận.

“Mình biết mắt kính học muối chăm chỉ, nhưng còn nhiều nữ sinh muốn cướp vị trí này mà, sợ gì chứ?” Chu Bằng Phi không hiểu, đội trưởng sao lại có biểu tình như bị người ta phản bội thế kia?

“Em ấy không giống các nữ sinh khác, em ấy...” Dương Kỳ Phong cũng không thể nói rõ không giống ở điểm nào, trừ việc cô im lặng, chăm chỉ, còn có điểm gì không giống? Tự nhiên làm cho anh để ý như thế.

“Em ấy làm sao?” Chu Bằng Phi cực tò mò, ngay cả hiệu trưởng và huấn luyện viên đội trưởng cũng không để trong mắt, từ khi nào lại để ý một quản lý nhỏ nhỏ chứ?

Dương Kỳ Phong mềm giọng hỏi lại: “Vì sao em ấy lại bỏ?”

“Em ấy nói quá mệt mỏi.” Công việc của đội bóng quá nhiều, cho dù chỉ lau bóng không cũng không dễ làm.

“Em ấy đâu, mình phải nói chuyện cùng em ấy.”

“Vẫn còn ở văn phòng, nói muốn làm xong việc rồi mới đi.” Chu Bằng Phi cũng không muốn học muối này rời đi, nhưng có một số việc không thể cưỡng cầu, mọi người đều nói đã muốn chạy thì có đuổi cũng vô ích?

“Dặn mọi người luyện bóng cho tốt, không được nghỉ ngơi!” Dương Kỳ Phong giao lại trái bóng trong tay cho đội phó, ánh mắt hung ác, giống như ai vừa đụng vào vết thương của anh.

Dựa vào trực giác, Chu Bằng Phi nhận định việc này không đơn giản như vậy, ngày mai là trận đấu rồi, đội trưởng lại muốn giữ người quản lý, may mà Lê Phúc Mạn hôm nay học đàn nên không đến, nếu không thể nào cũng có đao súng sát thương, đương nhiên anh sẽ không đi mật báo, anh tin đội trưởng sẽ biết giữ chừng mực.

Bước nhanh đến văn phòng đội bóng, Dương Kỳ Phong tiện tay khóa cửa lại, tránh có người quấy rầy, Hà Tân Vũ đứng cạnh cửa sổ, vừa thấy anh thì đặt khăn lau xuống, nói: “Đội trưởng, anh muốn tìm cái gì ạ?”

Thứ anh muốn tìm chính là cô, trực tiếp mở miệng yêu cầu: “Hà Tân Vũ, em không được đi.”

“A?” Đội phó đã đồng ý rồi, sao đội trưởng còn nói như vậy? Cô cũng không phải nhân vật quan trọng, có thể dễ dàng thay được mà.

“Em mới gia nhập được một tháng, như vậy là không có nghị lực.”

“A.....” Anh nói rất đúng, tự đáy lòng cô cũng cảm thấy áy náy.

“Rốt cuộc vì nguyên nhân gì? Em nói đi!”

Nên nói từ đâu? Cô gia nhập là vì bạn học Ngô Tuyết Yến, cô bỏ đi cũng là vì Ngô Tuyết Yến, nói như vậy, cô đúng là người không có chủ kiến.

“Em..... hơi mệt.....” Lời nói của cô có sự mâu thuẫn, nếu thật sự mệt, sao còn phải ra sức quét dọn như vậy?

“Đây không tính là lý do.” Anh không kiên nhẫn chờ cô nói ra lý do khác, trực tiếp kết luận thay cô. “Anh biết, mỗi nữ sinh vào đội bóng đều là vì hâm mộ một nam sinh nào đó, em nói đi, em thích đội viên nào, anh sẽ giúp em.”

Phần lớn đội viên đều có vóc dáng cao lớn, khí chất đã chiếm ưu thế, hơn nữa phải thường xuyên đối mặt với fan mê bóng, tự mình gây ra sự chú ý như vậy, cũng khó trách các cô gái lao đến như vẹt, anh có thể giải thích được, nhưng anh chưa bao giờ quan tâm.

“Không phải như thế!” Cô trợn to mắt, giật mình vì suy luận của anh, sao lại có thể đoán như vậy chứ? Anh hiểu về nữ sinh thật nông cạn, tuy nói cô gia nhập đúng là vì tình riêng, nhưng không phải là muốn chinh phục mục tiêu... Aizz, nói đến cùng, cũng do cô không có chủ kiến, muốn phủ nhận cũng thấy chột dạ.

Anh hừ lạnh một tiếng. “Không cần giả vờ, rốt cục em coi trọng ai? Cùng lắm thì anh bắt nó phải hẹn hò với em, ba lần đủ không?”

“Anh thật sự hiểu lầm rồi...” Cô muốn giải thích nhưng lại không thể mở miệng, tóm lại, đội trưởng liên tưởng thái quá rồi.

“Đội chúng ta nhiều trai đẹp như vậy, không lẽ em thấy ai cũng chướng mắt?”

“Không phải em có ý này.” Cô nào có tư cách để nói chướng mắt? Chính cô mới là người chướng mắt thì có.

Anh trừng mắt nhìn cô một hồi lâu, trong đầu lướt nhanh qua ý nghĩ, có lẽ vì nữ sinh này rụt rè, nên cô không dám nói thật, tốt, vậy tốt nhất phải cho cô toại nguyện. để cô không thể khùng hoảng, không thể từ chối.

“Như vậy đi! Vì đội bóng rổ, anh sẽ cố hẹn với em, chỉ ba buổi thôi, tốt nhất là trước khi anh tốt nghiệp.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, chính anh cũng cảm khái, không ngờ phải xuất chiêu mỹ nam kế, nhân tài như anh lại phải sử dụng mảnh này, đầu năm nay thật sự đã làm khó đội trưởng.

Sự tình diễn ra ngày càng ác liệt, cô không thể tin nổi, anh không phải mắc chứng ảo tưởng chứ? Tuy rằng nói anh là nhân vật phong vân trong trường học, nhưng đâu chắc ai cũng yêu thích anh.

“Đương nhiên không thể để bạn gái anh biết, chỉ có em biết anh biết thôi.” Đây là lần đầu tiên Dương Kỳ Phong bị sét đánh, mặc dù anh rất được hoan nghênh, lại là công tử hào hoa, nhưng lần này, anh phải dùng bất cứ giá nào để giữ cô lại.

“Em không cần anh làm vậy.” Anh hi sinh quá lớn, cô bắt giác được yêu thương mà vừa mừng lại vừa lo, ngược lại cũng không dám thừa nhận sự thật này.

“Em từ chối anh? Không nghe lầm chứ?” Đôi mắt của anh híp lại, bước đến trước mặt cô, cao cao tại thượng nhìn xuống chỗ cô, cô gái này có một ma lực thật kỳ diệu, làm anh không thể không nghĩ đến, cũng làm anh không thể tức giận.

Nói thật, ngoại hình của cô còn kém Lê Phúc Mạn rất nhiều, theo cá tính, khí chất của cô mà phán đoán, hẳn là cũng không phải con nhà giàu có quyền thế, nhưng anh từng nghe nói qua, đàn ông nếu muốn ngoại tình, không nhất thiết phải tìm một người con gái đẹp, bình thường là được rồi, chẳng hạn như học muội mắt kính này.

“Thật xin lỗi, nhưng mà em...” Giờ nói gì dường như cũng đều ảnh hưởng đến lòng tự tôn của anh, cô thật sự không dám mạo phạm, nhưng vấn đề là, ý nguyện của cô cũng rất quan trọng, cần gì phải để ý người khác nghĩ thế nào?

“Vậy đi, đừng kháng nghị, đừng nói dối nữa.” Anh không chấp nhận bị từ chối, nhất là lại bị học muội mắt kính này cự tuyệt. “Em phải ở lại đội bóng, chờ khi anh rảnh sẽ báo thời gian địa điểm hẹn cho em, vậy được không?”

Dáng vẻ nghiêm túc của anh làm cho người ta không thể cự lại, không dám nghĩ, mà dù có nghĩ cũng không dám nói. Cùng lắm, anh chỉ hơn cô hai tuổi, sao lại làm cho người ta có cảm giác bị áp bức này chứ?

“Ngày mai phải đi đấu bên ngoài, em làm thức ăn đến nhé.” Không cần hỏi cũng biết cô giỏi nấu ăn, anh tiện tay lấy trong ví tiền ba tờ một trăm ngàn, đây chỉ là số lẻ trong tiền tiêu vặt của anh. “Cái này để mua đồ ăn, nhớ phải đủ, mọi người đều ăn rất nhiều.”

“Làm đồ ăn không thành vấn đề, nhưng mà...” Cho dù cô nhất định phải ở lại đội bóng rổ, anh cũng không cần phải hẹn hò với cô mà.

“Không được nói ra bí mật của chúng ta, nếu không anh sẽ cho em hối hận cũng không kịp.” Anh nhét tiền vào tay cô, hung tợn liếc cô một cái, nơi hai tay giao nhau kia, cô cảm nhận được nhiệt độ cùng sự tức giận của anh, nếu cô có can đảm để cự tuyệt, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn anh bước ra cửa, bóng dáng tựa hồ mang theo lửa, cô thầm mắng mình ngốc, quả thật cô không thể từ chối Dương Kỳ Phong, nhưng cô cũng không có khả năng cùng anh phát triển loại gian tình này, dù mắt anh có mù, đầu anh có hỏng, sao lại đi chọn cô cơ chứ?

Tốt nhất cô nên rút khỏi đội bóng, nhưng cô có thể đi sao? Anh liệu có dùng bóng đánh cô bất tỉnh hay không? Lần trước khi bị đánh trúng, đầu cô choáng váng, trời ơi, nếu cô lại chọc vào anh nữa, nói không chừng lần tới sẽ là chấn thương sọ não mất.

Nhìn ba trăm ngàn trong tay, một loại ý thức trách nhiệm nảy sinh, nói như thế nào cô cũng không nên lấy tiền của anh, trước khi nghĩ ra cách thì đi mua một ít nguyên liệu đi, chờ đến sau khi trận đấu ngày mai kết thúc, cô sẽ nói rõ với anh, anh thật sự không phải mục tiêu của cô đâu!

Ngày hôm sau, đội bóng rủ lên xe đi đến trường bạn, hôm nay chính là buổi thi đấu hữu nghị, mặc dù danh là “Thi đấu hữu nghị”, nhưng sự kiện quan trọng này, vì danh dự, các cầu thủ đều không hề lơ đãng.

Ngôi trường này sắp xếp cho đội khác một căn phòng nghỉ, Hà Tân Vũ chịu trách nhiệm ở khu vực này, hỗ trợ những việc lớn nhỏ. Nhưng lấy nước, lấy khăn mặt, loại việc này không cần đến cô, năm vị quản lý kia đều tranh giành nhau, cũng tốt, dù sao cô không có thói quen ở chung với nam sinh.

Trận đấu kết thúc, đội chủ nhà – khuôn mặt đầy ưu sầu, đội khách thì tung hô không thôi, cuối cùng vẫn cúi đầu bắt tay, cảm ơn trận thi đấu hữu nghị.

Cầu thủ hai bên trở lại phòng nghỉ, người người đều đầm đìa mồ hôi, về một chỗ đi cùng với nụ cười thỏa mãn, Dương Kỳ Phong nói lại mấy câu hôm trước, có động viên cũng có trách móc, tiếp theo xoay người nói với Hà Tân Vũ. “Mọi người đều đói bụng rồi, mau lấy thức ăn đến đi.”

Hôm nay biểu hiện của mọi người đều rất tốt, xem như đây là tâm ý của anh, tự bỏ tiền túi mua đồ ăn cho đội viên.

“Dạ.” Hà Tân Vũ mang ra một hộp đồ ăn và nước uống cô đã chuẩn bị sẵn.

“Woa...” Thịt kho, cơm nắm, trà lúa mạch và hoa quả, vừa nhìn đã thấy rất hấp dẫn, phân lượng lại quá nhiều, mười mấy cánh tay liền nhào vào, chỉ sợ không kịp ăn đã hết.

Thức ăn vừa vào miệng, mọi người đều khen: “Siêu ngon!”, “Có Tân Vũ thật tốt, cảm ơn!”, “Tân Vũ tuyệt nhất!”

Hà Tân Vũ hiếm khi nào được chú ý, ca ngợi như thế, làm cô không quen, cúi đầu nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Dương Kỳ Phong sớm đoán được kết quả này, chính anh lại chậm chạp không động tay, dù sao anh cũng là đội trưởng, không nên tranh ăn với đội viên.

Lê Phúc Mạn hôm nay cũng đến đây, cô đương nhiên khinh thường cái món ăn bình dân này, có điểm không hài lòng nói: “Lần sau em sẽ nhờ đầu bếp nhà em làm, ở Pháp ông ấy có một nhà ăn, tuyệt đối ngon hơn những thứ này một trăm lần.”

“Đầu bếp khác làm không thể có hương vị giống thế này.” Đội phó Chu Bằng Phi lập tức lên tiếng phản bác, tuy nói anh không muốn trách Lê Phúc Mạn, nhưng ăn ngon là ăn ngon, sự thật là sự thật.

Đội viên khác cũng nói: “Chúng anh chơi bóng xong đều đói bụng, không cần phải là đại tiệc sang trọng của Pháp, những món ăn này là sáng khoái rồi.”

Lê Phúc Mạn không nghĩ tới mình lại bị đội bom như thế, nhìn sang bạn trai ầm ục nói: “Anh nhìn đi, bọn họ đều bắt nạt em.”

“Bọn họ không có lộc ăn, không biết hưởng thụ, đừng tức giận.” Dương Kỳ Phong đương nhiên bênh bạn gái, cố ý không ăn đồ ăn Hà Tân Vũ làm, hai người đi sang một bên trò chuyện vui vẻ.

Hà Tân Vũ không hiểu dụng ý của đội trưởng, giao cho cô nhiệm vụ mang thức ăn đến, nhưng mình thì nhìn cũng không nhìn, có lẽ nhân vật nổi tiếng như anh sẽ không hiểu được tâm tình của người bình thường. Huống chi, học tỷ Lê Phúc Mạn xinh đẹp như thiên tiên, trong nhà thì thừa tiền, nam sinh nào chả chọn cô.

“Anh hỏi Tân Vũ này, em có bạn trai chưa? Anh giới thiệu cho em.” Đội phó Chu Bằng Phi càng ngày càng vừa lòng cô gái này, tuy cô không tính là xinh đẹp, nhưng nhìn lâu cũng thuận mắt, cô gái tốt nên xứng đôi với một chàng trai tốt.

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” Hà Tân Vũ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, chờ mười năm sau, mới có khả năng cô sẽ kết hôn.

Chu Bằng Phi cổ vũ: “Thật ra điều kiện của em tốt mà, vừa dịu dàng vừa giỏi nấu nướng, đừng thẹn thùng nữa.”

“Có phải đội phó muốn tự mình theo đuổi em ấy không?” Một cầu thủ khác buông lời trêu ghẹo.

Chu Bằng Phi suy nghĩ cẩn thận một chút. “Có tay nghề tốt như vậy, mình nguyện ý cưới về làm vợ.”

Lời nói này làm mọi người cười vang, nhưng Hà Tân Vũ không có thói quen trở thành tiêu điểm, cúi đầu đi đến góc phòng, cầm khăn bắt đầu lau dọn, cho dù chỉ là phòng nghỉ của trường ngoài, nhưng vẫn nên trả lại cho họ căn phòng sạch sẽ.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa, tha lỗi cho anh nhé.” Chu Bằng Phi thấy cô thẹn thùng không nói lời nào, cũng không muốn trêu cô nữa, lại cúi đầu vào món cơm nắm mới nghiền.

Dương Kỳ Phong khoác vai bạn gái, đứng cùng chiến tuyến với Lê Phúc Mạn, lại thu một màn này vào mắt, tâm tình bỗng trở nên phức tạp.

Chậm chạp một hồi, đoàn xe lại chở mọi người về Truyền thanh trung học, thắng một trận cũng không được chủ quan, hôm nay vẫn phải tập bóng.

Hà Tân Vũ không theo mọi người đến sân thể dục, ngược lại đi đến văn phòng đội bóng, giống như vẫn thường lui đến đây quét dọn, hôm nay được mọi người khen ngợi, cô thấy được an ủi rất nhiều, coi như cô có chút cống hiến cho đội bóng, cảm giác này làm lòng cô thấy vui, tuy rằng cô còn không biết mình muốn gì nữa?

Thứ nhất là lời hẹn với đội trưởng, quả thực làm cô đau đầu, muốn tìm anh nói chuyện, nhưng lại ngại ánh mắt của mọi người, không biết đến khi nào mới có thể nói chuyện riêng với nhau?

Đúng lúc này, cửa mở ra, Dương Kỳ Phong bước vào, lập tức khóa cửa lại. “Hà Tân Vũ.”

“Dạ.” Khí thế kinh người của anh, làm cô sợ đến mức không cầm nổi khăn, sao lại cảm giác giống như anh muốn ăn thịt người thế này?

“Không có gì ăn à?”

Ăn? Hai giây sao cô mới lấy lại tinh thần, mở hộp giữ ấm nói: “Á... Chỉ còn hai nắm cơm thôi.”

“Đưa anh.” Anh cầm lấy cho vào miệng, cơm nắm có dưa chua, rong biển, trứng và chà bông, quả thật là món ăn bình dân, nhưng, chết tiệt, ăn ngon thật, lúc trước vì mặt mũi bạn gái, anh làm bộ rụt rè, giờ mới biết mình đúng là ngu?

Nhìn anh ăn như hổ đói, cô không hiểu anh gấp cái gì, không phải anh thường ăn sơn hào hải vị sao, vì sao phải ăn thức ăn bình dân người khác làm chứ? Mặc kệ như thế nào, anh ăn thức ăn cô làm, lòng cô lại suy nghĩ.

“Đội trưởng, anh muốn uống trà không?” Cô giống như nô tỳ hầu hạ anh, tự nhiên như vậy.

“Ừ.” Anh đón nhận chén trà, thật ngon miệng, món cơm nắm cũng thật ngon, đáng tiếc thịt kho đã bị ăn sạch, đậu và trứng chỉ nhìn thôi cũng đã mê người rồi.

“Đội trưởng, ba trăm ngàn anh đưa vẫn còn...” Cô muốn nói về chuyện hò hẹn kia, nhưng khi mở miệng lại nói thành chuyện khác.

“Giữ đi.” Cuối cùng anh cũng ăn uống no say, lau khóe miệng muốn rời đi.

“Còn ...” Số tiền này trả lại anh, thật ra em không muốn hẹn... Nếu nói như vậy, anh có bóp chết cô không.

Anh không nghe cô nói, xoay người ra khỏi văn phòng, mặt trời đã ngã về tây, bóng anh đổ dài xuống đất, cô nheo mắt nhìn theo hình dáng cao lớn của anh, cảm giác thật kỳ lạ, vừa mê muội vừa hoài niệm, thật lâu về sau cô mới nhận ra một ngày đã trôi qua!

3. Chương 3

“Chị, điện thoại của chị kia.” Buổi sáng chủ nhật, Hà Thiên Văn vào nhà bếp gọi chị.

“VẬY Ờ.” Ai lại tìm cô? Hà Tân Vũ đi vào phòng khách, tò mò nghĩ, không phải là Ngô Tuyết Yến lại yêu cầu cô đến buổi gặp mặt làm quen chứ? Cô thật sự không có dũng khí đó, xin hãy tha cho tôi đi.

“Sao em không có đi động vậy?” Vừa mở miệng, Dương Kỳ Phong đã vui vẻ chất vấn, anh lục lợi tin tức của đội bóng, mọi người đều có đi động, mình cô không có, sao lại thế chứ?

“A... xin lỗi.” Hà Tân Vũ không hiểu vì sao mình lại phải xin lỗi, nhưng giọng điệu của đối phương rất bất mãn, tựa hồ cô bắt buộc phải nói câu này. Nếu anh đặc biệt gọi đến đây để trách cô không có đi động, cô cũng mặc kệ anh làm gì thì làm, đến nay vua logic vẫn luôn khác người thường mà.

“Cho em mười phút, đến đầu ngõ nhà em, anh chờ trên taxi, nhanh lên một chút.”

“Xin hỏi có chuyện gì ạ?”

“Hẹn hò! Còn muốn anh phải nhắc à? Đừng lè mề nữa, nếu không anh đi trước.”

“Em...” Cô đang muốn từ chối, điện thoại đã bị ngắt, làm sao bây giờ?

Được rồi, đi ra ngoài nói rõ với anh, cô không cần anh yêu mến, cũng không muốn trèo cao, tất cả đều là lỗi của anh. Nói thật, cô không thể so sánh với Dương Kỳ Phong, người “Tự hài lòng với bản thân”, nghĩ “Nam sắc” của anh có thể làm mê đảo tất cả con gái, cho dù anh có bản sự này, cô chưa chắc đã muốn tiếp nhận, cô chỉ muốn tiếp tục cuộc sống bình thường được không?

Nhưng vẻ mặt dọa người của anh, lửa giận trong lòng nhất thời tắt ngấm, aizz, hãy tìm một lý do khéo léo nào đó đi, tính tình anh như vậy, cô cũng không muốn thấy Bạo Long phun lửa đâu.

Hà Thiên Văn thấy chị cầm túi, chuẩn bị đi giày, đương nhiên tò mò hỏi: “Chị muốn đi ra ngoài à?”

“Ừ, có tý việc.”

“Có phải đi hẹn hò không?” Hà Thiên Văn cười đen tối, niệm chữ học ba lần cô cũng không sợ chút nào, vì mẹ trực ban ở viện, chị em các cô được tự do.

“Em nghĩ nhiều quá.” Hà Tân Vũ lắc đầu cười khổ.

Mang theo lo lắng và căng thẳng, Hà Tân Vũ đi ra cửa, rất nhanh đến bến xe, thấy Dương Kỳ Phong đang đứng trước một chiếc taxi.

“Động tác chậm thế, lên xe nhanh lên!” Dương Kỳ Phong chờ đợi trong thấp thỏm, mặc dù rõ ràng là mười phút cô đã xuất hiện.

“Em đến để nói với anh, em không muốn...”

Anh giữ chặt tay cô, giọng nói thiếu kiên nhẫn. “Lên xe rồi nói sau, nhờ bị người khác nhìn thấy thì sao?” Bây giờ là anh đang gạt bạn gái, lén lút hẹn hò với quản lý đội bóng, cái này gọi là ăn vụng đấy!

Bàn tay to của anh truyền đến độ ấm của cơ thể, làm cô sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh lôi mạnh lên xe, cửa xe lập tức đóng lại, tài xế cũng đạp chân ga, tất cả không còn kịp nữa rồi. T_T

“Phiền chú...” Dương Kỳ Phong nói địa chỉ, chú lái xe gạt đầu mỉm cười, vì địa chỉ này cũng gần, xem như có lỗi. (Vô.....Ảnh..20...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Vừa rồi em định nói gì?” Quay đầu lại, Dương Kỳ Phong hỏi cô gái bên cạnh.

“Không, không có gì.” Vì có người lạ bên cạnh, cô nào dám mở miệng, vạ nhất Dương Kỳ Phong không chịu được nhục thì phải làm sao? Vì giữ mặt mũi cho anh, tốt hơn hết là chờ đến chỗ hẹn rồi mới nói đi.

Dương Kỳ Phong không hiểu cô gái này, được anh hẹn ra ngoài lẽ ra phải mở cờ trong bụng, nhưng vẻ mặt lại như có tâm sự, rốt cục có chỗ nào không đúng? Lần đầu tiên thấy cô không mặc đồng phục, vẫn là phong cách bảo thủ, áo trắng và váy kẻ, cô mới mười sáu tuổi, tại sao phải tự biến mình thành hai sáu tuổi thế kia?

Thật ra bộ dáng của cô cũng không khó coi, ánh mắt ngấn nước phát sáng, có điều cái mắt kính kia lại thô, kiểu tóc cũng không đẹp, hẳn là xin anh mời nhà thiết kế đến tạo dáng, nhưng ngẫm cho cùng vẫn là quên đi, anh chỉ cần hẹn cô ba lần, những thứ khác chẳng liên quan chi hết.

Trong không khí im lặng, xe đã lặn đến đích, Dương Kỳ Phong thanh toán tiền xe nói: “Không cần tiền lẻ.” Với anh mà nói, một ngàn chính là số lẻ.

“Cám ơn.” Chú lái xe cực kỳ vui mừng, tuy hai vị khách là thiếu nam thiếu nữ, nhưng kiếm tiền là quan trọng nhất.

Xuống xe, Hà Tân Vũ cho là mở miệng được rồi, nhưng... Ở đây nên nói thế nào? Ai ngờ, anh lại đưa cô lên đỉnh Dương Minh, nếu làm anh mất hứng, nói không chừng cô phải tự mò về nhà, hơn nữa chắc chắn cô sẽ lạc đường mà.

“Đây là biệt thự của anh, vào thôi.” Dương Kỳ Phong chỉ vào một căn nhà lớn, lấy chìa khóa mở cửa lớn.

“A.” Được rồi, vào nhà rồi nói, mong là bọn họ có thể nói chuyện trong hòa bình.

Với hành động này, cô đã bước vào một tình yêu chia chia hợp hợp trong tương lai mười năm sau, nếu cô kiên trì, nếu cô thông minh, sẽ không sai từng bước, từng bước, nhưng lúc trước cô không thể nào tưởng tượng, mình và Dương Kỳ Phong lại có thể dây dưa lâu đến như vậy, thậm chí còn khắc sâu tới cả đời....

Vào phòng, Dương Kỳ Phong thả lỏng rất nhiều, biệt thự này bình thường không có người ở, vì bảo mật đề phòng gián điệp, anh phải đáp tắc xi, không để tài xế trong nhà đưa đi.

Nói thật ra, anh mười bốn tuổi đã có bạn gái, tình sử cũng coi là phong phú, nhưng hôm nay đúng là lần đầu tiên anh ngoại tình, khiến anh lo sợ không thôi, đối tượng lại là cô gái bình thường như vậy, chẳng may bị phát hiện không phải thành trò cười sao?

“Đội trưởng...” Hà Tân Vũ mở miệng, không biết phải bắt đầu từ đâu, đây là nhà anh, thoát nhìn không có người ở, nếu trúng hôm tâm tình anh không tốt, anh đập cửa sổ, lật bàn, đánh người đều có thể.

“Khát quá, có gì uống không?” Dương Kỳ Phong ngồi trên ghế sofa, miệng khát lưỡi khô hời. (Vô.....Anh.....Các..21..<https://qttp.wordpress/>)

Anh hỏi thì hỏi, lại ngồi tại chỗ giống như thiếu gia, cũng không xuống nhà bếp mà tìm, cô đành phải đứng dậy đi vào phòng bếp, đại khái dò xét một chút, rồi giống như con sen đáp lại: “Tủ lạnh có nước có ga, trái cây, sữa, vậy anh muốn uống đồ nóng không, có rất nhiều trà, cũng có thể pha cà phê nữa.”

“Anh muốn hồng trà không bỏ đường, nhưng phải có sữa.”

“Vâng.” Bình thường, cô hầu hạ đội viên đã thành thói quen, càng không dám chậm trễ với đội trưởng, ngoài hồng trà còn dâng thêm bánh, dù sao phòng bếp vừa khéo có bánh bích quy và hoa quả mà.

“Mời dùng.” Cô ngồi cách xa anh một chút, thăm chờ anh uống trà, là có thể vào đề được rồi.

Ai ngờ đại thiếu gia uống hai hộp liền đặt chén trà xuống, vẻ mặt không vui “Không đúng. Hôm nay chúng ta hẹn hò, sao em lại có thể phục vụ anh như thế?”

“Chúng ta hẹn hò?” Cô chưa bao giờ hẹn hò, nhưng thực sự nghi ngờ, đây được tính là hẹn hò sao?

“Đi xem phim đi! Chị của anh giới thiệu, chắc là cũng được.” Anh đã chuẩn bị từ trước rồi, lấy mười mấy chiếc Cd-rom từ ba lô ra, đều là tình cảm suốt ruột, có “Chuyện tình Manhattan”, “Như khúc tình ca”, “Tình yêu ba chọn một”, “Emily một thế giới khác”... Tóm lại có lẽ bình thường anh cũng không xem phim, với những thứ này anh liền cho là hẹn hò.

Ngày xưa khi anh hẹn với bạn gái, phần lớn là ăn cơm, dạo phố, hóng gió, hôm nay đối tượng đối thành mắt kính học muối, không thể làm những chuyện công khai rêu rao kia nữa, đành phải chuyển thành hẹn hò tại gia.

Không ngờ anh lại có dụng tâm như vậy, làm cô có tí xúu cảm động, vậy... Vậy cung kính không bằng tuân lệnh, trước tiên xem tạm một bộ phim đã.

Anh lập tức bật bộ phim thứ nhất, bên trong im lặng, ánh mắt trời sáng rực, trong phim, nam chính nữ chính gặp lại nhau, nhận ra nhau, yêu nhau, bắt đầu thật cảm động, tiếp theo không biết trải qua bao nhiêu thử thách, người có tình có phải cuối cùng sẽ được ở bên nhau?

Hà Tân Vũ tập trung vào bộ phim, nhưng trong chớp nhoáng đã phát hiện mình không tài nào làm được, bởi vì Dương Kỳ Phong bên cạnh đang ngủ, đầu tựa lên vai cô, hít thở ngay trên cổ cô! Một lần lại một lần, nóng quá!

Cô sợ hãi lại không dám nhúc nhích, nhưng áp lực anh đưa đến thực sự nặng nề, cô né người, kết quả, đầu anh thuận thế rơi xuống, rớt đúng trên đùi cô, vẻ mặt tựa hồ rất thỏa mãn, “Ừmm” một tiếng tiếp tục ngủ.

Hiện tại nên làm gì? Đầu cô rối tung, không biết nên đẩy anh ra, hay mình nên bỏ về?

Nhìn anh ngủ ngon lành, cô mềm lòng, anh như một đứa bé ngủ say trên đùi cô, thử bảo cô thế nào có thể nhẫn tâm hắt anh ra? Một thứ tình cảm khó hiểu lan tràn, cô không nhận được vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn tóc anh, anh bỗng nhiên giật mình, cô vội thu tay, không dám làm loạn lần nữa.

Thời gian như ngừng trôi, nếu cô có camera, nhất định cô sẽ chụp lại bộ dáng của anh lúc này, nhưng cô không có camera, đành phải dùng mắt mà nhớ thật kỹ. Không biết ai đã từng nói, tình yêu vốn sinh ra trong thời điểm khó đoán nhất, cô sẽ không yêu anh, nhưng nhất định cô sẽ không quên anh.

Chạng vạng, Dương Kỳ Phong cuối cùng cũng ngủ đủ, tối hôm qua vì kế hoạch hẹn hò cho hôm nay, anh hao tổn tâm trí đến tận nửa đêm mới an giấc, hơn nữa không quen xem phim tình cảm, tình tiết không kịch tính, thử hỏi sao anh có thể không thiếp đi?

Vừa mở mắt anh đã giật mình, anh không chỉ đang ngủ, còn nằm trên đùi Hà Tân Vũ nữa! Nhìn biểu tình phức tạp của cô, như là bị sắc lang quấy rối, kinh hoàng lại bất đắc dĩ.

“Anh ngủ lâu chưa? Sao em không đánh thức anh?” Anh lập tức ngồi dậy, rời khỏi bắp đùi non mềm của cô, tuy cách một lớp vải, nhưng anh vẫn cảm giác đây đúng là một cặp giò “Chất lượng cao”, không quá nhiều thịt cũng không xơ xương, nằm lên rất chi là thoải mái.

Hà Tân Vũ hơ khan một tiếng mới đáp: “Đại khái anh ngủ hai giờ, em nghĩ anh quá mệt, cần nghỉ ngơi...” (Vô.....Ảnh...22..Các...<https://qttp.wordpress/>)

Hai giờ? Sao lại có khả năng này? Tầm mắt vừa di chuyển, anh nhìn lên màn ảnh là một mảng đen, phim đã sớm hết, thế này mới biết mình ngủ đã lâu rồi, thật thái quá, anh thường ngủ không ngon, lại hay gặp ác mộng, nhưng lại ngủ vùi trên đùi cô gái này, là nguyên nhân nào đã biết anh thành hoàng tử ngủ trên đùi thế này?

Nhìn anh trợn mắt há mồm, cô cũng không biết nên nói gì, muốn đứng lên nhưng hai chân lại tê cứng, lập tức ngã xuống ghế sofa.

Anh nhíu mày hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Chân hơi tê, để một lúc là được rồi.” Cô nói đơn giản, nhưng thật ra đau đớn không ngừng, đều do mình mềm lòng không đẩy anh ra.

Anh lập tức nghĩ ra nguyên nhân. “Là do anh?”

Anh nói đúng, nhưng cô không dám trách tội anh, dùng hai tay gõ chân, hi vọng cơn đau kia mau tan biến, anh đương nhiên không tin cô nói: “Để anh xem.”

Khi tay anh sắp chạm vào đùi cô, cô bị dọa, sợ hãi lui về phía sau, cuống quýt lắc đầu: “Không, không cần.”

“Sợ cái gì? Anh sẽ ăn thịt em sao?”

“Không phải...” Cô tin anh, anh không thể hứng thú với cô, nhưng sức lực của anh lớn, cặp tay kia là để đánh bóng rổ, có khả năng sẽ bóp cô đến nghẹn giọng.

“Đây là đáp lễ, đừng khách khí.” Nếu cô làm gối đầu của anh, anh nên chịu trách nhiệm.

Cô chưa trả lời, tay anh đã leo lên chân cô, bề ngoài thì có chút mờ ám, nhưng lòng anh không hề nghĩ gì khác, chỉ muốn bù đắp cho tội lỗi của mình, tựa như lần trước khi để quả bóng K lên đầu cô (Kiss), là chuyện rất trong sáng, tuyệt không có nhân tố khác.

“Xin anh... nhẹ một chút!” Cô không phải quả bóng rổ, anh lại dùng sức như vậy, muốn ném cô vào vòng lưới sao?

“Em thật yếu ớt.” Bình thường thấy cô chịu khó quét dọn, còn tưởng cô rất kiên cường, lại nói, đôi chân này thật không tệ, xuyên qua váy mà thăm dò, có thể thấy được tương đối đầy đặn.

Hiện nay các cô gái đều muốn thành người giấy, bao gồm cả bạn gái Lê Phúc Mạn của anh, trường kỳ giảm béo, làm mông teo ngực tóp chằng còn đùi, đầu bằng mắt kính học muối, vóc người đầy đặn, hơn nữa những gì nên có đều có.... Hồng bét, anh nghĩ đi đâu vậy? Đây chỉ là tinh thần trách nhiệm, anh lại nghĩ thành kỳ quái, thật không nên.

“Đội trưởng!” Lực của anh làm cô không thể thở nổi, đành cầm tay anh, để tránh ngày mai đôi chân hóa thành màu xanh đen. “Không còn tê nữa, cảm ơn....”

Hai người cứ như vậy mà nắm tay nhau, anh chợt nhận ra một việc. “Tay em nhỏ vậy, lại có thể nấu cơm và quét dọn, quá lợi hại.” (Vô....23.Ảnh....Các....<https://qttp.wordpress/>)

Cô cười khổ một chút, bàn tay của cô thô kệch xấu xí, sao so được với bàn tay trắng nõn mềm mịn của bạn gái anh? Thiên kim tiểu thư và cô bé bình dân rất khác nhau, sao anh không nhận ra chứ? Dù thế nào, cũng cảm ơn anh đã nhận ra sự ưu việt của cô.

Đôi mắt của cô chống lại hai con mắt của anh, bỗng nhiên lặng im và bỗng nhiên căng thẳng, giống như có một thứ gì đó đang tràn ra? Đúng lúc này bụng anh sôi sùng sục, cô bỏ tay anh ra, đứng lên nói: “Anh đói bụng không? Em đi làm ít đồ ăn nhé.”

“Được rồi, hẹn hò cũng phải ăn cơm, anh sẽ giúp.” Anh nhắc mình đừng quên, buổi hẹn hò hôm nay là để giữ cô lại, anh phải cố tỏ ra thân thiết hết mức, nhưng cho đến bây giờ, có thể nói anh tương đối thất bại.

Hà Tân Vũ vốn định từ chối, vị đại thiếu gia này cái gì cũng không biết, chỉ giỏi quấy nhiễu cô, nhưng nhìn biểu tình kiên quyết của anh, cô chẳng dám nói thật. Không ngoài dự liệu, chưa đến năm phút đồng hồ, anh đã gây ra chuyện, vì muốn chiêu cơm, anh bị mỡ ở chảo nóng bắn lên tay.

“Đau quá!” Anh không nhận nổi kêu lớn.

Sự cố xảy ra, cô vẫn giữ bình tĩnh, tắt lửa trước, kéo tay anh đến vòi nước lạnh. “Có hộp cứu thương không?”

“Hình như là có, anh nhớ nó ở bên cạnh tủ giày.” Vì cơm, ngay cả uy phong của đội trưởng cũng lặn mất rồi.

Xả nước mười phút, cô mang hộp cứu thương đến, bôi thuốc mỡ cho anh, lại dán băng Ugo lên. “Chắc không nghiêm trọng đâu, ngày mai anh nhớ bôi thuốc một lần nữa là ổn.”

“Lúc trước chọn em đúng là không tìm nhầm người.” Anh nhớ đề thi trước kia, cô biểu hiện như một y tá nhỏ, lộ ra nhược điểm trước mặt cô tựa như là chuyện rất bình thường.

Cô cười khổ một chút, không biết phần “Tài hoa” này tốt hay xấu. “Anh ngồi nghỉ, em đi nấu cơm.”

“Đây không phải anh ngược đãi em, vì anh bị thương, mới không có cách giúp đỡ.” Anh thanh minh, anh đã cố hết sức, chẳng qua là lực bất tòng tâm.

“Em biết rồi.” Anh thật sly diện nha, dĩ nhiên cũng phải để anh làm người tốt, làm anh cả chứ.

Chưa đến nửa giờ, Hà Tân Vũ đã bưng một mâm ba món, một canh, còn có hai chén cơm khoai, Dương Kỳ Phong lập tức mở to mồm nhai ngấu ngiến, hôm nay anh không cần phải khách sáo, không cần trả tiền, muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, quá đã!

Nhìn anh ăn ngon lành, cô coi như thu hoạch hôm nay cũng khá, đây là lần hẹn hò đầu tiên trong cuộc đời cô, tuy đối phương đã có bạn gái, tuy có buổi hẹn chỉ do hiểu lầm, nhưng mặc kệ thế nào, lần đầu tiên này cũng đáng để nhớ lại.

“Ăn cơm xong, anh sẽ đưa em về.” Không cần hỏi cũng biết, cô là cô gái ngoan muốn sớm về nhà.

“Cám ơn.” May mà không cần tự lết xuống núi, cô nên cảm tạ đại ân đại đức của anh.

Anh dùng di động gọi taxi, quay sang cô nói: “Khoảng 20 phút nữa sẽ đến, lát nữa rồi ra cửa cũng được.”

“Dạ.” Cô hít sâu một hơi, quyết định thẳng thắn bày tỏ: “Đội trưởng, hôm nay cảm ơn anh đã đồng ý giúp em, em nghĩ như vậy là được rồi, em sẽ không bỏ đội bóng, anh cũng không cần lãng phí thời gian với em nữa.”

Cô đã nghĩ thông suốt, vị vạn người mê này không thể hiểu theo lẽ thường, bởi vậy cô quyết định thuận theo ý anh, để anh có thể hiểu được, cô đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chắc anh sẽ đồng ý “Công thành thân thoái” (1) thôi?

(1) thành công rồi thì nên lui về.

Anh suy tư một lát, nghiêng đầu trả lời: “Không phải em ghét anh chứ, cảm thấy hẹn hò với anh rất nhạt nhẽo?” (Vô....Ảnh..24...Các....<https://qttp.wordpress/>)

Cô lại bại trận dưới tay anh một lần nữa, đại thiếu gia quả thật khác người thường. “Không phải... Là vì anh có bạn gái rồi, thế này thì không phải cho lắm.”

“Giữa chúng ta không phải là tình yêu, sai rồi.” Anh không cho là mình phản bội bạn gái, tuy lén lút, nhưng dù sao anh cũng không thay lòng, không phải là không phải.

“Đương nhiên.” Cô không dám vọng tưởng anh sẽ yêu cô như những người con gái bình thường, chẳng qua anh cần gì phải nói thẳng ra như vậy?

“Tóm lại anh làm thế này chỉ vì đội bóng rổ, em đừng nghĩ nhiều, chỉ ba lần hẹn thôi, chờ đến khi anh tốt nghiệp không còn cơ hội đâu.” Anh thử đem hành vi của mình lúc này cho người khác xem coi, định lừa ai chứ, không ai tin đâu.

Cô im lặng gật đầu, không có ý kiến với cái kết luận của anh, có lẽ cô muốn gặp lại anh chẳng? Không, cô chỉ sợ mình không còn đường xuống núi, thế thôi.

Buổi sáng hôm sau, Hà Tân Vũ vẫn đi đến trường như thường lệ, phóng tầm mắt nhìn lại, thế giới này chưa có thay đổi gì, chẳng qua là trong lòng cô đang cất giấu bí mật, không thể nói cho người khác, nếu nói thì bọn họ cũng cho là cô nằm mơ.

“Sớm vậy.” Vào phòng học, Ngô Tuyết Yến chào hỏi người bạn thân: “Hôm qua bạn đi đâu thế? Mình gọi điện cho bạn, em bạn nói bạn ra ngoài rồi?”

“Mình... đến thư viện.” Hà Tân Vũ không thể nói thật, đây chỉ là bắt đầu, về sau không biết phải nói dối bao nhiêu lần nữa.

“Cho mình xin, đừng chăm vậy, mình cũng hồ đồ rồi.” Ngô Tuyết Yến thả túi xuống, lấy bài tập còn chưa làm xong ra, bấm bút ngoáy thật nhanh, vẫn không quên mở máy. “Đúng rồi, sao bạn còn chưa ra khỏi đội bóng? Sau giờ tan học muốn đi dạo phố với bạn cũng không được!”

“Làm người phải có chủ kiến, làm xong kỳ một đã rồi nói sau.”

Lý do đường hoàng này, Ngô Tuyết Yến không chấp nhận được. “Có phải bạn dò được mục tiêu ở đội bóng rồi không? Bạn thích ai? Nói mau!”

“Mình không có.” Nói thế này có tính là nói dối không, Hà Tân Vũ cũng không rõ.

“Lừa ai chứ!” Đây là mùa xuân của các thiếu nữ. Hot girl, girl xinh, girl kiêu cũng thể thôi.

“Bạn không làm bài tập à.” Hà Tân Vũ không muốn tiếp tục bàn về chuyện này nữa, bí mật không thể nói với ai được.

“Nhìn kia. Đội trưởng và bạn gái.” Mắt Ngô Tuyết Yến sáng lên như sao, nhìn chăm chú vào đôi tình nhân ngoài cửa sổ, giống như hoàng tử và công chúa, tỏa ra ánh hào quang lấp lánh, dân chúng chỉ có thể nhìn từ xa.

Hà Tân Vũ ngẩng đầu nhìn sang, lòng bỗng nhiên chùng xuống, buổi hẹn hò hôm qua không đại diện cho điều gì cả, cô phải sớm nhận ra sự thật này, ngàn lần đừng vọng tưởng vào thứ tình cảm không có lấy một phần trăm khả năng, bảo vệ mình thật tốt mới là đạo lý sinh tồn.

“Bọn họ đẹp đôi quá đi, không biết ai có thể trở thành kẻ thứ ba? Không trông mong gì được rồi, aizz...” Hai tay Ngô Tuyết Yến đặt lên má, vẫn lưu luyến Dương Kỳ Phong, cho dù giấc mơ hảo huyền vẫn thật ngọt ngào.

Hà Tân Vũ thản nhiên nhắc nhở: “Bạn còn không viết đi, thầy giáo sắp đến rồi.”

“Ừ.” Ngô Tuyết Yến liếm môi, bây giờ không phải lúc chảy nước miếng, không nộp bài tập tuần thì sẽ phải trực nhật, cô không cần phải há miệng nữa!

Một ngày tám tiết trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, Hà Tân Vũ từ từ đi đến sân thể dục, nhìn đội trưởng và bạn gái anh đứng chung một chỗ, cô chỉ yên lặng đi qua, chuyện kia không liên quan đến cô, mục tiêu của cô là văn phòng, cô chỉ cần làm việc lật vạt thôi.

“Học muội này thật kỳ quái, không thích nói chuyện thì thôi, đến chào hỏi mà cũng không làm.” Lê Phúc Mạn than phiền với bạn trai.

“Em cũng muốn làm quản lý đội bóng, vì sao không cho em làm?” Lê Phúc Mạn bây giờ là năm hai, năm ngoài cô cũng tham gia thi tuyển, nhưng đã rụng ngay từ vòng đầu, bạn trai lại không chịu phá lệ, hại cô chỉ có thể đứng bên hồ “Cổ lên”.

“Em có vẻ hợp vào đội cổ vũ hơn.” Bản lĩnh của bạn gái anh còn không rõ sao? Cô là một đại tiểu thư đúng tiêu chuẩn, không thể miễn cưỡng được.

“Nghe nói muốn giữ được lòng bọn con trai, thì phải nắm được dạ dày của anh đầu tiên, em sợ...” Có lẽ là trực giác của phụ nữ, cô có lưu tâm mắt kính học muội kia, ngoài mặt thì là nữ sinh vô hại, nói không chừng lực sát thương lại càng cường đại?

“Chắc anh phải kết giao với đầu bếp nhà em rồi? Nhờ em giới thiệu bọn anh nhé.”

“Đáng ghét.” Cuối cùng Lê Phúc Mạn cũng nở nụ cười, cười xinh đẹp đến cực điểm, ai cũng bị mê hoặc, mà anh cũng... thưởng thức tương đối.

“Anh đi tập bóng, em đến đội nhạc đi.” Bạn gái anh là thành viên dàn nhạc giao hưởng, phụ trách đàn dương cầm, rất thích hợp với hình tượng tao nhã của cô.

“Buổi tối gọi điện lại cho anh, bye bye.” Lê Phúc Mạn vẫy tay với bạn trai, nhẹ nhàng từng bước rời đi. (Vô.....Anh.....Cái.....25<https://qttp.wordpress/>)

Dương Kỳ Phong nhìn theo bạn gái, quay sang dặn dò đội viên vài câu, nhìn bọn họ tập bóng, còn anh thì im lặng rời đi, đến văn phòng cách đó không xa, anh biết ai đang ở trong.

Mở cửa, khóa cửa, anh thản nhiên nói: “Lần sau gọi thức ăn đến đây, anh nghỉ ăn rồi làm tốt hơn.”

Mệnh lệnh của đại thiếu gia thật tự nhiên nha! Hà Tân Vũ để cây lau nhà xuống, nhận lấy phong thư trong tay anh, bên trong là tiền và thực đơn, đúng là anh coi cô như con ỏ, cô nên rõ thân phận của mình.

“Còn nữa, mang theo di động này, anh vừa đổi điện thoại, cho em cái cũ.” Anh biết nhà cô nghèo, lại sợ cô tự ái, nên cố nói di động mới là cũ, vậy cô có thể dễ dàng nhận rồi chứ?

“Em không cần di động.” Cuộc sống của cô rất đơn giản, không đến trường thì về nhà, bạn bè cũng ít, không cần thứ này.

“Cầm đi, anh muốn có phương tiện để liên lạc với em.” Anh không hi vọng khi gọi điện đến nhà cô, người nhà cô nghe điện, cũng không muốn nghe câu cô không có nhà, thứ này cũng là để anh có thể chủ động.

“Em không cần.” Biểu tình của cô rất cố chấp, giọng điệu lạnh lùng, cô không phải người đặc biệt của anh, loại cảm giác này thật quái lạ.

“Vậy thì quảng đi.” Anh vút đi động xuống bàn. “Em ném đi hộ anh.”

Chuyện như vậy cũng cần người giúp? Một chiếc di động tốt như thế, nhìn qua đã thấy mới lạ độc đáo, anh biết là cô ghét lãng phí, anh cố tình đây mà!

“Vậy đi.” Anh xoay người, sải bước rời đi, bỏ việc lại đằng sau.

Khó ưa! Lòng cô kêu lớn, cũng hiểu mình không kháng cự được anh, cô ghét làm kẻ thứ ba, nhưng cô không thể tính là kẻ thứ ba được, có điều vẫn khó hiểu, nếu xen vào đó, thì được coi là gì? Nói ra có ai tin? Cho dù tin, cô cũng không nhận được sự đồng tình, ngược lại họ sẽ cười cô dần.

Cô bắt đầu có linh cảm số mệnh, Dương Kỳ Phong sẽ thành một phần sinh mệnh của cô, và còn có đau lòng....(Vô....26.Ảnh....Các....<https://qttp.wordpress/>)

Có di động, Dương Kỳ Phong có thể dễ dàng tìm Hà Tân Vũ, ba lần hẹn hò trôi qua rất nhanh, mỗi lần luôn là cuối tuần, trong biệt thự của anh, nội dung na ná nhau, xem phim, nấu cơm, ăn cơm, còn ngủ nữa.

Đúng vậy, ngủ, Hà Tân Vũ không hiểu vì sao anh ham ngủ như vậy? Xem phim cũng ngủ, ăn no cũng ngủ, không phải dựa lên vai cô thì là nằm trên đùi cô, tuy không vượt quá giới hạn, nhưng đều khiến cô tâm hoảng ý loạn.

Dù sao cô là cô gái ngay cả mối tình đầu cũng không có, gần gũi như thế với một tên con trai, cô sợ tim mình không chịu nghe lời. Nhưng giờ mới nghĩ tới việc này thì đã quá muộn rồi, cô mang di động của anh theo người, lật ngược thực đơn của anh viết để nghiên cứu, đúng lúc... xuất hiện ở chỗ hẹn, lòng cô đã không còn tự chủ được nữa...

Ở trường học và đội bóng, Dương Kỳ Phong vẫn song hành cùng bạn gái, biểu hiện tương đối bình thường, không ai nhìn ra biến hóa trong lòng anh, chỉ mình anh hiểu, nghĩa vụ dần biến thành chờ mong, đúng vậy, anh chờ mong buổi hẹn hò bí mật kia.

Khi ở chung chỗ với Lê Phúc Mạn, anh hả hê đắc ý, bước đi đều oai phong, khi ở chung chỗ với Hà Tân Vũ, anh thấy thoải mái vô cùng, thời gian dài mất ngủ đã được cứu, cô có thể khiến anh ngủ ngon, ăn ngon, hai giờ hẹn hò này làm anh không biết mệt. Vốn nghĩ sẽ thay đội bóng lưu lại nhân tài, lại biến thành thu hoạch cá nhân của anh, có phải giống như đi trên lưỡi dao hay không? Cho dù nguy hiểm, nhưng anh nghiện mất rồi.

Buổi hẹn hôm nay, Hà Tân Vũ muốn lấy lòng bằng đồ ăn, tất cả đều là món ưa thích của đại thiếu gia, dĩ nhiên là anh nhét tiền cho cô, thái độ coi cô như đứa ỏ, cô giận nhưng chẳng dám nói gì, đành phải ngoan ngoãn làm đứa ỏ từ đầu đến cuối.

Thêm chút ớt bột, khói bốc lên bốn phía, cô bị sắc đến chảy nước mắt, vì anh thích ăn đậu phụ xào cay, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng phải làm thật tốt, chẳng hiểu cô phải hi sinh như thế để làm gì, không lẽ cô thích ngược?

Khi cô bỏ kính lau nước mắt, đại thiếu gia ở bên cạnh tròn mắt hỏi: “Hà Tân Vũ, em không đeo kính đẹp đó.”

“Cám ơn anh.” Cô khiêm nhường nói, nhưng không đeo kính thì nhìn thấy gì?

“Đừng đeo kính, để anh nhìn xem nào.” Anh cẩn thận xoay vai cô, vì bột ớt, mắt cô ngứa lẹ, vẻ mặt mê man mà yếu đuối, như đang chờ nụ hôn của hoàng tử.

Rất cực đẹp chỗ nào? Phút chốc, cô tưởng anh muốn hôn cô, nhưng là ảo giác sao?

Im lặng hồi lâu, cô mở miệng: “Đội trưởng, hôm nay là lần hẹn thứ tư...”

“Sao. Em chán rồi hả.” Lòng tự trọng của anh tương đối nhạy cảm, không tha thứ cho việc cô khiêu khích anh.

“Không, không có.” Cô vẫn chưa biết đường về nhà, ngàn lần mong anh đừng tức giận.

“Em đừng tưởng có thể bỏ anh, chỉ có anh mới được quyền nói lời chia tay.” Anh giữ chặt vai cô, lộ vẻ quyết tâm.

“Chia tay?” Bọn họ không phải tình nhân, chia tay cái gì? Rành rành có bạn gái xinh đẹp như hoa, còn nói thế này với một cô gái bình thường như cô? Anh có biết anh rất ích kỷ, rất độc đoán không? Nhưng vì sao, cô lại cam tâm tình nguyện làm mọi chuyện vì anh chứ?

“Đừng nấu cơm nữa, chúng ta về phòng đi, em giúp anh ngủ.” Anh đóng cửa lò đang bốc cháy, thả vai cô ra, lại nắm lấy tay cô.

Tiếng nói của anh làm cô đông cứng toàn thân, từng chữ anh nói, hình như còn có ý khác? Khi anh nắm tay cô như vậy, cô rất khó bình tĩnh mà suy nghĩ.

Nhận ra cô đang bất an, anh thở dài nói: “Anh không làm bậy với em đâu, anh chỉ muốn ngủ một giấc ngon thôi mà.”

Cô do dự giây lát rồi quyết định tin anh, có lẽ mỗi một trong mắt anh, có lẽ tiếng khàn khàn trong giọng nói của anh, làm cô mềm lòng mà thỏa hiệp, nếu cô có thể giúp anh ngủ tốt, cũng coi như vinh hạnh của cô đi!

Vào phòng, nằm vật xuống mặt giường trắng như tuyết, giữa hai người có một khoảng cách, nhưng anh vẫn nắm tay cô, vốn muốn nhắm mắt lại, rồi đột nhiên nói chuyện: “Em biết về sau anh muốn làm gì không?”

“Không biết.” Cô cũng không phải cô tiên, nếu cô nói có, nghi án hàng đầu sẽ là cô đang điều tra anh. (Vô.....Anh.27....Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Anh muốn thành người đứng đầu, để mọi người sùng bái, hâm mộ anh.”

“Anh đã làm được rồi.” Không phải mọi người đều sùng bái, hâm mộ anh sao?

“Xứng vương trong trường mà tính sao? Anh muốn là rồng trong loài người, trong sự nghiệp cũng đứng thứ nhất.”

“Em nghĩ anh sẽ thành công.”

“Cha anh có tiền có thế, có ba bà vợ. Mẹ anh là thứ hai, không uy nghiêm giống bà cả, lại không được yêu chiều như bà ba, nhà anh lại có mười một đứa con, anh là thứ sáu, còn có năm anh chị, năm em trai em gái, đứng ở chính giữa.” Người khác tưởng anh chỉ biết hưởng vinh hoa phú quý, nhưng mình anh biết, anh không trên không dưới, có thể nhảy lên long môn, cũng có thể sa xuống đầm lầy.

Một gia đình đáng sợ! Cô rùng mình một cái, không thể tưởng tượng nổi cái gia tộc khổng lồ kia có thể sinh tồn thế nào, so ra, cha mẹ cô lỵ hôn còn là bình thường, không có cha, gánh nặng gia đình cũng không quá đáng kể.

“Cho nên, đối tượng anh lấy, nhất định phải có thể giúp anh, trong sự nghiệp, trong quan hệ xã giao và gia tộc.” Anh đã sớm có kế hoạch với cuộc đời mình, tất cả đều phải như anh mong muốn, để mọi người phải ngược mắt ngẩng đầu nhìn anh.

Cô không có ý kiến với việc này, nếu anh chọn cuộc đời “Nỗ lực phấn đấu”, tốt xấu gì đều do anh chọn hay bỏ, đương nhiên cô không có trong kế hoạch của anh, chỉ là một nốt nhạc đệm, cô hiểu trọng lượng của mình mà.

“Có điều có đôi khi anh cảm thấy rất mệt mỏi, ngoài mất ngủ còn hay gặp ác mộng, không chừng ngày nào đó anh sẽ phát điên mất, vì anh muốn rất nhiều thứ.” Anh không để lộ nhược điểm của mình, nhưng có trời mới biết vì sao, cô lại có năng lực làm anh an tâm, quên cả cái gì gọi là mất thể diện.

“Anh nghỉ một chút đi.” Cô hi vọng có thể làm gì cho anh, nếu cô có năng lực đó.

Anh nhắm mắt lại, chốc lát lại mở mắt ra. “Còn em, sau này muốn làm gì?”

“Em không có lý tưởng vĩ đại, chỉ muốn một cuộc sống thanh bình thôi.” Trong xã hội hiện đại, cha mẹ ly dị, cũng không tính là đặc biệt, nhưng với cô mà nói, áp lực cuộc sống vẫn còn, cô hi vọng một ngày có thể tự mình đảm đương mọi chuyện, còn muốn chăm sóc mẹ thật tốt.

“Anh tin em sẽ làm được.” Ngoài mặt thì cô nhấn nhé chịu đựng, nhưng trong nhu có cương, mới đúng là “nhẫn”.

“Cám ơn.” Không ngờ anh lại ủng hộ cô, ít nhất cũng coi như tri kỷ rồi!

“Ngủ đi, em cũng nghỉ một chút.” Anh xoay người sang chỗ cô, đầu tựa lên vai cô, mà cô cũng không rời đi. (Vô.....Ảnh...28..Các....<https://qttp.wordpress/>)

Cứ như vậy, năm sáu giờ trôi qua, cô nhắm khuôn mặt say ngủ của anh, không nói gì, không làm gì, nhưng có một linh cảm, cô sẽ mãi nhớ khoảng thời gian ở cùng một chỗ với anh.

Bề ngoài anh kiêu ngạo, nội tâm lại lo âu, nói anh tham lam lại đáng thương, thì ra làm thiếu gia nhà giàu cũng vất vả. Cô gái bình thường như cô, cũng không yêu cầu nhiều, chỉ mong cô không giống anh, lòng tham không đáy, càng được nhiều lại càng không thỏa mãn.

Cô không rõ mình có cảm giác thế nào với anh, lại càng không hiểu anh được cô an ủi thế nào, nhưng cô biết, sợ dĩ cô không từ chối, ngoài việc anh tức giận, cũng bởi cô mềm lòng, không muốn thấy anh thất vọng.

Cứ như vậy đi, một thời gian trôi qua, nước mắt công chúa nhân ngư, có thể chảy xuống thành hạt trân châu, chính là kỷ vật của tuổi trẻ.

4. Chương 4

Tháng sáu mùa hoa phượng nở, trong buổi lễ tốt nghiệp trang trọng, một tay Dương Kỳ Phong cầm bó hoa, một tay dắt bạn gái Lê Phúc Mạn, hai người như siêu sao, thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ, mấy ảnh bốn phía không ngừng nhấp.

Trường cấp III, học tử tốt nghiệp, đàn em năm nhất năm hai, đứng xem buổi lễ, phụ trách vỗ tay reo hò, Hà Tân Vũ và bạn học ngồi hàng dài bên dưới, như đang xem kịch, cô hợp làm khán giả, không thích hợp làm diễn viên chính.

Sở trường của Ngô Tuyết Yến là chụp rất nhiều ảnh, lại cảm thán: “Đội trưởng và học tử quá xứng đôi, tuy mình ghen tỵ lắm nha, nhưng cũng chịu vậy.”

“Đúng vậy.” Hà Tân Vũ cũng đồng cảm, nhìn Dương Kỳ Phong và Lê Phúc Mạn đứng chung, dù là ai cũng phải khâm phục khẩu phục, không ai có thể đẹp đôi như bọn họ, giống câu chuyện cổ tích ngoài đời, quá đẹp.

Về gian tình của cô và Dương Kỳ Phong, nên dừng lại thôi, chờ anh lên đại học, sẽ càng có nhiều hoạt động hơn, nhiều thách thức hơn, anh còn muốn phát triển tương lai, không nên làm những chuyện vô vị này nữa.

Mấy ngày nay, mỗi lần hẹn hò, cô coi nó là hồi ức để cất giữ, mặc dù không lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng cũng là ẩn ký sâu nhất.

“Em muốn ra khỏi đội bóng.” Hà Tân Vũ đã quyết, cô phải vĩnh biệt hoàn toàn.

Ngô Tuyết Yến gật đầu đồng ý. “Ừ. Học trưởng Dương Kỳ Phong cũng đi rồi, không còn gì hay nữa cả.”

Hà Tân Vũ hiểu, giờ chẳng ai cản cô nữa, chờ qua kỳ nghỉ hè, sẽ có nữ sinh năm nhất, phía sau tiếp trước muốn làm quản lý đội bóng.

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, Hà Tân Vũ tìm được Chu Bằng Phi trong đám người, mở miệng gọi: “Đội phó, em có việc muốn nói.”

“Nên gọi anh là đội trưởng đi.” Chu Bằng Phi từ lớp 11 lên lớp 12, cũng trở thành người lãnh đạo đội bóng.

“Đội trưởng, ngại quá, em muốn rút khỏi đội bóng.” Lần đầu tiên cô gọi anh là đội trưởng lại đưa ra cái loại việc này, thật là có lỗi quá đi.

“Vì sao?” Lòng anh nhất thời như dao cứa, bởi vì anh siêu thích ăn đồ ăn cô làm, về sau không được chén nữa thì phải làm sao đây?

“Em biết, đội bóng thiếu người, nhưng em phải đi làm, thật ngại quá.”

“Đi làm?” Cô không nhiệt tình yêu đương như các cô gái khác, vì gánh nặng kinh tế sao?

“Gia đình em không có cha, em muốn thay mẹ gánh vác một phần.” Bình thường cô hiếm khi nhắc đến gia cảnh mình, nhưng vì một cuộc sống mới, cô không thể không nói cho nghiêm trọng chút chút, tuy đây cũng là thật.

“Em đã nói vậy, anh còn có thể nói không sao?” Anh là người mềm lòng, đối mặt với một cô bé vừa dịu dàng vừa kiên cường như thế, con người sao có thể sắt đá được. “Được rồi, khoảng thời gian này biểu hiện của em rất tốt, anh quyết định tặng em một món quà.”

“Đừng khách khí.”

Anh ưỡn ngực, ngạo mạn nói: “Quà chính mà một lần hẹn hò với anh, thế nào?”

“Đội trưởng, con người anh thật tốt.” Cô cố nín cười, Chu Bằng Phi quả nhiên kế thừa tôn chỉ của đội trưởng trước, tưởng nữ sinh đến với đội bóng đều là có ý đồ riêng, vì vậy bọn họ đều hi sinh cái tôi để đền đáp, tình cảm cao quý như thế thật cảm động quá đi.

Chu Bằng Phi hất mái tóc đẹp rạng ngời. “Chỉ là chút lòng thành thôi mà.”

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng không cần đâu, tạm biệt.” Cô cúi đầu rồi xoay người bước đi, tự nói với mình, từ nay về sau, cô sẽ không dính dáng gì đến nam sinh đội bóng nữa, coi là thành kiến cũng được, cô không chịu được thị phi đâu.

Cho cả một mùa hè, tiếng ve kêu cũng không dai dẳng như vậy, khi gió thu thổi đến, tâm tình cô sẽ nguội lạnh thôi.

Trong lúc nghỉ hè, Hà Tân Vũ cố lời tư tưởng trở về, ngoài bài tập, làm việc nhà, còn phụ tiệm hoa bên cạnh, vừa làm vừa học. Bận rộn có thể khiến thời gian qua nhanh một chút, tin rằng chẳng bao lâu, cô có thể quên hết về Dương Kỳ Phong.

Thế giới của hai người sớm đã khác nhau, trời sinh anh không giống người thường, mà cô chỉ muốn yên ổn, có trời mới biết sức mạnh nào đã kéo bọn họ lại một chỗ như vậy, tóm lại là về lâu về dài không còn cách nào, anh sẽ thắng tiến rất nhanh, khác xa con đường của cô.

Ngày từng ngày trôi qua, cô không hề nghe thấy tiếng chuông di động, vì cô đã tắt điện thoại vĩnh viễn, đặt ở chỗ sâu nhất trong ngăn kéo, như một di vật.

Chín giờ sáng, Hà Tân Vũ ăn qua bữa sáng, quét nhà, giặt quần áo, nghe tiếng bước chân ở cửa biết ngay là mẹ đã về, vì bươn trải kiếm tiền, mẹ cô nhận cả trực đêm.

“Mẹ ăn chút gì đã, đừng đi ngủ luôn.” Hà Tân Vũ mở nồi cơm điện, lấy ra cốc sữa đậu nành và bánh trứng nóng hổi.

Hà Thu Mỹ mặt mũi nở nụ cười, con gái lớn còn giống y tá hơn bà. “Đã biết. Thiến Văn đâu con?”

“Nó đi học thêm rồi.” Vừa tốt nghiệp cấp II, em gái cô quyết định thi lên, trường luyện thi cũng tự tìm, hi vọng lần này nó có thể đạt kết quả tốt.

“Ừ.” Hà Thu Mỹ không yêu cầu nhiều lắm ở hai đứa con gái, tự các cô quyết định tương lai, chỉ cần đừng giống bà lấy nhầm người là tốt rồi.

“Mẹ, con đi làm đây.” Hà Tân Vũ xỏ giày, chuẩn bị ra ngoài.

“Vất vả cho con rồi.”

Hà Tân Vũ đập xe đập, không lâu đã đến chỗ làm, biển hiệu ghi “Đậu Hoa Tầu”, trong cửa hàng ngoài mấy món đậu, cũng bán mấy loại đồ ngọt và đồ lạnh, vì chất lượng tốt nên cũng có chút danh tiếng trong vùng.

Vào cửa hàng, Hà Tân Vũ nói. “Bà chủ, cháu đến rồi.”

Ở nhà bếp, một đám hơi xông ra, bà chủ đứng trong đó quệt mồ hôi. “Tân Vũ, cháu mang những món này ra ngoài đi.”

Ngoại hiệu của bà chủ là Đậu Hoa Tầu, mỗi ngày đều nấu rất nhiều thức ăn, do ông chủ phục vụ khéo léo, nhưng kỳ nghỉ hè hoạt động nhộn nhịp, ông chủ thường đi giao hàng, cho nên muốn thuê học sinh sinh viên phụ giúp.

“Dạ.” Hà Tân Vũ mặc tạp dề vào, động tác khá thành thạo, cô rất vui khi làm những việc này, cuộc sống vì thế cũng nhẹ nhàng thoải mái mà trôi qua.

Từ lễ tốt nghiệp đến nay đã hơn tháng, cô thấy tự hào, không gặp Dương Kỳ Phong lâu như vậy, cô vẫn sống tốt, trên đời này vốn có đạo lý không phải ai cũng là độc nhất, mỗi người đều có thể được thay thế, đội bóng không có Dương Kỳ Phong, chẳng phải cũng có đội trưởng mới đó sao?

Đang nghĩ như vậy, vị khách đầu tiên vào cửa, làm cô sững sốt: “Chào anh, xin hỏi... Anh muốn ăn gì?”

“Đậu thập cẩm.” Dương Kỳ Phong chọn món thượng hạng trên thực đơn, anh diện quần bò và áo sơ mi, trên mặt đeo một cặp kính râm, như sợ bị người ta nhận ra, kết quả là càng gây sự chú ý.

“Dạ, xin chờ một chút.” Anh vừa đi ngang qua? Hay là đặc biệt tìm cô? Cô không dám nghĩ nhiều, tóm lại người đến là khách, không thể chậm trễ.

Rất nhanh cô đã bưng thức ăn lên, hai tay hơi run, Dương Kỳ Phong bỏ kính nhìn cô một cái, lúc này lại không có khách nào đến, sự tồn tại của anh quá mạnh mẽ, cô có thể trốn đi đâu?

Giống như tiên đoán trước, radio trên quầy phát một ca khúc...

Em hiểu tình cảm trong ánh mắt anh, ngọn lửa cháy có thể lan rộng trên đồng cỏ bất cứ lúc nào

Nguy hiểm kia em đã từng trải qua, cũng bởi thế đã để lại vết thương

Tình yêu vẫn là truyền thuyết, dừng động đến nữa, cứ để lòng hoang vắng đau âm ỉ đi thôi

Đừng yêu em, nếu như chỉ là trống vắng, nếu không thể kéo dài, nếu không có bến đỗ an toàn...

Lần đầu cô nghe một bài hát như thế, lại thấy rất quen, như đã nghe qua nhiều lần, chỉ vì cũng từng vùng vẫy như thế trong lòng anh, chờ mong lại sợ tổn thương, dù sao đối mặt với cô là một tên con trai rất nguy hiểm, nhưng hình như đã khắc sâu vào lòng cô mất rồi.

Nét mặt Dương Kỳ Phong không thay đổi tẹo nào, yên lặng ăn xong một chén đậu. “Bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi đồng.”

Anh đưa ra một trăm tiền mặt, rất nhanh, cô thối tiền lẻ cho anh, ai ngờ anh cố ý không cầm, ngược lại còn hỏi: “Bao giờ em xong việc?”

“Xin hỏi có chuyện gì ạ?”

Câu hỏi của cô làm anh giận tái mặt, chẳng lẽ cô nghĩ anh nhàn rỗi không có việc gì làm, không may tạt qua? “Không có việc gì thì không thể tìm em? Từ khi nào em đã hống hách vậy? Sao lại tắt di động?”

“Em...” Câu hỏi liên tiếp, cô đều không thể trả lời, cô không hiểu, anh muốn ai mà chẳng được, vì sao còn đến tìm cô?

“Anh chuyển ra ngoài rồi, đây là địa chỉ bây giờ.” Anh lấy một tờ giấy trong túi ra, còn có một chùm chìa khóa.

“Đây là ý gì?” Đây không phải là chìa khóa nhà của anh chứ? Cho dù có mở được cửa phòng anh, cũng không có khả năng vui vẻ được.

“Rảnh thì đến tìm anh.”

“Chúng ta...” Là loại quan hệ gì? Gặp lại có ý nghĩa gì? Nếu anh không ngủ được thì tìm bác sĩ, nếu muốn ăn thì tìm đầu bếp, đừng cho cô cái cố, đừng để cô mềm yếu, đừng để cô ảo tưởng nữa....

Anh ngắt lời cô, chỉ thấy anh trợn mắt nhìn mình, cảnh cáo nói: “Chỉ có anh được nói chia tay, em chớ có quên!”

Nói xong, Dương Kỳ Phong không quay đầu đã rời đi, bà chủ đi ra từ nhà bếp thấy vậy thì khó hiểu, lập tức tò mò truy hỏi: “Nó là ai vậy? Bạn trai cháu?”

“Không phải.” Hà Tân Vũ nắm chìa khóa trong tay, rõ ràng rất nhẹ nhưng lại thấy nặng nề, cô nào có tư cách kết giao với vị đại nhân này? Nhưng anh vừa nói đến hai chữ chia tay, giống như bọn họ từng quen nhau thật...

Đương nhiên bà chủ không tin. “Vợ chồng trẻ cãi nhau?”

“Không phải mà.”

“Nam sinh lạnh lùng [cool boy =)]] như thế, ta thấy là cháu bị ăn rồi, biết điều một chút chấp hành mệnh lệnh đi.”

Bà chủ hay nói đùa, nhưng cả người Hà Tân Vũ lại rét run, vì cô cũng có cảm giác này, nếu Dương Kỳ Phong không chịu bỏ qua, cô có bản lĩnh kháng cự sao?

Giữa mùa hạ, tiếng ve kêu râm ran bên tai, như kêu gọi sinh mệnh, có phải một góc nhỏ trong lòng anh, cất giấu một tình cảm không dám thừa nhận, giờ phút này đang thoát ra, không thương không được...

Chủ nhật, cửa hàng đóng cửa, Hà Tân Vũ làm xong việc nhà, mẹ đang ngủ bù, em gái đi học thêm, hôm nay là ngày thuộc về cô.

Ra cửa, cô đón xe bus đi đến một nơi chưa từng đặt chân đến, cầm tờ giấy và chìa khóa trong tay, đứng trước cửa tòa nhà nhưng không cất nổi bước, không hiểu cô còn làm gì? Dương Kỳ Phong cũng không ép cô, cô lại tự nộp mạng, cứ vậy mà rơi vào bẫy sao?

Không biết qua bao lâu, cánh cửa màu đen tự động mở ra, Dương Kỳ Phong đi ra, anh mặc áo Polo và quần kaki, nhìn có vẻ nhàn nhã, mặt lại tỏ ra dữ tợn, trừng mắt hỏi cô: “Em đứng đây bao lâu rồi? Chìa khóa này là cả tầng trên và tầng dưới, em có thể tự vào mà, không lẽ còn muốn anh phải kính mời em lên lầu sao?”

Anh nhìn cô qua cửa sổ tầng trên được nửa giờ, cô gái này thật lè mề, rõ ràng đã đến lại còn giậm chân tại chỗ, hại anh phát điên.

Nhìn dáng vẻ giận dữ của anh, cô không biết phát biểu cảm tưởng thế nào, trừ cao to đẹp trai, có tiền, có bản lĩnh, rốt cục thì có gì mê người? Cá tính của anh hồng bét, tự cho là đúng, là đại thiếu gia điển hình. Lại dựa vào vai cô mà ngủ, còn dùng cặp mắt đủ để giết người kia nhìn cô, vì thế, cô luyến tiếc, không bỏ xuống được sao?

“Còn không mau vào đi.” Dương Kỳ Phong cầm tay cô, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ, trực tiếp kéo cô vào thang máy.

Trong thang máy chỉ có hai người, cô muốn rút tay về, nhưng anh không tha, từ trong gương nhìn thấy, vẻ mặt hai người rất nghiêm trang, giống như... giống một đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh.

Thang máy dừng ở tầng bảy, trên hành lang chỉ có một cánh cửa, anh vừa mở vừa nói: “Đây là món quà thi vào đại học cha tặng anh.”

“Ặc.” Kể có tiền quả nhiên khác người, vào đại học được một căn hộ, cho dù cha anh có ba bà vợ, mười một đứa con, hiển nhiên của cải vẫn thừa tiêu.

“Anh còn có một chiếc xe, anh cũng thi bằng lái rồi, lúc nào cũng có thể ra ngoài hóng gió.”

“Ặc.” Vẫn là một câu trả lời, anh cũng sẽ không đưa cô ra ngoài chứ, cô là bí mật, gặp ánh sáng sẽ chết.

“Sao mặt em nhìn khổ sở vậy?” Anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, nhìn thẳng vào ánh mắt hồ hững của cô, không hiểu cô bé này hôm nay làm sao vậy? Đã bằng lòng đến tìm anh, lại cứ đứng dậm chân ở ngoài, anh nghĩ biểu hiện của mình đã đủ rõ rồi, chẳng lẽ cô còn muốn anh dùng lời ngon tiếng ngọt? Đúng vậy sao?

“Học tỷ có biết chuyện này không?”

“Không quan trọng.” Trên thực tế, anh đã chia tay Lê Phúc Mạn, mặc đối phương đau khổ van xin, anh không có lòng nào mà gặp gỡ nữa, nhưng anh không muốn nói cho Hà Tân Vũ biết, sợ cô sẽ cho là mình quá để ý cô.

Hà Tân Vũ nhìn bốn phía, một nơi rất đẹp, nhưng không ấm cúng: “Em thấy mình quả thật không nên đến đây.”

“Em căng thẳng cái gì? Anh đã làm gì em chưa?”

Đúng vậy, anh chưa bao giờ chạm vào cô, chỉ là thường ngủ cùng cô thôi, nhưng lời anh nói lại có chút kỳ quái, quan hệ của bọn họ rất khó định nghĩa, nhưng không tiến thêm một bước cũng không có nghĩa là an toàn, anh là mối nguy hiểm lớn nhất mà cô từng gặp.

“Anh biết không công bằng với em, chưa cho em một danh phận, cũng không hứa hẹn gì cả, nhưng anh muốn gặp em, nếu không không làm nổi việc gì.” Anh có thể nói tốt hơn để dụ cô vui vẻ, sau này dù có chia tay cũng không oán anh, nhưng anh không muốn lừa gạt cô, trước mặt cô gái này, ngay cả diễn trò anh cũng không bằng lòng.

Anh lật bài ngửa như thế. Vì thế cô lại im lặng, đây là thời khắc mấu chốt, cô nên trả lời thế nào? Cô có thể bỏ lại chìa khóa rồi đi, cũng có thể giữ lại chìa khóa, rồi từ nay về sau cứ đắm chìm dần. Giữa hai người là một dải đất màu xám, đi hay ở là do quyết định lúc này.

Anh chưa đợi cô trả lời, từ chứa chan dịu dàng đã hóa thành nồn nóng. “Em cho rằng anh không bức mình sao? Kế hoạch tương lai của anh rất thuận lợi, em lại hại anh suy nghĩ không yên, phiền cũng đã phiền chết rồi.”

Trong khoảng thời gian này, anh không thể không nghĩ đến lúc đoạn tuyệt quan hệ, nhưng anh ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí còn mơ thấy cô, không thể không thừa nhận với mình, anh đã bại dưới tay cô bé này, nhìn thì cô chẳng có lực sát thương tí nào, không hiểu sao lại có khả năng ăn mòn lòng người đến thế.

“Đừng nói nữa.” Cô đứng dậy đi ra cửa, thừa dịp còn chút sức, cô phải tự cứu mình.

“Chờ một chút.” Anh ôm vai cô từ phía sau, ghé vào tai cô thì thầm: “Đừng đi.”

Cô chưa bao giờ thấy anh dùng giọng điệu này để nói chuyện, cầu xin giống như cún con mèo con, nhưng thế giới của anh không có chỗ cho cô, tại sao còn phải làm nhau khó xử? Cô không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể, nhân từ với anh chính là tàn khốc với mình.

“Anh là tên vô lại, nhưng anh cần em.”

Anh xoay nhẹ người cô, lấy kính của cô xuống, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, nếu cô muốn chạy trốn thì chỉ có lúc này, nhưng cô không thể động đây, như đã bị phép thuật thôi miên, khi anh cúi đầu xuống gần cô, cô chỉ có thể mặc mọi việc xảy ra.

Cứ như vậy đi, cũng chỉ có thể như vậy, trong nháy mắt môi hai người chạm vào nhau, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng cô không có cách quay đầu, biết rõ anh ích kỷ lại nguy hiểm, nhưng vì cô anh đã không màng hư vinh, thậm chí còn thâm cảm động...

Hôn lại hôn, tạm dừng vì thở gấp, lập tức lại muốn xuyên qua đối phương, chiếm lấy nụ hôn nóng bỏng, không cần lời nói, bọn họ đã trao đổi tâm ý, dù có chút kỳ lạ, hai người khác nhau như thế lại có thể hấp dẫn nhau.

Cảm thấy cô đang run rẩy, anh buông lỏng một chút, chạm trán mình lên trán cô, chăm chú nhìn đôi mắt có thể làm người ta say đắm kia, cô không phải người con gái đẹp nhất mà anh từng gặp, nhưng lại khiến anh không muốn rời xa.

Anh cứ đòi hỏi trong im lặng như vậy, trận tranh tài này cô thua rồi, cô cố nén nước mắt xúc động, nức nở nói: “Anh chỉ dám nói trong căn phòng này thôi.”

Thật đáng buồn cô chỉ có thể vạch ra giới tuyến này, hạn chế anh trói buộc mình!

“Đúng vậy, chuyện em muốn làm, anh tuyệt đối không ép em, chỉ cần cho anh một chút thời gian, anh sẽ tìm cách để có thể ở bên em.”

Thành khẩn trong mắt anh làm cô tin tưởng, anh không tệ đến mức ép buộc cô, nhưng chỉ sợ là cô không giữ nổi mình, từ đầu đến cuối anh đều rất thành thật, thành thật đến mức làm cô không thể cho đây là ảo giác, không thể lừa gạt tình cảm của anh, tất cả là do cô tự chuốc lấy.

“Hôm nay em về trước, khi rảnh lại đến.”

“Ừ.” Anh tiễn cô ra cửa, không nhịn được lại ôm cô vào lòng, dùng giọng nói nhẹ vô cùng nói ba chữ: “Thật xin lỗi.”

Vì tiền đồ của anh, cô không thể nào lộ diện, chỉ có thiệt thòi cho bản thân cô, làm người yêu bí mật của anh, cô có quyền hạn anh, nhưng cô biết chuyến đi này vốn đã không còn đường về, cô không có anh vẫn có thể sống qua ngày tháng, anh thiếu cô sẽ là những ngày sống khó khăn. (Vô.....Anh...33..Các....<https://qttp.wordpress/>)

” Hôm nay em đi về trước, có rảnh lại đến.”

Câu “Thật xin lỗi” này hãy nói trong tương lai đi? Như cô có thể nhìn thấy, cô sẽ phải vì anh mà đau khổ, đau khổ rất nhiều.

Cô đẩy anh ra, lẳng lặng xoay người ra cửa, người đi nhưng lòng ở lại, cô biết trái tim đã không còn nghe lời nữa, chỉ mong anh lưu tình, đừng làm nó vỡ hoàn toàn...

Từ ngày đó, khi rảnh, Hà Tân Vũ đều đến chỗ Dương Kỳ Phong, có lúc anh không ở nhà, có lúc anh đang ngủ, nhưng chỉ cần thấy cô, anh luôn cầm tay cô, cười khúc khích với cô, giống như cô là mặt trời, không khí và nước.

Trong phòng thỉnh thoảng người giúp việc có đến quét dọn, nhưng cô vẫn làm thứ gì đó, như nấu cơm, pha trà, giặt quần áo, bọn họ như đôi tình nhân vô cùng thân thiết, cô rất cảm ơn anh, chưa từng đưa cô gái khác đến đây, có điều cô cũng có tình cảm với anh, đời người thật ngắn, ngày tận thế có thể đến bất cứ lúc nào, giờ có thể ở cùng một chỗ là tốt rồi, về tương lai thương tâm, chờ đến tương lai hãy nói sau.

Khi Hà Tân Vũ nấu cơm, Dương Kỳ Phong không thể giúp gì, nhưng anh cứ lẩn vẩn trong phòng bếp, có vướng chân cô cũng không màng.

“Em biết không? Chỉ xem em nấu cơm thôi anh cũng thấy rất hạnh phúc.”

“Vì sao?”

“Tiếng rửa rau, thái rau, xào rau, giống như có một loại nhịp điệu, làm tâm tình người ta thả lỏng.”

Là hương vị gia đình, vì gia cảnh đặc thù của anh, lục đục với nhau là chuyện như cơm bữa, chưa từng có một gia đình ấm áp. Cô nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, sợ đã kích lòng tự trọng của anh. Cô muốn làm cho anh rất nhiều thứ, nhưng lại không thể tạo cho anh một gia đình, trước mắt chỉ là một mái nhà tạm bợ, còn phải che dấu tai mắt của mọi người, nhưng dầu có ra sao, cô sẽ vẫn gìn giữ lại quãng thời gian tốt đẹp này.

Làm cơm xong, bọn họ ăn cơm cùng nhau, anh phụ trách rửa bát, cô phụ trách pha trà, rồi hai người ngồi vào ghế sofa, nghe nhạc cũng tốt, xem phim cũng tốt, cái gì cũng tốt, chỉ cần có thể gần bó cùng nhau.

Những ngày như vậy còn có thể kéo dài bao lâu nữa? Cô không muốn đoán, nhưng nó lại thường hiện lên trong lòng, sự nghiệp của anh rất quan trọng, liệu anh có kết hôn sớm không, nếu đủ may mắn, nếu anh không chán ghét, có lẽ cô có thể theo anh trải qua mười năm thanh xuân, có phải như vậy nên cảm tạ vận mệnh hay không?

Trên truyền hình phát bộ phim tình yêu cảm động, Dương Kỳ Phong xem không chuyên tâm, tay ôm lấy vai cô, thỉnh thoảng nhắm mắt dưỡng thần, cô là cô bé duy nhất không than phiền việc anh ngủ, luôn bao dung anh, cả tính ích kỷ và vô lại.

Trước khi kết thúc bộ phim, anh lấy một chiếc dây chuyền bạc từ túi ra. “Cái này cho em.” (Vô.....Ảnh..34...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Cho em? Vì sao?” Cô ngơ ngác, anh sao lại mua vòng cổ tặng cô? Vật quý như vậy cô có thể nhận sao?

“Ngày mai không phải sinh nhật em sao?” Tài liệu về đội viên của đội bóng viết rất rõ, anh xem một lần mãi không quên.

Anh lại có lòng như vậy, cô không nhận sẽ làm anh thất vọng, vì thế cô mỉm cười nói: “Cám ơn.”

“Không cần cảm động, thấy đẹp thì mua.” Anh đeo cho cô, ngoài miệng nói không sao, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Cô hiểu, bọn họ không thích hợp để nói chuyện yêu đương, chỉ cần trong lòng anh có cô là đủ rồi, cô sẽ không ép anh.

Nhìn cô đeo vàng cổ anh mua, anh khá thỏa mãn, động tác này giống như một chiếc công giam, nhưng không biết là để giữ anh hay giữ cô? Tóm lại, khi cô mỉm cười như vậy, anh nhất định phải hôn cô, một lần không đủ, hai ba lần cũng không đủ.

Hôn hôn, anh ôm cô thật chặt, thở dốc nói: “Tối hôm nay... đừng về.”

“Anh...” Anh muốn làm gì cô? Bọn họ ngoài việc hôn nhau thì ngủ cùng nhau, trước sau chỉ có hai việc này, anh không định ăn cô chứ?

“Đùa chút thôi mà, em chắc vẫn muốn làm cô gái ngoan.” Nếu không thể hứa hẹn gì với cô, có thể chiếm lấy thân thể của cô không? Đó hẳn là dành cho người đàn ông cô yêu nhất!

Cô gật gật đầu, cảm tạ anh không tham lam, nếu anh muốn, cô cũng không thể kháng cự được, cô không sợ từ con gái biến thành phụ nữ, chỉ sợ rồi mình sẽ không thể rời xa anh được.

Anh uống hai ngụm trà, đỡ cơn khát, tán gẫu đề tài an toàn: “Gần đây học hành thế nào? Đừng vì anh mà mất thời gian học bài đó.”

“Em vẫn tốt.” Thực ra thành tích của cô chỉ hạng trung, gần đây đội nhiên tiến bộ vượt bậc, nhảy lên top 5 của lớp, thầy giáo và bạn bè đều kinh ngạc. Có lẽ là do trong lòng không phục, muốn chứng minh mình cũng có thể, cô không muốn cách anh quá xa.

“Có gì không hiểu có thể hỏi anh.” Thành tích của anh trước giờ đều đứng đầu, có thể nói là văn võ song toàn.

“Ừ.” Cô biết điều đáp, không muốn vì việc học mà làm phiền anh, đây là trách nhiệm của cô, ở đại học anh có rất nhiều thứ phải quan tâm, bước qua cánh cửa này, chính là một cuộc sống mới của bọn họ.

“Em nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” (Vô.....Ảnh..35...Các....<https://qttp.wordpress/>)

Anh kéo cô vào lòng, tuy giữ cô bên cạnh, nhưng tâm hình như đã bay đi rất xa, thật ra anh cũng không hiểu lắm về cô, có điều anh lại càng không hiểu mình, vì sao giữa nhiều cô gái như vậy, lại chỉ muốn yên lặng ở cạnh cô.

“Chờ em thi đậu đại học, muốn quà gì?”

Những thứ cô muốn, anh không thể tặng nổi, vì vậy cô cũng không làm anh khó xử, rất nhanh đã dàn xếp xong: “Ở đây không có lò nướng, mua một cái đi, em muốn làm ít bánh.”

“Không thành vấn đề.” Cô làm gì đều không phải là cho anh ăn sao? Cô gái này chẳng bao giờ nghĩ ỉn, ngoài lò nướng, anh còn muốn tặng cô nhiều thứ khác, để cô có thể mỉm cười với anh như vậy một lần nữa.

Khi cô mỉm cười với anh, chắc là rất hạnh phúc? Anh tin bằng tài năng này, cô sẽ không thể rời xa anh chẳng?

Xuân đến thật nhanh, mối tình bí mật của Hà Tân Vũ và Dương Kỳ Phong cũng đã được gần ba năm, trừ hai người, không có ai biết, cùng lắm thì là bảo vệ khu nhà, bọn họ đều quen mặt Hà Tân Vũ, nhưng cũng không hỏi đến quan hệ của cô và Dương Kỳ Phong. Cao ốc nhiều hộ gia đình như thế, người đến người đi, tan tan hợp hợp cũng là chuyện thường tình.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Hà Tân Vũ thuận lợi thi đỗ đại học quốc lập, học cùng trường với Dương Kỳ Phong, nhưng khác khoa, thỉnh thoảng lại gặp nhau ở sân trường, hai người vờ không quen biết, coi như người qua đường.

Lén lút, anh tặng cô một chiếc notebook, nói là anh không dùng nữa, cô cũng không vạch trần lời nói dối của anh, mỉm cười nhận lấy, nếu việc này có thể giảm bớt mặc cảm tội lỗi của anh, tự đáy lòng cô hi vọng anh sẽ vui vẻ, dù sao khi mua lò nướng, cô làm nhiều thức ăn ngon cho anh ăn là được.

Học bài xong, Hà Tân Vũ bắt đầu đi dạy gia sư và làm thêm, một nửa tiền lương đưa mẹ, một nửa tiết kiệm, dần dần, cô có thể làm dáng ỉn, bởi vậy cô thay kính áp tròng, đổi kiểu tóc, còn đi dạo phố mua sắm với bạn học.

Nữ sinh năm nhất luôn được hoan nghênh, Hà Tân Vũ không phải dọa mần cô làm người ta kinh diễm, lại giống hoa nhài tươi mát, khiến không ít người theo đuổi. Cô vô tình phát triển các mối quan hệ nam nữ khác, vì vậy mà thấy tự tin hơn, thì ra mất kính học mọi người cũng có thể biến thành một mỹ nữ bậc trung tốt.

Dương Kỳ Phong rất nhanh nhận ra điểm ấy, liền chất vấn cô: “Sao em lại thay đổi về ngoài?”

“Là em muốn trưởng thành.” Anh đã từng nói mắt cô rất đẹp, con gái thường vui mừng khi được khen, anh không hiểu sao?

“Anh thích em trước kia hơn.”

“Nhưng em không thích.” Cô không muốn làm con vịt xấu xí nữa, ngoài việc thi vào cùng trường với anh, cũng hi vọng khi đứng cạnh anh sẽ không yếu thế hơn, coi như là một loại theo đuổi đi, muốn gần nhau hơn nữa, cho dù không có kết quả tốt, ít nhất cô cũng đã cố hết mình rồi.

Dương Kỳ Phong nhận ra cô chấp trong mắt cô, không phải anh không tin cô, nhưng anh vẫn lo lắng không thôi. “Lỡ đâu, lại làm tên con trai nào phải lòng thì sao? Em có biết đàn ông ở bên ngoài rất nguy hiểm không?”

Cô im lặng nhìn anh trong chốc lát, giọng điệu của anh như là bạn trai cô vậy, sao anh luôn tự ỉn là đúng cơ chứ? Mỗi lần cô gặp anh ở trường học, bên cạnh anh lại là một cô gái khác, không cần hỏi cũng biết, anh chính là người đào hoa, so với sự nghiệp to lớn của anh, cô còn thua xa lắm. (Vô.....Ảnh..36...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Em nghĩ, việc này không phải chuyện của anh.”

Cô chưa bao giờ nói chuyện như vậy, đây là dịu dàng động lòng người sao? Anh không thể tin vào lỗ tai mình, lay lay vai cô hỏi: “Rất cục em làm sao vậy?”

“Anh có thể được rất nhiều nữ sinh hoan nghênh, sao em không thể quen những nam sinh khác?”

“Em đang ghen?” Đúng thật là, sau khi anh tốt nghiệp trung học đã chia tay với Lê Phúc Mạn, ba năm đại học cũng không kết giao với bạn gái, còn không phải đều vì cô? Nhưng da mặt anh mỏng, vẫn không nói cho cô chân tướng này, trên thế giới nhiều con gái như vậy, anh lại chỉ muốn ở chung chỗ với cô, tuy nói là không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, làm cô chịu oan ức...

“Em không có.” Cô nào có tư cách ghen? Bọn họ không phải là bạn bè, cũng chẳng phải vợ chồng, lại càng không phải người nhà, rốt cục là cái gì?

“Là anh không tốt, đúng vậy, nhưng em cũng cam tâm tình nguyện, không phải sao?”

Nói cho cùng, trách nhiệm đều đẩy lên người cô, đều do cô ngốc. “Đúng vậy, quan hệ của chúng ta chỉ tồn tại trong căn phòng ấy, đi ra cửa, em muốn như thế nào thì sẽ như thế đấy!”

Khi hai người ở chung, luôn là cô chăm sóc anh, anh ỷ lại vào cô, hiếm khi cô bày ra thái độ lạnh lùng này: “Tân Vũ, em muốn thay đổi, không sao, anh tôn trọng quyết định của em, nhưng em không cần thay đổi nhiều, em biết là anh cần em mà.”

“Tự em sẽ quyết định.” Đúng vậy, đã đến lúc cô phải tự quyết định.

Anh vươn tay ôm cô, tiểu cô nương đã trưởng thành, đôi cánh dài, sắp bay về phía chân trời rộng mở, anh nên cột cô lại hay thả cô đi? Một ngày nào đó anh phải kết hôn cùng “đối tượng thích hợp”, anh lấy quyền gì mà lãng phí tuổi thanh xuân của cô? Sự tốt đẹp của cô không chỉ có anh nhận thấy, những tên con trai kia cũng chú ý đến, nếu... Nếu có một đối tượng vừa tốt vừa chân thành, có thể nắm tay cô tản bộ dưới ánh mặt trời, sao anh có thể yêu cầu cô dừng đi?

Cô nhắm mắt lại, lẳng lặng ôm anh, lo lắng của anh là dư thừa, nhưng cô không muốn yếu thế, cô muốn chứng minh cô có thể, đây không phải loại suy nghĩ trẻ con, nhưng cô đã yêu, mà cô cũng không phải người có lý trí, ai có thể nói cho cô biết, tình cảm dây dưa này rốt cuộc sẽ đi về đâu?

5. Chương 5

Xế chiều chủ nhật, sau hai giờ dạy kèm tại nhà, Hà Tân Vũ đến chỗ ở của Dương Kỳ Phong, tuy lần trước có chút không thoải mái, cô lại không nghĩ ra chỗ nào khác mình có thể đi được. Về nhà, mẹ tăng ca, em gái đã ra ngoài, cô chỉ có thể một mình trông nhà, đến chỗ Dương Kỳ Phong, dù chịu uất ức, nhưng cô vẫn muốn gặp anh.

Khi chờ thang máy, cô lấy di động xóa tin nhắn, đều từ những người theo đuổi cô, không biết vì sao bọn họ lại kiếm được số của cô, không ngờ cô cũng có cái cơ hội kỳ diệu này, cảm ơn bọn họ đã làm cô tăng cảm giác thỏa mãn, nhưng cô không muốn tạo ảo tưởng cho ai, không xảy ra thì sẽ không xảy ra.

Lấy chìa khóa mở cửa, Hà Tân Vũ thấy Dương Kỳ Phong ngồi trên sofa, thần sắc của anh không tốt, râu cũng không cạo, do tối hôm qua mất ngủ sao? Ba năm này, cô đã hiểu anh thật rõ, ở ngoài mặt thì làm cho người ta hâm mộ, nhưng thật ra tâm tình anh luôn không tốt, thường ngủ không ngon, trước mặt cô cũng luôn bày ra bộ dáng yếu ớt.

“Có đói bụng không? Ăn gì nhé?” Cô luôn không hỏi nhiều, nếu anh muốn nói thì nói.

“Không cần.” Giọng điệu của anh như đứa bé đang giận lẫy.

“Ồ.” Hôm qua cô đã làm ít bánh quy ở nhà, lấy ra đặt lên bàn trước, anh đói bụng tự nhiên sẽ ăn, đúng rồi, pha ít hồng trà thêm sữa nữa, anh thích nhất mà.

Thấy cô như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng Dương Kỳ Phong cảm xúc ngổn ngang, cô luôn giống y tá nhỏ chăm sóc anh, cho dù anh cáu giận, cô vẫn dịu dàng tha thứ cho anh, quả thật còn cưng chiều hơn mẹ anh, trên đời này còn có thể tìm được ai tốt với anh như vậy?

Anh đứng lên đi vào bếp, thản nhiên hỏi: “Gần đây phải có người theo đuổi em đúng không?”

Cô ngây ra một lúc, không biết nên thừa nhận hay không, vốn chỉ có anh đào hoa, giờ cô mới có chút hấp dẫn, anh hỏi thế là có ý gì? Muốn cô sám hối hay nhận tội sao?

Ở trường anh đã nghe phong phanh, cũng biết có vài tên theo đuổi cô. “Em có tính làm gì không?” (Vô.....Ảnh....37.Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Thuận theo tự nhiên.” Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng, còn tưởng anh sẽ kịch liệt phản đối, giống như lần trước, ai ngờ hoàn toàn không phải như vậy...

“Anh đã nghĩ kỹ, nếu đối phương là người tốt, em có thể gặp gỡ anh một chút.”

Quyết định này với anh thật không dễ dàng, mấy ngày nay anh hỏi đi hỏi lại, suy nghĩ vì tương lai của cô, anh chuyển sự độc chiếm cô thành chúc phúc, để cho cô tự do bay lượn. Anh biết mình sẽ rất nhớ cô, tiếp theo sẽ ăn không ngon ngủ không yên, nhưng nếu cô có thể tìm được hạnh phúc, anh dù không muốn bỏ cũng phải bỏ.

Anh..... Anh nói thật sao? Hà Tân Vũ bỗng nhiên hoa đầu chóng mặt, tình cảm hơn ba năm có thể nói lại được sao? Cô không chỉ đau lòng, thậm chí còn chua xót, nhưng cô không để lộ ra ngoài, nếu anh muốn chấm dứt, cô phải tự nhiên hơn anh.

“Anh nghĩ thay em như vậy, em rất cảm động.”

“Có điều, đối phương cũng không thể vĩ đại như anh? Hình thức cũng không đẹp trai như anh.” Anh ưỡn ngực, cố ý nói giỡn.

Cô cười khổ một chút, quả thật, chưa từng có ai xứng làm đối thủ của anh, ai có thể so được với anh, con người tự tin có thừa? Nhưng anh có biết, người cô thích là người có cá tính giống đứa trẻ này không, tất cả thuộc về anh, đều là hồi ức trân quý nhất của cô.

“Nếu tên kia không tốt với em, nói cho anh biết, anh sẽ xả giận cho em.”

“Cám ơn.” Sự tình đã thành thế này, cô phải tìm lối thoát thôi. “Đúng rồi, em nên trả chìa khóa lại cho anh.”

“Ừ.” Tiếng nói phát ra từ chỗ sâu nhất trong cổ họng anh, khô héo gượng gạo.

“Về sau em không cần đến đây nữa?” Cô đặt chìa khóa lên bàn, với mỗi chiếc chìa khóa cô đều có cảm tình, ba lô bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

“Chắc em sẽ bận lắm.” Càng lúc anh càng tỏ ra thiếu tự nhiên, trong lòng thầm van cô đừng chần chừ nữa, nếu không đi nhanh, anh sẽ ôm lấy cô, cả đời cũng không buông tay.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, như vậy mà rời khỏi nơi ở của anh, cũng là cuộc đời anh, từ nay về sau cô được tự do, muốn yêu ai thì yêu, còn có thể dắt tay xuống phố, không cần phải xem người khác thấy thế nào? Nhưng vì sao, ngực cô lại như bị đâm thật mạnh thế này, đau đến không thở nổi? Khi cô đi ra tòa nhà, rốt cục đứng trên vỉa hè từng giọt lệ rơi xuống.... (Vô..38...Anh.....Các....<https://qttp.wordpress/>)

Thất tình có thể nói với ai, đây là mối tình bí mật, nếu là bí mật, lúc bắt đầu hay kết thúc đều không thể nói.

Ngoài mặt, Hà Tân Vũ vẫn đi học bình thường, làm thêm, về nhà, không ai nhận ra cô đang che dấu một phần đau thương, âm ỉ trong lòng.

Nghe nói mối tình đầu thường không có kết quả tốt, có điều bi kịch của cô là một trong muôn vạn, không đáng kể, cô tin chỉ cần thời gian dài, đau lòng cũng sẽ như mây trôi đi.

Một tháng sau, cô chọn được một người trong số theo đuổi cô, đối tượng học trường Quan Hệ, Trương Đình Huy, là bạn học của Dương Kỳ Phong, nhưng hai người kém nhau rất nhiều, trên mặt anh là đôi mắt kính và nụ cười, trang phục cũng đúng quy củ, ấn tượng đầu tiên chính là người tốt.

Phương thức theo đuổi của Trương Đình Duy cũng rất truyền thống, ngoài gọi điện thoại thì là hẹn ăn cơm, đến nay còn chưa có tiết mục nào khác.

“Tân Vũ, buổi trưa chúng ta đi ăn cơm cùng nhau được không?”

“Được.” Trong nhà chỉ có mẹ và em gái, hơn nữa, cộng thêm tính xấu hổ, kinh nghiệm của Hà Tân Vũ với người khác phái cũng không nhiều, chỉ có một đối tượng duy nhất là Dương Kỳ Phong, nhưng anh lại không giống người thường, lại càng không thể đánh đồng với một tên con trai khác.

Cô quyết định tự mình một cơ hội, sẽ có một ngày như vậy, cô quyết định mở lòng đón nhận một đoạn tình cảm khác.

Buổi trưa, hai người đến nhà ăn sinh viên, tự chọn phần ăn của mình, Trương Đình Duy thực ra định mời, nhưng Hà Tân Vũ không chịu để anh trả tiền, cuối cùng anh chỉ có thể mua nước trái cây cho cô, với món đồ hai mươi đồng này xin cô đừng khách khí.

“Đến đây, chúng ta ngồi chỗ này.” Có thể tìm được vị trí gần cửa sổ thật may mắn, Trương Đình Duy cười cười ngoắc cô.

Hà Tân Vũ cũng mỉm cười đáp lại, cô có thể làm được, hai người ngồi đối mặt, ánh mắt trời chiếu lên hai người, giống như đôi nam nữ mới quen, trò chuyện từng ly từng tý, đây không phải là ước mơ đã lâu của cô sao?

Quá khứ, cô coi Dương Kỳ Phong là đối tượng duy nhất, trong lúc nhất thời đổi lại là người khác còn chưa thích ứng, nhưng ngẫm lại cẩn thận, căn bản Dương Kỳ Phong không có khả năng công khai ở cùng một chỗ với cô, cô không đối đối tượng thành người khác thì còn có thể ra sao?

Trương Đình Huy nhìn khuôn mặt trầm tư của cô, tò mò hỏi: “Lúc mới gặp em thật im lặng.”

“A, xin lỗi.” Cô lại dám nghĩ về Dương Kỳ Phong trước mặt Trương Đình Huy, hồngбет rồi.

“Không cần xin lỗi, anh cũng thích im lặng, chỉ sợ em thấy chán, vì anh không phải người thú vị.”

“Đừng nói như vậy.”

Hai người nhìn nhau cười, không khí hòa hợp rất nhiều, đang lúc cô cảm thấy tươi đẹp, một đám người đi vào từ cửa, trong đó có người thu hút sự chú ý nhất, Dương Kỳ Phong, anh ột mét tám lăm, thân hình cường tráng, đầu óc thông minh, đến đâu liền thành tiêu điểm ở đó.

Những người khác đều gọi cớm, chỉ có Dương Kỳ Phong gọi hồng trà, hai bên trái phải đều là nữ sinh, léo nhéo muốn nói chuyện với anh, nhưng anh không có hứng, hình như cả đoạn đường đều im lặng, ánh mắt anh cũng không nhìn Hà Tân Vũ, tiện tay lật sách, như đã quên thế giới bên cạnh.

Anh gầy đi, đây là suy nghĩ đầu tiên của Hà Tân Vũ, đôi mắt anh còn nhìn rõ quầng thâm, gần đây anh không ăn ngủ tốt sao? Vì sao? Chẳng lẽ anh cũng giống cô, trước sau không quên được? (Vô.....Anh..39...Các....<https://qttp.wordpress/>)

Trương Đình Huy chú ý đến tầm mắt của Hà Tân Vũ, đáy lòng có tư vị bất nhẫn: “Em quen Dương Kỳ Phong? Cậu ấy là bạn học của anh.”

“À... Em học cùng trung học với anh ấy, kém hai lớp, không phải quen thân lắm.”

“Vậy à, cậu ấy ở trường rất nổi tiếng, ngoài nhà có tiền, năng lực cũng rất mạnh, có điều quan trọng nhất vẫn là cậu ấy quá đẹp trai, có rất nhiều nữ sinh vây quanh, nhưng cậu ấy không thích ai cả.” Trương Đình Huy tự hiểu, mình không phải đối thủ của anh, hi vọng Hà Tân Vũ sẽ không thành một thành viên trong “Hậu viện Dương Kỳ Phong”.

“Thật không?” Tim Hà Tân Vũ muốn nhảy ra ngoài, cô còn tưởng Dương Kỳ Phong lưu tình nơi nơi, anh chưa bao giờ nói đến việc này, cô lại tự phỏng đoán lung tung, có thể do không đủ tự tin, chỉ sợ có ngày anh sẽ chán cô.

Nếu anh không kết giao với bạn gái, chẳng lẽ cả học tỷ Lê Phúc Mạn cũng bỏ qua? Nhưng cô không hiểu, nếu anh không gặp gỡ ai, vì sao phải đẩy cô ra? Là do lương tâm anh, không muốn dựa vào cô?

“Cậu ấy có tham vọng lớn, đã thực tập ở xí nghiệp của gia tộc, đại khái không rảnh để gặp gỡ bạn gái, có khả năng cậu ấy sẽ thừa kế công ty, nghe nói là tập đoàn tài chính quốc tế, thế giới này cách chúng ta quá xa.”

“Ừ.” Cô gật đầu đồng cảm.

Trương Đình Duy nghe câu trả lời thế thì cao hứng, anh tin, Hà Tân Vũ khác những nữ sinh mê trai, tương lai bọn họ sáng lạn vô cùng!

Hà Tân Vũ không hiểu, chẳng lẽ vậy coi như mình có bạn trai sao? Ngày ngày Trương Đình Huy đều gọi điện cho cô, ba ngày hai lần đi ăn cơm, chỉ thiếu chưa tỏ tình mà thôi, bạn học cùng khoa đều biết, nhưng cô không cho người nhà biết, bởi vì cô không nắm chắc, đây chỉ là một thí nghiệm, thí nghiệm cô có thể tiếp nhận một người đàn ông khác hay không, nếu thất bại, có khả năng cô sẽ không yêu nữa.

Hơn hai tháng không có tin tức của Dương Kỳ Phong, cô không thể không thừa nhận, đúng vậy, bọn họ đã chia tay, ngẫu nhiên chạm mặt trong trường, cũng đã trở thành người xa lạ. Chẳng qua là giấc mộng trong đêm, cái ngày cô gia nhập đội bóng rổ, còn nhớ rõ từng lần gặp gỡ, thờ ơ bao nhiêu lại ẩn tượng cỡ nào, ngay lúc đó cô có thể dự liệu bọn họ sẽ dây dưa như thế này chưa? Nếu có thể quay lại lần nữa, cô có tham gia thi tuyển không?

Chỉ tiếc đời người không thể lặp lại, cho dù có thể quay lại, chỉ sợ cô vẫn nguyện đau thương, vẫn muốn yêu.....

Đêm nay, Hà Tân Vũ ngủ không yên, bỗng nhiên mở mắt ra, thì ra là tiếng di động, trể thế này ai còn gọi nữa? Cô mê man bật máy, nghe thấy tiếng khàn khàn: “Là anh.”

Anh, chỉ có anh mới nửa đêm canh hai gọi đến, cho là người ta nhất định sẽ nhận ra mình.

Cô tỉnh táo lại, tim đập nhanh hơn. “Có việc gì ạ?”

“Anh biết em kết thân với Trương Đình Huy, nhưng anh cũng nghe nói anh ta theo đuổi nữ sinh khác, hơn nữa còn khá thân thiết.” Dương Kỳ Phong cũng không vui khi nói điều này, nhưng anh phải báo cho cô để cảnh giác, đàn ông rất hay này nọ, gồm cả anh.

Cô nghe xong thì sửng sốt, không nghĩ anh vì vậy mà gọi cho cô: “Vì sao anh biết?”

“Anh có đầu mối, em không cần để ý đến anh, tên kia không phải người tốt.” Trương Đình Huy là bạn học trong lớp của anh, muốn nghe ngóng cũng không khó khăn, thực ra anh nghĩ người này cũng được, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, mặt ngoài thì chính trực, nhưng bên trong lại khó lường.

“Cảm ơn anh đã nói cho em biết.” Cô tin anh, cho dù từng có khúc mắc, nhưng cô vẫn tin anh.

“Em không giận?”

“Một chút.” Nói cũng kỳ, sao cô lại không giận cũng không buồn, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, có lẽ cô tự miễn cưỡng mình, với Trương Đình Huy cô không có cảm giác, nghe tin anh tìm được đối tượng, thì cảm thấy bình thường.

“Em phải mở to hai mắt, đừng chọn những tên ích kỷ như anh.” Sở dĩ anh quyết định buông tay, là muốn cô có hạnh phúc chân chính, nếu cô gặp tên bạc tình, anh thật không cam lòng.

“Yên tâm đi, em đã sớm được dạy rồi.” Trải qua sự dạy dỗ của anh, cô còn không mở rộng kiến thức sao?

“Vậy là tốt rồi.” Anh cười nhẹ vài tiếng, có thể trở thành người giáo huấn của cô là một loại vinh dự rồi.

Tiếng cười vang bên tai làm lòng cô mềm nhũn. “Còn anh? Có lẽ có rất nhiều nữ sinh cho anh chọn.” (Vô.40...Ảnh.....Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Anh vừa đi học vừa đi thực tập, không rảnh làm những việc này.” Hiện tại anh hai mươi một tuổi rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn, có lẽ anh nên dốc sức làm, đợi đến khi không còn nhớ đến cô nữa, có thể toàn lực cho công việc rồi.

“Thật không? Sao anh còn chưa ngủ?”

“Có một số việc bận.” Anh không muốn thừa nhận là mình mất ngủ, nhớ cô đến phát cuồng.

“Vậy em không làm phiền anh nữa.” Nếu anh bận, vừa học vừa thực tập, làm gì nhớ đến việc nhỏ này của cô? Anh có biết anh rất mâu thuẫn hay không? Nhưng cô cũng không vạch trần anh.

“Em giữ sức khỏe.”

“Anh cũng vậy.”

Cứ như vậy tắt máy, đêm đen trầm tĩnh, nhưng tâm tư không có cách nào ngơi nghỉ.

Chia tay rồi còn có thể làm bạn ư? Cô không dám vọng tưởng gì, nhưng anh nhắc nhở lại làm cô tủi thân, ít nhất anh vẫn quan tâm cô, hẳn nên cảm kích. Sau một thời gian ngắn, cô có thể quên được, cô...

Sắp hết năm nhất, lại là kỳ nghỉ hè dài dằng dặc, mỗi khi đến hè, Hà Tân Vũ lại hay bị cảm, mặt trời chói chang, ve kêu râm ran, toàn bộ thế giới đều bị hòa tan, các đôi tình nhân đi trên đường, cũng thật chói mắt.

Ngoài làm thêm và gia sư, cô thường đến thư viện, mượn rồi lại trả, vùi mình vào trang sách, cô cần dời sự chú ý, nhưng cô không muốn lợi dụng người đàn ông khác, nó sẽ chỉ làm cô càng trống rỗng hơn, thật ra độc thân cũng không phải không tốt, yên ổn cũng là một loại may mắn.

Sáng hôm nay, cô gặp một người quen ở thư viện, đó là người đã lâu không gặp Trương Đình Huy.

“Tân Vũ, gần đây em bận việc à? Sao không nhận điện thoại của anh?”

“Xin lỗi, em phải làm thêm.” Thật ra cô nghĩ thông suốt rồi, ngày đó nghe Dương Kỳ Phong nói Trương Đình Huy lăng nhăng với nữ sinh khác, một chút cô cũng không tức giận, một khi đã thế, vậy thì anh muốn làm gì thì làm, chẳng liên quan đến cô.

“Bạn cũng không thể quên anh nhá.” Trương Đình Huy hiếm khi nói rõ ràng như vậy, anh có linh cảm, Hà Tân Vũ đang tránh xa anh, hơn nữa khả năng đi là không quay lại.

Cô cười một chút, không trả lời thẳng, cô không thích cự tuyệt người khác, nhưng cô luôn nói thật với lòng mình.

Trong chốc lát, hai người không tìm được đề tài trò chuyện, Trương Đình Huy thành thật nói đến tin tức trong trường: “Đúng rồi, em có nghe chưa? Dương Kỳ Phong bị tai nạn xe hay sao ấy?” (Vô.41...Ảnh.....Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Cái gì?” Cô ngây cả người, cơ hồ không cảm nổi sách trên tay. “Hình như là cuối tuần trước, anh lái xe đụng vào người đi đường, hình như gãy tay.” Khoa nào cũng đang bàn luận về chuyện này, cả sảnh toàn là nữ sinh đi thăm bệnh, còn bị y tá mắng quá ồn, đúng là một đám mê trai.

Toàn thân Hà Tân Vũ rét run, sao anh lại không giữ mình như thế, còn để cô nghe được tin tức này, đáng giận mà.

Trương Đình Huy nhìn sắc mặt cô có chỗ không đúng. “Em sao thế?”

“Không có việc gì, chỉ kinh ngạc thôi.” Cô hít sâu hai cái, ổn định tâm tình rồi hỏi: “Anh ấy bị thương nghiêm trọng không?”

“Anh cũng không rõ, hình như xuất viện rất nhanh.”

Cô gật đầu, chỉ cần người còn sống là tốt rồi, mặc kệ bị thương thế nào, còn sống là quan trọng nhất, cảm ơn ông trời phù hộ.

“Xin lỗi, em phải đi dạy.” Cô không thể tiếp tục nói chuyện với Trương Đình Huy, đành phải viện một cái cớ.

“Ừ, buổi tối anh gọi cho em.”

“Tạm biệt.” Cô còn chưa nói, bọn họ không cần phải gặp lại, nghe đến đoạn Dương Kỳ Phong bị tai nạn, cô đã xác định lòng mình, yêu là yêu, cho dù sai cũng không thay đổi được.

Nhưng bọn họ đã chia tay, cô còn có thể đi tìm anh sao? Mặc kệ thế nào, lòng cô không thể bình tĩnh nữa, cô phải mau gặp được anh.

Hà Tân Vũ đến chỗ cũ, cũng chính là nhà của Dương Kỳ Phong, cô đứng trên lối đi, chậm chạp không thể quyết định.

Anh đã về chưa? Liệu anh còn muốn gặp cô? Thương thế của anh thế nào, có cần người chăm sóc? Không chừng người nhà anh sẽ xuất hiện, hoặc là nhờ người chăm nom, sợ cô lộ diện lúc này sẽ không tốt, chuỗi vấn đề này làm cô đau đầu, chỉ muốn gặp một người, sao lại khó khăn đến vậy chứ?

Đang lúc cô khổ tâm hết sức, một chiếc xe cao cấp màu đen dừng trước cửa cao ốc, một phụ nữ trung niên mặc đồ trắng xuống xe, đỡ một chàng trai từ bên trong ra, không phải ai khác, là người bị tai nạn Dương Kỳ Phong.

Hà Tân Vũ đứng sau hàng cây ven đường cách đó không xa, thấy rõ màn này, Dương Kỳ Phong chống hai chiếc nạng, chân trái bó bột, tay phải quấn băng, trên người còn có rất nhiều vết thương, ngoại trừ khuôn mặt tuần tú, lại thần kỳ không có vết xước nào.

“Mẹ về trước đi.”

“Không được, mẹ phải đưa con lên lầu.” Khuôn mặt người phụ nữ áo trắng đầy u sầu, dặn dò lái xe dừng xe, hai người mang theo túi lớn túi nhỏ, theo Dương Kỳ Phong vào cửa lớn.

Nửa giờ sau, người phụ nữ và tài xế trở lại cửa lớn, rất nhanh đã lái xe đi mất.

Hà Tân Vũ yên lặng nhìn tất cả, cô đã xác nhận được thân phận của người phụ nữ áo trắng kia, nhưng cô không có tư cách để tiến lên phía trước, nếu cô là bạn gái Dương Kỳ Phong, có thể lên tiếng “bác gái”, còn có thể chủ động giúp đỡ, nhưng... Sợ là phải chờ đến kiếp sau. (Vô.....Ảnh....42.Các....<https://qttp.wordpress/>)

Mười phút sau, nghe tiếng mở cửa, Dương Kỳ Phong đi ra từ phòng ngủ. “Ai đấy?”

Anh nhớ mẹ cũng không có chìa khóa, người giúp việc cũng đã tạm nghỉ, mà người từng có chìa khóa cũng đã sớm trả lại, hiện tại rốt cục là ai?

Trước mắt xuất hiện một hình bóng làm anh không dám tin, đó là Hà Tân Vũ, cô cầm chìa khóa trên tay, trên mặt không hề áy náy: “Xin lỗi, em đã tự đánh một chiếc chìa khóa.”

Đúng vậy, cô vô cùng xảo quyệt, giữ lại chìa dự phòng, chẳng khác nào tự tiện xông vào nhà dân, anh có thể trực tiếp báo cảnh sát.

Anh không thể tức giận với cô, anh nợ cô nhiều lắm, cô muốn trộm cả căn phòng này cũng được. “Không sao, có điều... em đến có chuyện gì?”

“Em nghe nói anh bị thương, em muốn chăm sóc anh.”

Anh biết cô tốt bụng, nhưng anh không thể lợi dụng điểm này, kiêu ngạo như anh sao có thể dùng khổ nhục kế: “Trương Đình Huy không phải người tốt, nhưng không có nghĩa là tất cả đàn ông đều như vậy, em vẫn có thể tìm kiếm, có thể lựa chọn.”

“Em không cần.” Không ai có thể thay thế được anh, đáng giận, đáng yêu, đáng hận, tất cả đều là anh.

“Tân Vũ...” Biểu tình quyết liệt của cô làm anh rung động, cô có biết lúc này cô đã không đi được nữa, nhất định phải vì anh mà lãng phí tuổi xuân, hi sinh hạnh phúc sao? Anh đã cho cô cơ hội rồi đi, vì sao cô không trốn đi thật xa?

“Vì sao anh lại bị tai nạn? Anh đã lái xe nhiều năm, lần đầu tiên nghe tin anh gặp chuyện không may.”

“Ngày đó trời mưa rất to, anh có chuyện không yên tâm, không biết đã suy nghĩ gì, một hồi đã đụng vào người đi đường.” Anh không nói là đang nghĩ đến cô, chỉ sợ cô không những không cảm động, mà còn giận dữ nữa. Bình thường cô điềm đạm nhẹ nhàng, nhưng khi tức lên, ngay cả anh cũng không chống đỡ được.

“Bác sỹ bảo sao?”

“Mỗi ngày uống thuốc, đến hẹn khám lại, nghỉ ngơi một tháng là tốt rồi.” Thực ra mẹ anh muốn anh về nhà, còn đưa người chăm sóc đến, nhưng anh kiên trì muốn về chỗ ở của mình, cái gia đình kia căn bản không phải chỗ của anh.

“Ừ, em biết rồi.” Cô gật đầu, cầm thuốc trên bàn nghiên cứu một chút. “Anh muốn uống trà không? Hay là ăn chút gì đi?”

“Không cần, anh có thể tự làm được.” Anh dùng nạng đi được hai bước, nhưng không thuận lợi, mất trọng tâm tụt ngã ngửa, cô lập tức đỡ anh, giữ vai anh, hai mắt thẳng tắp nhìn anh, im lặng nhưng dùng hành động để chứng minh, từ nay về sau, anh chính là gánh nặng ngọt ngào của cô.

Mắt hai người giao nhau, ba tháng không gặp, cả hai đều có chút tiều tụy, nhưng ánh mắt vẫn không mất đi lửa nhiệt. “Em khẳng định không đi?”

“Tự em đến, không có ai ép em cả.”

“Em thật khờ.”

“Anh cho anh rất thông minh sao?” Cô nở nụ cười, đỡ anh đến ghế sofa, phục vụ anh như trước đây, cho anh ăn, uống, chăm sóc thương thể cho anh, cô học được ở chỗ mẹ rất nhiều, chữa bệnh sơ cứu không thành vấn đề.

“Mệt à? Nghỉ một chút đi.”

“Ừ.” Anh như đứa bé, trước mặt cô không cần che dấu bản thân, chỉ là nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, có hổ thẹn cũng có cảm tạ.

Cô chậm rãi dìu anh lên giường, mình cũng ngồi lên giường, giống như trước đây, hai người nắm tay nhau trên giường lớn, cảm giác như đã cách một đời người, cảm giác lần chung giường trước đây đã lâu thật lâu, tách ra mới biết tương tư nhiều đến thế nào.

“Hôm qua anh đã mơ, mơ thấy anh chết, nhưng không có ai báo cho em.” Tai nạn xảy ra trong nháy mắt, ngoài người nhà, anh chỉ nghĩ đến cô, nếu kiếp này không thể gặp lại, anh thật hối hận khi chưa tạm biệt cô.

“Đừng nói nữa.” Cô vươn tay đặt lên môi anh, không để anh nói diêm xấu kia nữa.

“Thực ra khi tốt nghiệp trung học anh đã chia tay với Lê Phúc Mạn rồi, ngoài em ra, ai anh cũng không cần, hiện tại anh chỉ có thể cam đoan với em, anh sẽ không gặp gỡ người con gái khác, cho đến ngày anh quyết định kết hôn, vì kế thừa gia nghiệp, anh phải tìm một đối tượng phù hợp.”

“Em hiểu.” Cô không có thời gian uất ức hay sầu não, ngược lại bắt đầu tự hỏi, mình có thể độc chiếm anh được bao nhiêu năm? Tương lai của anh là một cảnh tượng rực rỡ, còn cô lại quá bình thường. Có khi anh rất hận mình, không thể cho rồi lại muốn, so với Trương Đình Huy anh cũng không tốt hơn là bao.

“Không sao.” Là cô tự chui đầu vào lưới, oán trời oán ai cũng không thể oán anh, đây là số mệnh của cô.

“Vì sao em còn muốn quay về?”

Cô khẽ vuốt cánh tay bị thương của anh, cười khỏ nói: “Có lẽ kiếp trước em đã thiếu nợ anh.”
(Vô.....Anh...43..Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Kiếp sau anh nên trả lại em bao nhiêu?”

“Nếu kiếp sau chúng ta còn gặp lại, em chỉ cần một nụ hôn thôi.” Nói xong, cô hôn lên má anh, mà anh lại rất thích nghe lời nói của cô, cho cô một nụ hôn, hai nụ hôn, ba nụ hôn.... Cho đến khi không còn tiếc nuối nữa, chỉ còn niềm vui ngày gặp lại.

Vì để chăm sóc Dương Kỳ Phong được chu đáo, Hà Tân Vũ nói với người nhà là đi làm bảo mẫu cho thú cưng, bởi vì chú cún con phải có người chăm sóc, nếu không cả ngày sẽ kêu khác, mà chủ rất yêu nó, thường đi công tác không ở nhà, cô chỉ cần làm bạn với chú cún đã kiếm được tiền, công việc tương đối dễ dàng.

Trước giờ mẹ và em gái luôn tín nhiệm cô, không nghi ngờ cũng không lo lắng, cô có qua đêm ở ngoài cũng không vấn đề gì.

Qua một tháng tĩnh dưỡng, Dương Kỳ Phong đã khỏe mạnh như xưa, có thể đi lại tự nhiên, nhưng Hà Tân Vũ vẫn coi anh là đứa trẻ nhỏ, giúp anh tắm rửa, thay anh chải đầu, thậm chí còn đút từng thìa cơm cho anh, anh cũng cố ý chơi xấu, một lần ăn là một giờ, được nuông chiều xa xỉ đến cỡ nào.

“Không còn sớm nữa. Em nên về nhà đi.” Anh nhắc nhở cô, đồng hồ trên tường đã điểm chín giờ.

Nếu bọn họ là người yêu bình thường, anh có thể đưa cô về nhà, có thể gọi người nhà của cô một tiếng, nhưng anh bận khoản rất nhiều, chỉ có thể để cô chịu uất ức, tự đi về, vì thế anh không hi vọng kéo dài thời gian quá muộn, chờ cô về nhà nhất định phải gọi điện thoại cho anh.

“Hôm nay... em không về nhà.” Cô cúi mắt xuống, không dám nhìn anh, cô cũng đã báo với người nhà, đêm nay sẽ ở lại chăm sóc cún con.

“Cái gì?!” Anh có nghe nhầm không? Người con gái ngoan ngoãn như cô có thể nói loại lời này sao?

“Em muốn ở bên anh.” Có thể anh lại bị tai nạn, có thể cô sẽ gặp hỏa hoạn, ai biết bọn họ có thể sống được bao lâu? Cô không muốn đợi, nếu tương lai nhất định phải sinh ly tử biệt, hãy nhân hiện tại mà yêu thật nhiều đi.

“Tân Vũ, em chắc không?” Anh đương nhiên muốn cô, muốn đến toàn thân đau đớn, nhưng anh vẫn nói với mình, người đàn ông cười cô sẽ không phải là anh, anh không có tư cách kia. (Vô.....Ảnh..44...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Em chắc chắn.”

Nhìn đôi mắt chan chứa tình cảm của cô, anh vô lực chống cự, chỉ có thể ôm cô vào lòng. “Em có biết hay không, vì sao anh phải lòng em?”

Cô lắc đầu, cô quả thật không nghĩ ra, anh muốn người con gái thế nào cũng đều có, vì sao lại chọn cô, một người con gái bình thường chứ?

“Thực ra chúng ta rất giống nhau, đều là người vẻ bên ngoài khác cảm xúc bên trong, bề ngoài anh kiêu ngạo, lòng lại hay lo nghĩ, thậm chí còn có chút trẻ con, em nhìn thì bình tĩnh, nhưng lại mẫn cảm hơn ai khác, trong lòng luôn nghĩ rất nhiều. Mỗi lần ở cạnh em, anh đều cảm thấy mình được tự do, không cần cái tôi vĩ đại kia, chỉ cần làm con người ngu ngốc cũng được, vì có em bao dung anh, không bao giờ xin anh điều gì, em.... em thật tốt với anh.”

“Đủ rồi.” Cô chủ động che môi anh, bởi vì nếu không làm vậy, cô sợ mình sẽ không cầm được nước mắt, một lòng từng tan vỡ trước thương thế của anh, nay lại vì lời nói anh mà nóng lên.

Anh ngây ngốc một chút, lập tức từ bị động thành chủ động, xâm nhập thăm dò hương vị của cô, dục vọng bị đè nén đã lâu nhất thời bùng nổ, chỉ hôn môi đã không còn thỏa mãn nữa rồi, anh thở gấp một tiếng, ôm cô vào lên giường trong phòng ngủ, chiếc giường bọn họ đã từng nằm rất nhiều lần, hôm nay lại xảy ra chuyện chưa từng có trong quá khứ.

Bình thường cô quen mặc quần dài hoặc tất dài, rất ít khi lộ ra đôi chân trắng nõn, trang phục cũng không thấp cổ hay hở lưng, tuy anh thường ôm cô ngủ, nhưng cũng không dám tự tiện thăm dò, chỉ sợ mình không kiềm chế nổi, giờ phút này lại trần trụi đối mặt nhau, cô còn đẹp hơn so với tưởng tượng của anh, làm cho anh phải nín thở.

“Anh nhìn gì vậy?” Cô không phải chỉ có xấu hổ, quyết định là một chuyện, làm thật lại là chuyện khác.

“Anh thấy anh quá ngốc, đã bỏ qua báu vật trời ban.” Miệng khô lưỡi khô anh chỉ có thể nói như vậy.

Cô nghe vậy bật cười. “Xem em là đồ ăn sao?”

“Đúng vậy, anh đã đói bụng lâu rồi, em phải cho anh ăn thật no.” Từ khi có cô làm bạn, anh cam tâm tình nguyện “hạ cánh”, tuy nói tình yêu tinh thần là tốt đẹp, nhưng thân thể cũng cần phải được săn sóc a.

Coi như là kiếp trước thiếu nợ anh, cô vừa thở gấp vừa mặc anh nhấm nháp, ý loạn tình mê nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Kỳ Phong, không được động vào vết thương của anh, động tác không được dùng nhiều lực, có thể sẽ chảy máu...”

“Anh mặc kệ!” Giai nhân trong lòng, lửa tình bùng cháy, bảo anh sao có thể dừng lại.

“Chúng ta làm từ từ, em có thể ở phía trên...” Vứt bỏ sự rụt rè, cô thầm nghĩ đã thương anh, thì không nên đụng đến vết thương của anh.

Anh trở mắt nhìn động tác của cô, sức lực của cô không lớn, lực chống đỡ cũng không mạnh, càng trì hoãn càng làm cho lòng người sôi sục, bộ dáng e lệ mà gắng sức kia làm anh thật cảm động, nhưng anh không thể nhìn được, người cứ bị ma sát như vậy thì sao mà chịu được? (Vô.....Ảnh...45...Các....<https://qttp.wordpress/>)

Lật người, anh để cô nằm ngửa, thu hồi ưu thế sân nhà để nhiệt hỏa nhanh chóng lan tràn.

“Này... Như vậy thật khoa trương...” Cô mở to mắt, không biết sự tình lại như vậy.

“Cái gì gọi là khoa trương?” Anh còn chưa xuất cả vốn liếng đâu.

“Tim em đập rất nhanh, em sợ sẽ ngất xỉu, anh chậm lại một chút...”

“Ngất, anh sẽ giúp em hô hấp.” A, cô có biết mình mê người thế nào? Tân Vũ đáng yêu, Tân Vũ dịu dàng, anh muốn cho cô hiểu, chỉ cần anh cho được, anh sẽ dốc hết lực.

Từ hôm nay, bọn họ đã thực sự thuộc về nhau, thân thể và trái tim, linh hồn và xác thịt, đàn ông và phụ nữ.

6. Chương 6

Từ lần đầu tiên gặp mặt, vội vã đã qua mười năm, Hà Tân Vũ từ một thiếu nữ mười sáu xuân xanh biến thành một phụ nữ hai sáu tuổi.

Bốn năm đại học, người theo đuổi cô không ít, nhưng không một ai thành công, chỉ vì lòng cô đã bị đóng chiếm, không còn chỗ để đón nhận người khác, ngay cả khi Dương Kỳ Phong nhập ngũ, quan hệ này cũng không vì thế mà chấm dứt, mỗi khi anh nghỉ phép, cô lại chuẩn bị những món anh thích ăn nhất, đồ ăn để bù đắp thời gian anh cô đơn bên ngoài, dĩ nhiên bao gồm cả cô.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô thi đỗ vào cục thuế nhà nước, mọi người cũng không ngờ, cô lại có công việc ổn định như vậy, làm công chức xem ra khá thích hợp, có điều, sau khi khăng định đăng cấp, cô tự tặng mình một món quà, đó là phẫu thuật mắt bằng tia laser, hoàn toàn thoát khỏi cuộc đời mắt kính muối.

Về phần Dương Kỳ Phong, anh vừa xuất ngũ liền bước vào xí nghiệp gia tộc, không phải thực tập, mà là nhận chức quản lý, mọi người đều mở to mắt nhìn, trong mười một người con của chủ tịch, người nào có tiền đồ nhất, người nào... biết phá sản nhất?

Dương Kỳ Phong rất tự tin về mình, nhưng cũng tự tạo ình một áp lực rất lớn, công việc nặng nề rất nhiều, duy có thời gian nhàn nhã là chung sống với Hà Tân Vũ, bình thường cô ngoài đi làm và về nhà, khi rảnh đều đến chỗ anh, hai người cùng ăn cơm, cùng ngủ, làm chuyện người yêu mới có thể làm.

Trong thời gian hẹn hò bí mật, tình cảm che dấu ngược lại còn bùng cháy dữ dội hơn, nhưng duy chỉ trong gian phòng này thôi, một khi ra khỏi cửa, bọn họ chính là người xa lạ.

Thứ sáu, cục thuế nhà nước phía Bắc, phòng số 1, đồng nghiệp vừa chuyển công văn đến bên cạnh: “Tân Vũ, nhờ em.”

“Ok.” Hà Tân Vũ gật đầu, hai tay nhảy múa trên bàn phím, nhiệm vụ công tác của bọn họ bao gồm thuế di sản, thuế quà tặng, thuế thu nhập, những vụ án đơn giản, mỗi ngày đều thụ lý trình báo, thẩm tra, trưng thu thuế và kiểm tra.

Những con số phiền phức, tư liệu đa dạng, nhưng cô thích công việc này, tất cả đều có phương pháp làm theo, để ý sẽ thấy, không phải bận tâm nhiều, thật là tốt.

“Giới thiệu đối tượng cho em được không? Cháu ngoại của hàng xóm chị, năm nay ba mươi tuổi, cũng là nhân viên công vụ, cực kỳ thích hợp với em đó.”

“Cám ơn, nhưng không cần đâu.” Hà Tân Vũ luôn trả lời như thế.

“Suy nghĩ lại nha.” Đồng nghiệp nhiệt tình còn chưa chịu buông tha.

“Thật có lỗi.” Cô không có lòng, không muốn làm lãng phí thời gian của người khác.

Gần tối, Hà Tân Vũ đi ra từ tòa cao ốc, di động vang lên, là Dương Kỳ Phong gọi, cô nghe thấy tiếng nói quen thuộc “Mười giờ anh mới về nhà, em có thể đến đây không?”

“Ừ.” Thời gian còn rất nhiều, cô có thể đi mua đồ ăn trước, từ từ sắp xếp.

“Đừng vất vả nấu cơm, anh có bữa tiệc, ăn xong mới về.”

“Em biết rồi.” Dù sao anh nói thì nói, còn cô làm là việc của cô, cô bé nhất gan ngày xưa đã lớn rồi.

“Tối gặp.”

“Ừ. Tối gặp.” Đây là “Ước hẹn” của bọn họ, chỉ có trời biết đất biết, anh biết tôi biết, không biết còn được mấy ngày này hay chỉ vài phút vài giây, cô cố không nghĩ nhiều, liền sống thử, còn có thể yêu thì hãy yêu đi.

Mười giờ tối, Dương Kỳ Phong mở cửa, chỉ thấy người phụ nữ nằm trên ghế sofa, trên bàn có một hộp giữ ấm, cô vẫn luôn làm đồ ăn anh thích, lời cô nói ngày xưa đã không còn thấy nữa, nhưng thứ duy nhất không thay đổi chính là luôn tốt với anh.

Anh đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống, lẳng lặng nhìn dung nhan say ngủ của người yêu, mấy năm qua cô càng ngày càng đẹp, sau khi bỏ kính, kết hợp với trang phục, không tính là tỏa ra hào quang, cũng là có vị tinh tế, tay anh vuốt những sợi tóc của cô, bức họa trước mắt này, có thể làm lắng đọng tạp niệm, thật ra anh không mong muốn nhiều, chỉ cần về nhà cảm thấy ấm áp thế này là đủ rồi.

Nhưng mà hoài bão về sự nghiệp, đấu tranh trong gia tộc, lại làm anh không thể vì vậy mà thỏa mãn, từ nhỏ anh đã mơ ước leo lên chỗ cao nhất, cho dù cái giá phải trả là sự cô độc.

“Ừ...” cảm thấy có người chạm vào, Hà Tân Vũ từ từ mở mắt, “Anh đã về.”

Anh không đáp, ngồi vào cạnh cô, ôm cô lên đùi anh, cô cũng quen với hành động này, không muốn nói chuyện thì đừng nói gì, chỉ cần anh còn cần cô, như vậy thì cô sẽ ở bên cạnh anh. (Vô....Ảnh..46...Các....<https://qttp.wordpress/>)

Yên lặng vài phút, anh mới mở miệng nói: “Sao lại làm cơm hộp (bento ^^)?”

“Tại em ăn không hết.”

“Mình em không cần nấu nhiều như vậy, không nghe lời đúng không?”

Anh không mắng cô không được, hiện tại cô không còn sợ anh nữa rồi.

“Ngày mai em ăn cũng được mà?” Làm cho anh ăn còn bị ăn chửi, tội gì phải thế chứ?

“Đương nhiên không được, đó là của anh.” Anh vén mái tóc dài của cô sang hai bên, cởi nút áo của cô, hôn lên lỗ tai, chiếc cổ và bả vai trắng nõn, “Tất cả đều là của anh.”

“Anh quá kiêu ngạo.” Cô vừa cười vừa trốn, nhưng không thể so đo với anh được, hay cứ để cho anh hôn đi.

Trước khi ăn cơm, Dương Kỳ Phong quyết định ăn người yêu trước. Từ đầu đến chân cũng không tha, từ lần đầu tiên của hai người đến nay, anh vẫn chưa ngán ăn người phụ nữ đáng yêu này, một lòng vì cô, phong cách ăn mặc bảo thủ của cô, cũng khiến cho bọn tội phạm phải trở nên dịu dàng hơn, giống như ông trời đặc biệt đặt làm cho anh, mỗi nơi trên cơ thể đều làm anh lưu luyến không quên.

“Kỳ Phong, thật là anh muốn ở đây sao...?” Cô nghĩ anh là một người đàn ông trưởng thành, thì ra vẫn thật buông thả.

Khóe miệng của anh gợi nên nét cười, “Trước kia chúng ta chỉ xem phim trong tv, giờ thì để tv xem chúng ta diễn.”

Cái gì? Mắt cô nhất thời nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy trên màn hình tinh thể lỏng rộng, phản chiếu hai bóng người đang triển miên, quả thật là để cho tv mở rộng tầm mắt.

Rất nhanh, âu phục màu đen, quần bó màu xám, áo mơ mi màu trắng...

Một đồng quần áo sắc lạnh chồng chéo lên mặt đất, có của anh cũng có của cô, mà chủ nhân của quần áo cũng đè lên nhau, thật lâu không chịu tách ra.

Sau một trận mây mưa thất thường, cô nằm thở dốc trên ghế sofa, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt trong suốt, từ khi đi làm anh không có nhiều thời gian vận động, trong phòng có đặt mấy chiếc máy tập thể hình, nhưng anh thích nhất là vận động trên cơ thể cô.

“Em khỏe không?” Anh hôn lên mặt cô, rất thích vẻ mặt lúc này của cô.

“Nghỉ một chút là tốt rồi.” Chẳng lẽ cô nói anh mạnh bao nhiêu? Mạnh liệt thế nào? Anh nhìn bộ dạng của cô là biết rồi. Aizz, đội viên đội bóng không dễ chọc a.

Anh ngồi dậy bổ sung thể lực, bưng hộp cơm chuyên dụng lên, vừa ăn vừa nói chuyện, “Hôm nay đi làm thế nào?”

“Cũng bình thường...” Cô hiểu mình muốn nói gì, bình thường kiên định, dù có chút buồn bực cũng phải tiếp nhận.

“Có thể ổn định công tác là tốt rồi, không giống anh, mỗi ngày đều chạy di chạy lại, mỗi việc đều phải quan tâm, bộ não luôn hoạt động hết công suất.” Cha với con còn nghiêm khắc hơn nhân viên, mấy anh chị trên anh cũng đều tử trận, từ trong ra ngoài, như thế nào anh cũng phải chống đỡ được.

“Không thì em giúp anh học bổ túc, anh cũng có thể thi tuyển nhân viên công vụ mà.” Thật ra cô hiểu hơn ai khác, sinh trong danh gia vọng tộc, Dương Kỳ Phong là nhân tài ưu tú nhất, cha anh cũng không phải người ngốc, tôi luyện trước mắt đều là vì thành công mai sau. (Vô.....Ảnh.....Các..47..<https://qttp.wordpress/>)

Đúng vậy, đều là vì ngày sau..... Cho dù ở thời khắc ảm áp này, chuyện ngày sau vẫn vướng mắc trong lòng cô, khi cuộc sống ly biệt phủ xuống....

“Tốt, chờ cha anh phát hiện anh thật ngu ngốc, đến khi đó anh phải tìm công việc mới.”

“Yên tâm, em sẽ chăm sóc anh.” Bọn họ cũng biết đây chỉ là đùa, anh nhất định kế thừa gia nghiệp, chọn danh môn khuê tú làm vợ, hai bên danh lợi cộng thêm quyền quý, tất cả chỗ tốt đều lấy hết.

Chậm một chút, hai người cùng nhau tắm, lau khô tóc cho nhau, rồi lại nằm lên giường, đây là đêm thứ sáu, bọn họ không ngủ ngay, ngoài hôn môi vẫn còn muốn nói chuyện, trong cuộc sống phồn hoa phù phiếm này, chỉ có đối phương để chia sẻ tâm sự.

Cô thấy anh chau mày, đưa tay muốn an ủi anh: “Anh có tâm sự?”

“Không có việc gì.”

“Nếu không có việc gì, không được chau mày, sẽ mau già.” Người ngoài đều nghĩ anh không có nhược điểm, chỉ có cô biết, anh là đứa bé hay gặp ác mộng, sợ dĩ còn chưa đến khoa tâm thần khám, là vì anh cao ngạo lại tự đại, nếu bọn họ chưa từng gặp nhau, cô đoán anh sẽ chết sớm thôi.

“Ừ.” Anh hôn lên tay cô, đây là bàn tay yêu chiều anh nhất, cũng là bàn tay anh không muốn rời xa nhất, nếu buông ra, anh có thể sống thế nào đây?

Nên đối mặt, dù sao cũng phải đối mặt, cho dù anh kéo qua đêm nay, qua ngày mai, ngày kia, ba ngày sau.... Sớm hay muộn anh cũng phải mở miệng, tự tay mình chấm dứt, anh và cô, mười năm này.

Sáng sớm thứ bảy, Hà Tân Vũ tỉnh trong nắng sớm, không vội xuống giường, Dương Kỳ Phong ôm cô từ sau lưng, đây là thói quen nhiều năm của anh, tựa hồ không thể nào có cảm giác an toàn.

Tối hôm qua bọn họ không nói chuyện nhiều lắm, lại hoan ái đến ba giờ sáng, không biết công việc của anh bận đến thế nào mà lại có nhiều sức lực như thế, làm cho cô chắc chắn rằng anh không hề có người phụ nữ khác, nhưng tính theo tuổi, anh đã hai mươi tám rồi, cô cũng hai mươi sáu, xem như độ tuổi thích hợp để kết hôn, anh cũng nên lo lắng đi, gia tộc cũng sẽ tạo áp lực bắt anh lập gia đình, đến lúc đó, cô sẽ ra đi.

Quay đầu, cô chính lại cảm xúc, cho anh một nụ cười. “Buổi sáng muốn ăn gì?”

“Ăn em là tốt rồi.” (Vô.....Ảnh.....Các48..<https://qttp.wordpress/>)

“Anh không muốn sống à?” Gần đây nhiệt tình của anh làm cô sợ.

“Còn sống một chết đi, anh chỉ muốn dính chặt bên em thôi.” Anh vùi đầu vào ngực cô, cứ như vậy mà chết cũng không sao.

Cô vuốt tóc anh, tóc đen lại có mấy sợi trắng li ti, cô hiểu được mâu thuẫn trong lòng anh, nhưng chính anh không chịu buông tay, mâu thuẫn này sẽ theo anh cả đời, cô chỉ có thể dịu dàng an ủi anh, cho đến cái ngày định mệnh kia.

Anh ngẩng đầu, bỗng nhiên nói thành khẩn, “Chúng ta bỏ trốn được không?”

“Bỏ trốn đi đâu?” Đứa bé đáng thương này, muốn chạy trốn thực tế đây.

“Đến đâu cũng tốt, đến nơi không ai biết chúng ta, làm lại từ đầu.”

“Tốt, cuối tuần này chúng ta từ chức đi.” Cô nguyện theo anh đến chân trời góc biển, chỉ sợ anh không thể dứt bỏ, bọn họ đều biết đó là mơ, chỉ có thể nói chuyện, không thể thực hiện.

Nhìn ánh mắt chắc chắn của cô, anh lại ôm cô thật chặt, có một người yêu anh như vậy, rốt cục anh còn cảm thấy chưa đủ cái gì?

Chậm một chút, hai người ăn qua bữa sáng, bắt đầu tính xem hôm nay muốn làm gì, hẹn hò tại nhà, có thể xem phim, nghe nhạc, làm chút đồ ăn, cũng có thể không làm gì, chỉ là cảm giác sự tồn tại của nhau trong một không gian.

Ngay tại thời khắc bình thản này, anh lại phá hỏng tất cả: “Tân Vũ, anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô gật gật đầu, tỏ vẻ đang nghe, thấy anh chau mày, nhất định có tâm sự, mới bằng lòng lắng nghe.

“Anh.... Quyết định sẽ đính hôn.”

Hôm nay rốt cục đã đến, trong đầu cô trống rỗng, một hồi lâu mới hoàn hồn, thực ra cô nghĩ sẽ không đến sớm như vậy, nghĩ vẫn còn ba, năm năm nữa, bình thường bọn họ luôn tránh đề tài này, trong lòng cô luôn tự chuẩn bị câu trả lời, nhưng đến khi thật sự nghe được vẫn bị chấn động mạnh mẽ.

Từ tối qua đến sáng nay, người đàn ông kia cứ dán lấy cô, lại còn hỏi rất nhiều câu ngu ngốc, giống như không có cô thì không được, thì ra trong đầu đang nghĩ đến chia tay, lúc này cô mới thấy rõ sự thật, tình yêu của bọn họ không phải không tồn tại, nhưng đời người không chỉ có tình yêu, với đàn ông mà nói thì còn nhiều việc quan trọng hơn thế.

Anh coi trọng sự nghiệp, anh muốn danh tiếng, anh đến chỗ nào cũng phải... “Em có nghe anh nói không?” Bộ dáng xuất thần của cô, làm anh không thể không ưu tư.

“À, chúc mừng.” Vì thời khắc này, cô đã sớm tập đi tập lại, sẽ không để anh khó xử.

“Em thật bình tĩnh.” Anh thất thần, chẳng lẽ người lưu luyến không rời chỉ có mình anh?

Cô cười khổ một chút, không bình tĩnh thì muốn thế nào? Nếu cô khóc lớn, hay ôm đùi anh van xin đừng chia tay? Tốt hơn nên lưu lại cho anh ấn tượng tốt đi, cô cũng có tự tôn mà.

“Đối phương là người thế nào?”

“Cha anh chọn, mẹ cũng đồng ý, là bọn họ dự định trước, mới giới thiệu cho anh biết.”

“Ra thế.” Có thể để cả cha mẹ đồng ý, chắc hẳn là lựa chọn tốt nhất, từ bên ngoài, gia thế, tài học cũng bị bắt bẻ, bởi vậy, người con gái đó có thể giúp đỡ anh rất nhiều, người người đều hâm mộ anh, sùng bái anh.

“Xin lỗi, anh...”

Cô cắt ngang lời anh: “Anh không cần xin lỗi, anh đã thành thật với em, em cũng chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Tân Vũ...” Cô càng bình tĩnh, anh càng khó chịu, tình nguyện bị cô mắng, thậm chí là đánh, có khi còn dễ chịu hơn thế này.

Cô mở ví của mình, lấy chìa khóa, đặt lên trên bàn. “Cái này trả lại anh, yên tâm, lần này em không có chìa khóa dự phòng.”

Trả lại chìa khóa, trả lại không gian, trả lại sự trói buộc lẫn nhau, bọn họ vẫn có thể nhớ lại, ai cũng một đi không trở lại, kiếp này vô duyên, nhưng kiếp sau anh sẽ càng trân trọng cô hơn? (Vô..49...Ảnh....Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Em không cần như vậy!” Những năm gần đây, bọn họ là duy nhất của nhau, cô sao có thể biểu hiện tự nhiên như thế?

“Em có nó hay không, không còn quan trọng nữa, cảm ơn anh đã chăm sóc em đến nay.” Cô khom lưng chào anh, cảm tạ anh đã cho cô tình yêu này, con người khi còn sống, dù là vô tình, ít nhất cũng từng yêu một lần.

“Chờ một chút.” Thấy cô xoay người, anh ôm cô từ sau lưng. “Đừng đi sớm như vậy, hãy cho anh một chút thời gian.”

Cô đã chuẩn bị tâm lý, anh lại khó có thể dứt bỏ, rõ ràng là chính mình quyết định, nhưng anh mâu thuẫn, anh giãy giụa, anh thống khổ, cô có thể nào không có cảm giác? Có thể nào nói đi là đi?

“Anh muốn làm gì?” Cô cởi cúc áo trước ngực, khiêu khích hỏi: “Còn muốn làm sao?”

Cô cố ý hiểu sai anh, anh muốn giải thích lại không tìm được lời nói thích hợp: “Anh không có ý này, anh chỉ muốn... chỉ...”

“Ngoài thân thể này, em không có gì để đưa cho anh cả.” Lòng đã vỡ tan, anh còn muốn đập nát sao?

“Chẳng lẽ em không hề luyến tiếc chút nào?”

“Em không có, cho dù có, em cũng cố để mình không có.”

“Tân Vũ...” Anh ôm cô vào lòng, hít mùi hương của cô lần cuối. “Anh sẽ nhớ em, anh sẽ rất nhớ em.”

“Tốt nhất là không, vì anh và vợ anh, tốt nhất anh nên quên em đi.”

“Em cũng sẽ quên anh?” Anh không tin, cô không thể quên được anh.

“Em sẽ thường nhớ đến anh, nhưng coi như anh đã chết, đã là người của thế giới bên kia.” Cô dùng hết sức đẩy anh ra, đây không phải là nơi cô có thể lưu luyến.

Anh á khẩu không trả lời được, nhìn cô xoay người rời đi, mới mấy phút đồng hồ, nét mặt của cô từ dịu dàng chuyển sang lạnh lùng, chẳng lẽ mọi phụ nữ đều biến hóa như vậy sao? Nhưng nếu không phải anh tàn nhẫn, sao cô có thể trở nên thế?

Anh tin cô thương anh, đúng như anh yêu cô, hai người yêu nhau lại không thể gần nhau, tất cả chỉ vì lòng tham của anh.

Đời này anh nợ cô nhiều lắm, kiếp sau nếu gặp lại thì sẽ thế nào? Anh vùi mặt vào tay, không tìm thấy đáp án, không tìm thấy đường ra.

Đón thang máy xuống tầng, Hà Tân Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cửa, ai cũng nhìn không ra cô đang thất tình, cô dùng âm lượng chỉ mình cô nghe được, ngâm một ca khúc “...Thành phố này là sa mạc phồn hoa, chỉ thích hợp với đám mây đẹp đẽ, mọi người đi trên đường, kiếm tìm hạnh phúc rơi xuống, nhưng tình yêu chỉ là truyền thuyết, không nở hoa, không kết quả...”

Dù vui mừng hay đau khổ, từng tờ lịch vẫn bị xé đi, chia tay hơn một tháng, Hà Tân Vũ phát hiện mình vẫn còn sống, hơn nữa cũng sống không tệ, cùng mẹ và em gái xem ti vi, buổi tối đúng mười giờ đi ngủ, cuối tuần mua đồ ăn và quét dọn, thật ra thời gian trôi qua cũng nhanh.

Ngoài việc mơ lại vài việc đặc biệt trong quá khứ, tỉnh lại trên mặt ướt đầm, mặt ngoài cô vẫn rất bình thường.

Thời gian đi làm, đồng nghiệp nhiệt tình lại muốn làm mai: “Giới thiệu đối tượng cho em được không?”

“Không...” Thực ra muốn từ chối, bỗng nhiên xuất hiện ý niệm trong đầu, Hà Tân Vũ gật đầu nói: “Dạ, làm phiền chị.”

“Thật sao?” (Vô.....Ảnh.50....Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Ừ.” Hà Tân Vũ quyết định, cô nên bước ra từ lúc trước, có nhiều bạn bè không có gì là không tốt.

Hiện tại lúc này, Dương Kỳ Phong chắc là đang chuẩn bị tiệc đính hôn, ngày đó sẽ rất tráng lệ, những nhà doanh nghiệp quyền thế đến chúc mừng, giới truyền thông cũng không thể buông tha tin tức này, cô quyết định ngày đó sẽ ở nhà tổng vệ sinh, phải làm mình thật mệt mỏi thì mới có thể ngủ ngon.

“Tân Vũ, sao em đột nhiên lại muốn vậy?” Đồng nghiệp nhiệt tình hỏi hai ba năm nay, lần đầu tiên nghe được câu trả lời khẳng định, khó tránh khỏi tò mò.

“Muốn là muốn, em còn cảm thấy hơi muộn à.” Cô cười khổ một chút, mười năm cũng không phải uổng phí, cô đã yêu thật lòng, không làm thất vọng lòng mình, mỗi mối quan hệ đều phải đi đến sinh ly tử biệt, chỉ là không tránh khỏi bù nhìn, với Dương Kỳ Phong mà nói, cuối cùng cô vẫn không bằng người kia.

“Em muốn thì tốt, chị có số rồi đây.”

Rất nhanh, đồng nghiệp nhiệt tình đã thu xếp xong, buổi gặp mặt là cuối tuần, đối tượng cũng là nhân viên công vụ, hơn cô hai tuổi, tốt nghiệp trường đại học quốc lập, là con thứ trong nhà, cha mẹ ở phía nam, điều kiện mọi mặt đều tốt.

Đồng nghiệp làm mai ngồi mấy phút rồi rời chỗ, để lại hai vị đương sự có thời gian riêng tư, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

“Ngại quá, lần đầu gặp mặt không biết nên nói chuyện gì nữa,” Lạc Vĩnh Huy đẩy gọng kính trên đỉnh mũi, đây là thói quen khi bất an của anh.

“Không sao.” Cô cũng không phải người có kinh nghiệm. Lần này cũng đã muộn lắm rồi, giữ lại không phải tốt hơn sao?

“Hà tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao lại còn độc thân?”

“Có lẽ duyên phận chưa tới.” Quá khứ là có duyên không phận, từ nay trở đi, cô sẽ tìm kiếm mối lương duyên chân chính.

“Anh cũng tin vào duyên phận.” Lạc Vĩnh Huy không nói nên vui sướng trong lòng, Hà tiểu thư là đối tượng lý tưởng của anh, tính tình dịu dàng, khí chất thanh lịch, nếu có thể kết giao thuận lợi, thật muốn lấy cô về nhà làm vợ.

Bữa ăn không tính là quá nhàm chán, nhưng có nói có cười, cuối cùng Lạc Vĩnh Huy lái xe đưa cô về nhà, đẩy gọng kính, không chắc chắn hỏi: “Chúng ta có thể gặp lại không?”

“Ừ.” Cô gật đầu. “Hôm nay cảm ơn anh, lần sau để em mời.”

Bình tĩnh mà xem xét, anh Lạc cũng không tệ, tài ăn nói bình thường, thái độ thành thực, nếu muốn kết hôn, có thể nói là đối tượng lý tưởng.

“Cám ơn.” Nụ cười ấm áp xuất hiện trên mặt anh, bắt đầu đã thành công một nửa.

“Ngủ ngon.” Hà Tân Vũ xuống xe, mở cửa nhà trọ, lên tầng ba, vừa vào cửa đã thấy em gái ngồi trên ghế, vừa ăn vừa đọc truyện, em gái mình thật giống trẻ con mà.

“Sao hôm nay chị về muộn vậy?” Hà Thiên Văn ngẩng đầu, tám giờ cũng qua rồi, chín giờ cũng qua rồi, cô đành phải đọc truyện tranh.

“Ừ, chị đi ăn cơm với bạn.” Hà Tân Vũ thả túi xuống, thuận miệng nói: “Mẹ đâu?”

“Đang tắm.” Hà Thiên Văn tò mò hỏi: “Chị ăn cơm với ai? Vừa mới có người lái xe đưa chị về?”

Em gái đúng là con quỷ tinh ranh, lần đầu tiên đã bị cô phát hiện, Hà Tân Vũ vội vàng xin: “Bạn bè bình thường, đừng có xiên xẹo gì với mẹ.”

“Đã biết. Chờ chị tuyên bố rồi nói.” Hà Thiên Văn thích trinh thám, nhưng không phải là phóng viên tạp chí, bỗng nhiên cô nhớ ra một việc. “Đúng rồi, chị không đi làm bảo mẫu cho cún nữa à?”

Nói đến cún, Hà Tân Vũ lại buồn cười, nếu Dương Kỳ Phong biết mình bị so sánh với chó, không biết sẽ có cảm tưởng gì? Nhưng anh vĩnh viễn không biết, bởi vì họ sẽ không gặp lại nữa.

“Chủ chuyển nhà, chị không được thuê nữa.” Thực ra cô muốn nói con cún đã chết, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nên ác như vậy, chia tay rồi thì nên khoan dung, cô vốn hi vọng anh bình an mà.

“Công việc này làm cũng đã lâu, chắc chị cũng có tình cảm với nó chứ nhỉ.”

Hà Tân Vũ cười hoài niệm, mới chỉ một tháng, nhưng dường như đã rất nhiều năm trôi qua, “Đúng vậy, cún con không có cảm giác an toàn, không có ai ở bên sẽ kêu ăng ẳng, không ăn cũng không ngủ.”

“Nuôi chó cũng như nuôi em bé, phải dùng cả cơ thể và tâm trí chú ý.” Cho nên Hà Thiên Văn sẽ không nuôi thú cưng, cũng không muốn nuôi em bé, tự dưng rước phiền vào người làm gì, tự do thoải mái mới là đạo lý làm người.

Hà Thu Mỹ đi ra từ phòng tắm, bà đã thay áo ngủ, vắt khăn mặt trên vai, “Tân Vũ đã về rồi, có muốn ăn gì không?”

“Không, con ăn no rồi, mẹ sấy tóc đi, nếu không sẽ nhưc đầu đấy.” Hà Tân Vũ lấy máy sấy ẹ, Hà Thiên Văn lập tức theo vào.

“Đúng rồi đó, mẹ làm y tá, nhưng lại không quan tâm gì đến sức khỏe của mình.”

“Hai đứa con đáng yêu của mẹ.” Hà Thu Mỹ cười giận dỗi, cái cảm giác được quan tâm này cũng thật tốt.

Đêm đã khuya, Hà gia đã tắt đèn, trong lúc ngủ mê, Hà Tân Vũ lại nhớ đến ngày trước, ban ngày dường như không có việc gì, nhưng ban đêm lại nhớ đến Dương Kỳ Phong, người đàn ông này thật khó dây dưa, đến khi nào mới thôi thiếu nợ anh...

Sau khi Hà Tân Vũ rời đi, mỗi tuần người giúp việc lại đến quét dọn hai lần, Dương Kỳ Phong vẫn giữ chỗ ở sạch sẽ, công việc của anh cũng tiến triển thuận lợi, mỗi người đều chúc mừng anh được mỗi duyên tốt, địa vị của mẹ ở nhà cũng tăng lên, trong mắt cha anh cũng xuất hiện một tia ấm áp.

Sau khi chia tay đều là chuyện tốt, trừ việc tối anh không ngủ được, ban ngày ăn không ngon, tất cả đều tốt lắm. (Vô.....Ảnh..51...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Chủ nhiệm, hộp cơm của anh.” Thời gian nghỉ trưa, thư ký đưa đến một hộp cơm, một ly hồng trà.

“Cảm ơn.” Trừ phi có xã giao, nếu không anh thường giải quyết cơm trưa trong văn phòng, vừa làm việc vừa ăn cơm, vô cùng không tốt, phương thức anh đối đãi với mình cho đến bây giờ vẫn vậy, bao gồm cả mối tình bí mật của anh.

Hộp cơm Nhật kia có chút hào nhoáng, anh lại không có nửa điểm hấp dẫn, nếu là Hà Tân Vũ làm, anh nhất định giải quyết trong ba phút, nhưng sao cô phải làm cho anh chứ?

Lấy di động ra, anh tìm mấy bức ảnh, đều là ảnh chụp Hà Tân Vũ đang ngủ say, bọn họ chưa từng chụp chung, không giống đôi tình nhân bình thường hay đi dạo phố, chụp ảnh chung làm kỷ niệm, chỉ có khi cô ngủ, anh mới chụp được những bức ảnh này.

Đời này, anh chỉ có thể dùng những bức ảnh này để nhớ đến cô sao? Anh hối hận, anh nên ghi hình mỗi khi ở chung, lưu lại hình ảnh dịu dàng của cô, có lẽ trong lòng bây giờ sẽ không trống rỗng như vậy.

Bỗng nhiên, ảnh chụp thay thế bởi cuộc gọi đến, tiếng di động vang lên, người gọi là mẹ anh, anh liền nghe máy:

“Mẹ.”

“Lễ đính hôn ngày mai không có vấn đề gì chứ? Còn phải chuẩn bị gì không?” Bà hai của Dương gia rất cao hứng, sinh hai gái một trai, đối với hôn sự của con đương nhiên rất quan tâm, chỉ sợ có sơ xuất gì.

“Đều sắp xếp ổn thỏa rồi.” Mọi việc đều do nhà gái xử lý, anh chỉ cần đến đúng giờ làm nam nhân vật chính. (Vô.....Ảnh..52..Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Ba con rất vui, con đừng để ông ấy thất vọng.”

“Con biết rồi.” Quá khứ anh và cha khi thì căng thẳng khi thì xa cách, vì hôn sự này mà hòa hợp hơn rất nhiều, anh cũng biết cha đã già rồi, con cái thành đạt cũng chỉ có anh, quan hệ về sau đương nhiên ngày càng gần bó.

“Hôm nay tan sớm một chút, lái xe cẩn thận.” Đã bao năm từ lần tai nạn kia, bà rất sợ, đến mức hồn vía lên mây, từ đó về sau mỗi lần nói chuyện đều phải nhắc nhở anh.

“Vâng, mai gặp lại.” Đóng di động, anh miễn cưỡng ăn mấy miếng cơm, nhưng thật sự nuốt không trôi, đành phải lãng phí vậy.

Nhìn quanh bốn phía, anh đang đợi trong phòng làm việc, cha anh đang định thăng chức tổng giám đốc cho anh, đó là tương đương với chủ tịch, cũng có nghĩa anh sẽ là người thừa kế gia tộc, tất cả mọi người sẽ phải ngược lên nhìn anh.

Anh sắp đạt được giấc mơ, nhưng vì sao cái gì anh cũng ăn không vô, cứ như vậy chỉ sợ sẽ chết sớm mất. Chỉ có một thứ duy nhất có thể trấn an anh là người phụ nữ kia, nhưng lại bị anh đẩy ra xa, xa như vậy mà lại gần đến thế, trước sau vẫn luôn ở trong lòng anh.

Nếu như đây là thành công, không phải anh đã làm rất tốt sao?

Sau khi tan làm, Dương Kỳ Phong định nghe lời mẹ, về sớm một chút, nhưng khi mở cửa xe, lại đến đầu ngõ nhà Hà Tân Vũ, anh không biết anh đang đợi cái gì, chỉ biết rằng anh không thể rời đi!

Khi người trong lòng của anh xuất hiện, lại bước xuống từ xe một người đàn ông khác, hai tay anh nắm chặt bánh lái, không thể tin được vào mắt mình, chẳng lẽ tình cảm mười năm nói quên là có thể quên, cô đã lập tức có người bảo vệ.

Từ cửa kính nhìn ra, Hà Tân Vũ vẫy tay chào tạm biệt người đàn ông kia, chờ xe kia lái đi rồi, cô mới chuẩn bị mở cửa nhà trọ.

Dương Kỳ Phong không cần suy nghĩ đã đi xuống xe gọi: “Tân Vũ.”

Tiếng nói kia làm Hà Tân Vũ ngừng tay, từ từ quay đầu: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

“Đã muộn rồi.” Từ ngày anh không giữ cô lại, tất cả đã muộn rồi.

“Chỉ một chút thời gian thôi.”

“Ngày mai anh phải đính hôn.” Cô phải nhắc nhở anh việc này, đừng quên chính anh quyết định, tốt xấu gì cũng phải tự mình gánh vác.

“Anh biết, chỉ cần cho anh hai mươi phút thôi, mười phút cũng được.” Dĩ vãng, cô đã mất bao thời gian nấu cơm cho anh, ăn cơm cùng anh, hiện tại chỉ mười phút cũng không thể cho anh sao?

“Được rồi.” Coi như cô nợ anh, một lần cuối cùng, hãy nói xong tất cả đi.

Tìm một quán cà phê gần đó, bọn họ ngồi xuống tự gọi đồ uống, chờ phục vụ mang cà phê và hồng trà đến xong, không khí giữa hai người là im lặng.

Hà Tân Vũ không thích cảm giác này, không phải bọn họ tránh công khai gặp mặt à, giờ không cần kiêng dè nữa sao? Anh là người thừa kế gia tộc, ngày mai anh sẽ đính hôn, anh có lo lắng đến hậu quả của ngày hôm nay không?

“Em không thể về nhà quá muộn, có chuyện gì anh nói nhanh đi.”

“Anh... Anh thấy người đàn ông kia đưa em về.” Dương Kỳ Phong hi vọng giọng nói của mình không quá chua xót,

“Ừ, là đồng nghiệp giới thiệu cho em.” Cô thần nhiên thừa nhận không kiêng kỵ, như là đang nói chuyện phiếm. “Em không còn nhỏ nữa, nên tính cho tương lai thôi.”

Nghe chính miệng cô nói, anh cơ hồ không thể phản bác được: “Em thật sự thích anh ta?”

“Anh có thể đính hôn với cô gái kia, sao em không thể thích người khác?” Đây là thiên lý sao, anh còn có thể nói ra những lời nói đó?

“Anh không có ý này.” (Vô.....Ảnh...53..Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Vài năm trước khi chúng ta chia tay, anh cũng khuyên em nên để ý đến những người đàn ông khác, còn nói đừng vào một người đàn ông không tốt, không có nghĩa là tất cả đều không tốt, giờ anh lại không khích lệ em nữa à?”

Dương Kỳ Phong nhớ rõ chuyện năm đó, quả thật, khi đó anh thầm nghĩ cho cô tự do, để cô theo đuổi hạnh phúc, nhưng vì sao giờ anh lại không thể dứt bỏ được? Những năm gần đây cô trưởng thành rất nhiều, anh lại thoái hóa không ít, càng trở nên ích kỷ sao? Vẫn luôn ý lại vào cô, càng không thể không có cô?

“Nhưng về sau.... Em lại trở về tìm anh.” Chẳng lẽ cô không còn thương anh?

“Đúng vậy, thực ra em có thể tiếp tục quan hệ của chúng ta, ít nhất chúng ta đều độc thân, cho dù bị phát hiện, cùng lắm thì em không có đạo đức thôi, nhưng anh sẽ đính hôn, chẳng lẽ em còn quay đầu tìm anh? Nếu mẹ biết em phá hoại gia đình người khác, em sẽ làm bà thất vọng biết nhường nào? Em gái em còn chưa kết hôn, loại phụ nữ hư hỏng này có thể làm tấm gương cho nó sao? Em làm cho đơn vị nhà nước, em nên đối mặt như thế nào với đồng nghiệp và cấp trên?”

Tốt nhất anh không nên một chân đứng hai thuyền, sau khi kết hôn còn muốn gặp cô bên ngoài, cô nhất định sẽ đổ cà phê vào mặt anh, dù anh có bị phỏng cũng mặc kệ.

“Em... nói chuyện không cần hăm dọa như vậy.” Mất ngủ một tháng, đầu óc anh hoảng loạn, lời nói của cô thì trở nên sắc bén, khiến anh phải tháo chạy, cô vốn không phải như thế, cô yêu chiều anh còn không kịp, sao giờ lại lãnh khốc vô tình như thế?

“Anh không muốn nghe, em không nói, em đi trước.”

“Tân Vũ.” Dưới tính thể cấp bách, anh cầm tay cô, quên mất rằng nếu có người bắt gặp thì phải làm sao?

Ăn ý nhiều năm, cô nhận ra anh đang luống cuống, vì vậy kìm giọng nói: “Anh có cuộc sống của anh, em có lựa chọn của em, em chúc phúc cho anh, xin anh hãy chúc phúc cho em, được không?”

“Anh không làm được.” Anh không muốn buông tay, anh không muốn.

“Em có thể, anh cũng có thể.” Đừng để cô phải dỗ anh như dỗ một đứa trẻ nữa, có biết cô đã quá mệt mỏi rồi không? Cô không phải là thánh nhân, cô chỉ là một người phụ nữ, người phụ nữ dễ bị tổn thương.

Anh vẫn đứng im bất động, đôi mắt bất lực nhìn cô, giống như cô muốn anh đi chết, bất đắc dĩ, cô chỉ có thể đẩy anh ra. “Ngày mai anh đính hôn, hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi, em sẽ không xuất hiện.”

“Chúng ta còn có thể gặp lại không?”

“Đương nhiên, tình cờ gặp lại trên đường, có thể mỉm cười với em, để em biết anh vẫn tốt, đạt được điều anh muốn.”

Toàn thân anh run lên, không dám tưởng tượng bức họa trước mắt, làm sao anh có thể mỉm cười? Nếu thực sự có một ngày như vậy, anh sợ chính mình sẽ ôm cô thật chặt, ngay trên đường hôn cô, một nụ hôn thật sâu...

“Bảo trọng.” Cô mỉm cười ưu thương, rồi lập tức xoay người rời đi, hôm nay phải để anh nhìn theo bóng dáng cô, để anh nhớ rõ sự dũng cảm này của cô.

Không thể quay đầu, vì ánh mắt đã nhạt nhòa, vì thế gian này đã mưa tầm tã, mà cơ hội trở lại cũng không còn như trước, cách xa lắm rồi.....

7. Chương 7

Trước nửa đêm, cuối cùng Dương Kỳ Phong cũng về đến nhà, vừa vào cửa đã tháo cà vạt, cởi áo khoác, tiện tay ném lên ghế sofa. Ngày xưa nếu anh làm như thế, Hà Tân Vũ sẽ lẳng lặng cất đi, không mắng anh

cũng không rầy rà anh, nhưng thật ra là chính anh đã sai, để lại cô ở phía sau chịu tội.

Đã có người giúp việc dọn dẹp, nhưng cô vẫn kiên trì làm vì anh, trong tủ lạnh nhét đầy các loại thức ăn, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn món ăn tình yêu đó, trong căn phòng này ở đâu cũng có cô, trong phòng bếp còn đặc biệt nhiều hơn, phòng tắm và tủ đồ đều có đồ dùng cá nhân của cô, không ngừng nhắc nhở anh đã để mất đi một thứ vô cùng quý giá.

Trong hui quạnh, tiếng di động vang lên, anh vội nghe, nhưng không phải Hà Tân Vũ, mà là người phụ nữ anh sắp kết hôn.

“Anh đang ở đâu?” Vừa mở miệng Du Hình Nghi đã chất vấn.

“Ở nhà.”

“Tối nay anh đã đi đâu?”

“Đi gặp bạn.” (Vô.....Ảnh....54.Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Anh thành thật quá, bạn em nhìn thấy anh đang chơi đùa với một người phụ nữ, điều này phải giải thích thế nào?” Du Hình Nghi căn bản không tin, nhưng bạn cô còn đưa ảnh chụp ra, cô không thể không đối mặt với sự thật.

Thế giới thật nhỏ bé, phàm đã đi qua tất lưu lại dấu vết, bây giờ tin tức phát tán rất nhanh, nếu không muốn người biết, trừ phi mình đừng làm.

Dương Kỳ Phong có điểm kinh ngạc, nhưng không có cảm giác tội lỗi. “Anh không muốn nói.” Cho dù cô có trở thành một nửa của anh, bí mật trong lòng anh sẽ không chia sẻ với cô.

“Cô ta là ai? Bạn gái cũ của anh?”

“Không phải.” Bọn họ không tính là bạn bè, chưa bao giờ công khai cả, chỉ là tình nhân bí mật.

“Sao anh lại nhìn cô ta bằng ánh mắt này? Như là sẽ chết nếu không có cô ta vậy?” Công năng của di động giờ rất cao siêu, ảnh chụp rất rõ nét, Dương Kỳ Phong như người đàn ông bị vút bỏ, điểm này làm Du Hình Nghi lo lắng hơn nữa, nếu là anh đá người phụ nữ trong bức ảnh nầy, cô đã không khấn trương như vậy.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Anh sẽ không chết vì Hà Tân Vũ, chỉ là sống không bằng chết.

“Em biết cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là vì lợi ích làm ăn, nhưng em sẽ trung thành với anh, em không muốn chồng mình sẽ gặp người khác ở bên ngoài, giống như cha anh vậy, cưới đến ba vợ, em không có khả năng chịu được điều đó.”

Bản khoản của cô anh đều có thể lý giải, anh chỉ nhắc nhở: “Đừng nhắc đến cha anh.”

“Xin lỗi, em không cố ý.” Cô biết, quan hệ giữa Dương Kỳ Phong và cha anh không được tốt, anh chỉ là con của bà hai, điều này cũng dễ hiểu.

“Ngày mai anh sẽ đến đúng giờ.” Đây là lời hứa trước mắt của anh.

“Được, em tin anh.” Cô nguyện ý đánh cuộc với anh, chỉ mong anh sớm hồi tâm, nếu không cô sẽ thất vọng, rất thất vọng...

Cúp điện thoại, Dương Kỳ Phong nóng nảy đi đến phòng tắm, ném quần áo trên đường đi, quần, tất, dường như còn có người ở sau lưng thu dọn, còn ở sau lưng dặn anh phải hong khô tóc, nếu không sẽ nhức đầu, nếu anh không nghe, cô sẽ không mat-xa cho anh, không cho anh hôn môi...

Ông trời, cô không nên tốt với anh như vậy, cô cố ý bắt anh không thể quên, đây nhất định là âm mưu trả thù của cô!

Nhưng, là anh lựa chọn con đường này, bao gồm công thành danh toại, địa vị danh phận.... cùng với cô độc.

Tầng cao nhất trong khách sạn, lễ đính hôn sắp diễn ra, vì hôn lễ của con, Dương Trần và Cao Di Trần đều ăn mặc long lanh tham dự.

” Kỳ Phong, chúc mừng con.”

” Cảm ơn cha.” Dương Kỳ Phong nhận ra cha thật cao hứng, ánh mắt cười híp lại thành một đường. (Vô.....Ảnh.....Các.55...<https://qttp.wordpress/>)

Từ nhỏ giữa anh và cha là yêu hận đan xen, hận cha cưới đến ba vợ, khiến cho gia đình không ra gia đình, ngày ngày đêm đêm như chiến trường, mâu thuẫn là anh lại hi vọng được cha quan tâm, cố nghiêm khắc với bản thân, thể hiện mình, thậm chí còn hi sinh tình yêu của mình...

Cao Di Trăn chăm chú nhìn màn này, sở trường là khăn tay lau nước mắt, hôm nay là ngày bà rất tự hào, làm bà hai, không có danh phận, cũng không được cưng chiều, bà chỉ lệ thuộc vào lũ nhỏ, hai đứa con gái đã kết hôn, hiện tại là tiệc đính hôn của con trai, tình cảm gia đình là nguồn động viên lớn nhất.

“Con biết rồi.” Dương Kỳ Phong gật đầu với cha mẹ, đi đến phòng nghỉ của bữa tiệc, vị hôn thê của anh đang chờ bên trong.

Chậm một chút, trong ánh đèn và âm nhạc lãng mạn, Dương Kỳ Phong nắm tay Du Hình Nghi, đi vào trong yến tiệc chứa trăm vị khách, bốn phía không ngừng nhấp nháy ánh đèn, nhiều máy chụp ảnh đồng thời mở ra, một khắc tốt đẹp này là thiêng liêng nhất, ít nhất trong mắt mọi người là như thế.

Chờ các vị khách quý thay nhau chúc mừng, cặp vợ chồng trẻ tiến đến từng bàn, vì lợi tích trên thương trường sau này, việc tỏ vẻ thân thiện và trò chuyện hỏi han là cần thiết.

Du Hình Nghi từ nhỏ đã xã giao rất nhiều, biểu hiện tự nhiên lại nhã nhặn, hiện tại cô là cô dâu hoàn mỹ, dựa vào gia thế và tài sản, tương lai cũng là phu nhân chủ tịch hoàn mỹ nhất.

“Cạn ly.” Dương Kỳ Phong uống một ly lại một ly, khá là khí phách.

Du Hình Nghi bên cạnh anh thấp giọng nhắc nhở, “Anh đừng uống nhiều.”

“Không sao, hôm nay là ngày đặc biệt.”

“Ít nhất cũng uống chậm một chút, còn phải duy trì được đến khi tiễn khách.”

“Biết rồi.” Vị hôn thê nói đạo lý anh cũng hiểu, tửu lượng của anh không cao, nhưng nếu không để mình mất cảm giác, anh không biết có vượt qua nổi đêm nay không?

Nếu người anh nắm tay là Hà Tân Vũ, anh cũng sẽ uống nhiều, cũng vì rất cao hứng, bị cô mắng cũng vui vẻ chịu đựng, nhớ đến hình ảnh kia, ngực anh buồn đến không thở nổi. Giờ khắc hiện tại, cô ở nơi nào? Lòng cô đang nhớ ai? Có nhớ đến anh?

“Anh vào toilet một chút.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Du Hình Nghi nhìn hai mắt vị hôn phu đỏ hoe, là ngủ không ngon hay là uống quá nhiều? Cô không cần hỏi cũng biết, lòng anh có người khác, nhưng cô tin lý trí và dã tâm của anh, bọn họ gần bó với nhau đúng là sự tác hợp của ông trời.

Dương Kỳ Phong đi đến góc cầu thang, cuối cùng cũng không có ai làm phiền, lấy di động bấm một số điện thoại, quả nhiên cô không nghe máy, cuối cùng truyền đến tin nhắn âm, sau tiếng bíp bíp anh mở miệng nói: “Là anh. Anh muốn nghe giọng nói của em, muốn nghe câu chúc mừng của em, có phải anh rất tham không? Nếu như em nghe thấy, mừng anh vài câu cũng tốt, đừng coi như anh không tồn tại...”

Có thể cô đã tìm được đối tượng mới, hoàn toàn từ biệt anh, nhưng anh lại giãy giụa trong đau khổ, cũng có thể cô suy nghĩ cho anh, sợ nếu nghe điện thoại của anh, sẽ lưu luyến làm ảnh hưởng đến quyết tâm đính hôn của anh, nói cho cùng thì trên đời này cô là người hiểu anh nhất mà. (Vô.....56Ảnh.....Các....<https://qttp.wordpress/>)

Nanh đi chưa được bao lâu, một tin nhắn đã gửi đến, người gửi chính là người anh vừa gọi đến.

Em không chỉ chúc anh hạnh phúc, em chúc hai người hạnh phúc, xin anh hãy quý trọng những thứ có được, đừng làm tổn thương cô ấy.

Anh cười nhẹ, cuối cùng lại ho khan, đây là Tân Vũ anh yêu, cô thiện lương, cô tri kỷ, cô thật tốt quá..... Căn bản là anh không xứng với cô!

Đêm đó, anh uống rượu say mềm, thậm chí còn nôn, nếu như có thể anh còn muốn khóc lớn, nhưng hai mắt đã khô cạn, vẫn thấy nằm quen biết đó, bóng người rời đi kia, đoạn tình yêu ngắn ngủi này, chỉ có rượu mới làm anh quên, dù ở trong mộng nó vẫn lặng lẽ trở về....

“Anh có khỏe không?”

Sáng hôm sau, Dương Kỳ Phong đau đớn mở mắt, phát hiện đang ở trong phòng trắng mát của khách sạn, hôm nay là ngày thứ nhất sau hôn lễ, vị hôn thê đang ngồi trên giường nhìn anh.

“Hôm qua anh uống rượu.” Du Hình Nghi bình tĩnh kể lại.

“Xin lỗi.” Anh từ từ ngồi dậy, thấy quần áo mình vẫn chỉnh tề, tự nhiên có cảm giác nhẹ nhõm.

Du Hình Nghi tuyệt đối là mỹ nữ, nở rộ như đóa mân côi, nhưng anh ngoài việc cầm tay cô, hôn lên mặt cô, việc gì cũng không muốn làm, anh nghi ngờ mình có vấn đề, là khúc mắc không thể nói bằng lời, anh sẽ vĩnh viễn chôn ở trong lòng.

“Khi anh nói mớ, vẫn gọi tên người khác.” Cô có thể chịu được nhất thời, lại không nhẫn nại được cả đời. “Em có thể cho anh thời gian, cho đến lúc chúng ta kết hôn, anh tuyệt đối không thể thế này nữa, nếu không em sẽ hủy bỏ hôn ước.”

Sau hai tháng đính hôn sẽ đến lễ kết hôn, cô tin anh đã đủ thích ứng, đều là người lớn, không nên buông thả nữa.

Lần này, tội của anh thật lớn. “Xin lỗi.”

“Kỳ Phong, em rất thích anh, ngoài gia thế và năng lực, em cũng thích con người anh, mong anh không làm em thất vọng.”

“Anh hiểu.” Anh thật may mắn khi được thiên kim tiểu thư yêu mến, cho dù biết lòng anh đã thuộc về người khác, vẫn cho anh thời gian.

Cô mỉm cười, hai người hiểu nhau thật tốt, anh nên biết đâu mới là lựa chọn tốt nhất. “Sáu giờ tối nay, anh đến nhà em nhé. Ba mẹ em muốn mời anh bữa cơm.”

“Ừ, anh sẽ mang quà đến.” (Vô..57...Ảnh....Các....[https://qtp.wordpress /](https://qtp.wordpress/))

Cô chủ động tiến lên, hôn hai má anh, người anh cứng ngắc nhưng không né tránh, anh không muốn nợ cô. Ho khan một tiếng, anh muốn ăn lót dạ. “Anh đưa em về nhà.”

“Không cần, tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, hiện tại lái xe rất nguy hiểm, em có hai tài xế. Chia ra đưa anh và em về nhà.”

“Xin lỗi, đã làm phiền em.” Anh nói mấy lần xin lỗi? Có thể biến thành lời kịch anh hay dùng nhất không?

“Đã đính hôn còn khách khí như thế?”

Cô nhắc nhở anh, quan hệ của hai người đã khác, anh gạt đầu, quả thật anh cần thời gian thích ứng.

“Xe chờ ở dưới lầu, anh rửa mặt trước đi rồi xuống.” Cô xoay người cầm lấy bóp da, lại tặng anh một nụ cười, phong tình vạn chủng. “Em về nhà trước, buổi tối gặp.”

“Tạm biệt.” Cửa phòng đóng lại, cuối cùng chỉ còn mình anh, bốn phía im lặng.

Ngắn người một hồi lâu, anh lấy di động từ túi ra, nghĩ là vị hôn thê chắc là không kiểm tra qua, ảnh chụp bên trong đều là Hà Tân Vũ, tin nhắn cũng đều đến từ Hà Tân Vũ, bao gồm cả lời chúc phúc tối qua, nếu anh thông minh thì nên hủy diệt chứng cứ.

Nhưng mà. Anh trừng mắt nhìn di động hồi lâu, chậm chạp không xuống tay được.

Cuối cùng, anh quyết định đổi di động, tựa như anh thay đổi đối tượng, vẫn có thể nhớ lại ngày xưa, vẹn toàn đôi bên, không phải sao?

Vượt qua buổi đính hôn đầu đầu cuối tuần, thứ hai lại càng làm cho người ta chờ mong, ít nhất công việc có thể chiếm lấy đầu óc, không cần hồi tưởng quá khứ và tương lai.

Dương Kỳ Phong đến công ty liền nhận được mệnh lệnh của thủ trưởng, đi vào văn phòng chủ tịch.

“Chủ tịch, ông tìm tôi?”

“Ừ.” Đứng trước cửa sổ, Dương Trần xoay người, nói với con mình.

Dương Kỳ Phong đứng thẳng, chờ cha mở miệng, trong công ty họ gọi nhau theo chức danh, tình cha con không hề tồn tại ở đây!

“Định chờ con kết hôn xong mới tuyên bố, có điều ta cũng thấy không khác mấy, ngày mai con đến văn phòng tổng giám đốc đi.” Dương Trần sáu mươi tuổi tóc đã hoa râm, nhưng ý chí kiên cường, công bằng với mọi người, dù là đam mê phú quý.

Không nghĩ sẽ đến nhanh như thế, Dương Kỳ Phong không để lộ ra biểu tình gì, bình tĩnh đáp: “Cảm ơn chủ tịch đã chọn.”

“Làm thật tốt, của ta cũng là của con.” Dương Trần đi đến bên con, vỗ thật mạnh lên vai anh.

“Con sẽ cố gắng.” Từ nhỏ thời gian ở chung với cha đã rất ít, anh em đông, mẹ cả và mẹ ba tranh giành tình cảm, cha lại bận rộn, trong tiềm thức, đây là lần đầu tiên cha vỗ vai anh.

“Vây đi, con đi đi.”

“Dạ.”

Ra khỏi phòng chủ tịch, Dương Kỳ Phong lại thành công một bước nữa, lên tổng giám đốc đồng nghĩa với người thừa kế, nhưng thật kỳ quái, giấc mộng anh chờ mong bấy lâu đã thành sự thật, nhưng không cách nào làm anh vui sướng, thậm chí còn thấy trống rỗng, sao lại cứ như vậy chứ?

Ở góc cầu thang anh gọi điện báo ẹ, tất nhiên mẹ cao hứng vì anh, nhưng ngoài ra, anh còn có thể chia sẻ với ai?

Tối muốn gặp người đó, anh đã không còn tư cách để gặp lại, chẳng lẽ còn mong tin chúc mừng từ cô? Anh không thể tàn nhẫn như vậy.

Thăng quan là việc lớn, tin tức phát tán rất nhanh, đồng nghiệp chúc mừng anh, có thể đính hôn với thiên kim tiểu thư, lại làm tổng giám đốc của tập đoàn, việc vui liên tiếp, há không thể mở tiệc chúc mừng?

Tối thứ tư, nhiều người có mặt tại buổi hẹn. Dương Kỳ Phong bao cả quán ăn, ăn cơm, uống rượu ca hát đến thỏa thích.

“Chúc mừng tổng giám đốc.”

“Cám ơn!” Dương Kỳ Phong đi qua từng bàn, làm chủ nhà tiếp khách. “Rượu không đủ, gọi thêm!” (Vô.....Ảnh..58...Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Tổng giám đốc vạn tuế!” Thủ trưởng hào phóng, thuộc hạ nguyện ý trung thành, một hình ảnh vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Đêm đó, Dương Kỳ Phong để hai cấp dưới đưa về, nhìn dáng vẻ say rượu của tổng giám đốc, bọn họ vừa kinh ngạc vừa buồn cười, Dương Kỳ Phong bình thường đều mặt lạnh, hôm nay tuyệt đối là quá cao hứng.

“Tổng giám đốc, chúng tôi đi trước, ngày mai gặp!”

Dương Kỳ Phong ngã xuống giường, không rõ là đau đầu hay đau lòng, không có người lấy nước cho anh, lau mồ hôi cho anh, không có người vuốt tóc anh, dỗ anh ngủ, người tốt nhất với anh trên thế giới này, đã bị chính anh đẩy đi, đối lấy là quyền cao chức trọng, còn có vinh quang vô hạn.

Nhưng đầu óc anh mê man, thậm chí lại thời gian yên tĩnh kia, là quãng thời gian tốt nhất trong sinh mệnh anh... nhưng đã qua đi...

Vào đúng thời điểm sáng chói nhất, mười ngày sau, Dương Kỳ Phong lại ngất trong văn phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc!” Ba gã trợ lý vội vàng đưa anh đến bệnh viện, trải qua cuộc kiểm tra, bác sĩ nói bệnh nhân quá mệt, ngủ không đủ giấc, lại chưa ăn cơm, huyết áp rất thấp, cầm cự không được nên ngất đi.

Nhóm trợ lý nhìn nhau, đường đường tổng giám đốc, sao ngay cả chăm sóc bản thân cũng không xong? Ăn cơm, ngủ, việc này cũng cần có người chăm sóc sao? Nếu chủ tịch biết sẽ bảo to mắt, xem ra đành phải báo ẹ anh trước.

Cao Di Trần nhận được điện thoại lập tức đến, nhìn con hai mắt đăm đăm lệ lưng tròng nói: “Đứa bé này, đang tốt đẹp sao tự nhiên lại ngất? Có phải làm việc quá nhiều không? Mẹ sẽ bảo cha tìm cho con thêm vài trợ thủ.”

“Không phải vấn đề công việc đâu mẹ, con thật có lỗi, đã để mẹ phải lo lắng.” Dương Kỳ Phong biết, thế giới của mẹ chỉ có cha và phụ nữ, bà cả ngày lo lắng cái này, lo lắng cái kia, chỉ sợ xảy ra sai lầm, anh không nên hại bà chịu lần kinh sợ này.

“Con biết là tốt rồi, quan trọng nhất là con bình an khỏe mạnh, mẹ không trông còn biết cậy vào ai khác.”

Anh vỗ nhẹ vai mẹ, thử thăm dò hỏi: “Mẹ, nếu con làm chuyện mẹ thất vọng, mẹ có thể không thật sự thất vọng được không?”

“Con nói bậy gì vậy?”

“Con đã làm sai một chuyện, một chuyện rất quan trọng.” Mê man, anh đã nghĩ thông suốt, định nghĩa đệ nhất trong lòng anh đã sớm thay đổi, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện, chỉ mong đã không quá muộn.

“Liên quan đến phụ nữ sao?”

(Vô.....Ảnh.....Các59....<https://qttp.wordpress/>)

Giác quan thứ sáu của mẹ rất chuẩn, Dương Kỳ Phong gật đầu. “Đúng vậy, có một người phụ nữ rất yêu con, chăm sóc con, chúng con ở chung mười năm, nhưng con quyết định chấm dứt tình cảm này, chỉ vì gia cảnh của cô không thích hợp với con.

Cô ấy đã bỏ đi, sẽ không quay đầu, trừ phi con từ bỏ tất cả, bây giờ đuổi theo cô ấy.”

“Con định làm thế nào?”

“Không có cô ấy, con sợ mình sẽ không sống được bao lâu, cho nên.... Để mẹ và cha thất vọng rồi.”

Cao Di Trần quả thật thất vọng, nhưng bà cũng không tuyệt vọng. “Chắc con cũng biết, sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ta là yêu cha con, ông ấy đa tình nhưng cũng bạc tình, nếu như con muốn làm đứa con ngoan của ta, hãy là người đàn ông chung thủy, không nên làm tổn thương phụ nữ, nhất là người phụ nữ con yêu.”

Anh hiểu tâm sự của mẹ, từ nhỏ đã tự nói với mình, không được học theo cha tam thê tứ thiếp, nhưng mẹ anh thì đóng kín tâm tư, còn cha anh thì không thể nói.

“Con mới thăng chức tổng giám đốc, sẽ phụ kỳ vọng của cha, về sau sẽ không có cơ hội thăng tiến nữa, nói không chừng cũng ảnh hưởng đến mẹ.”

“Yên tâm đi! Cha con có rất nhiều khuyết điểm, nhưng không phải người hẹp hòi, dù thế nào cũng chăm sóc ta đến già, trên danh nghĩa ta cũng có chút tài sản, nhiều nhất thì chuyển ra ngoài thôi. Mẹ đã đến tuổi này rồi, vinh hoa phú quý cũng coi như đã hưởng thụ rồi, mẹ chỉ hi vọng con mình sống thật tốt.”

Cao Di Trần sinh hai gái một trai, đứa con này có tiền đồ nhất, nhưng bình thường cũng không phải chuyện xấu, hai đứa con gái đã có nơi có chốn, việc ở xí nghiệp không có quan hệ, không nhất định phải dấn lên đầu người khác mới gọi là hạnh phúc.

“Cám ơn mẹ.”

“Con nghỉ ngơi đi, sức khỏe tốt mới có thể làm việc muốn làm.”

“Vâng.” Anh nhắm mắt lại, để ăn đêm bao phủ anh, ít nhất lòng anh đã ổn định, có thể để anh ngủ ngon.

Vài ngày sau, Du Hinh Nghi một thân xinh đẹp, bước trên giày cao gót đi vào nhà ăn, nhìn vị hôn phu cười nói: “Hiếm khi anh chủ động hẹn em, nhà ăn ở đây cũng không tệ, trợ lý tìm giúp anh à?”

“Ừ.” Dương Kỳ Phong gật đầu, quả thật là trợ lý giới thiệu, nhưng anh cũng không quan tâm.

“Khí sắc của anh không tốt lắm.” Cô liếc mắt một cái đã nhìn ra anh tiêu tụy, tựa hồ vừa bị bệnh?

“Gần đây công việc bận quá.”

“Đừng vội, khỏe mạnh quan trọng hơn.” Cô cũng không muốn thành quả phụ quá sớm. “Trước khi ăn cơm, có muốn uống chút rượu không?”

“Cũng tốt.” Nhờ cảm giác say, anh có thể nói càng dễ dàng hơn.

Bữa cơm tinh xảo, rượu đỏ nguyên chất, ăn được một nửa thời gian, cuối cùng anh cũng vào vấn đề chính. “Xin lỗi, chúng ta hủy hôn ước đi.”

“Anh nói thật? Vì sao?” Cô buông chén rượu trong tay, biểu tình bình tĩnh nhìn không ra biến hóa, anh phải bội phục cô, vị thiên kim này tu dưỡng thật tốt.

“Bởi vì anh không yêu em.”

Anh nói đứng đắn, nhưng cô không cho rằng đây là lý do, chớp chớp mắt mấy cái nói: “Tình cảm có thể bồi dưỡng, chúng ta ở chung không sai, anh cảm thấy có vấn đề gì, em nguyện ý sửa, mọi việc đều có thể thông cảm.”

“Em tốt lắm, không có vấn đề gì, nhưng anh đã yêu người khác.”

“Anh không quên được cô ấy?” Du Hinh Nghi nhớ đến bức ảnh của bạn, hiện tại vẫn còn trong di động của cô, nét mặt như vậy của Dương Kỳ Phong cô chưa thấy bao giờ.

“Cả đời cũng không quên được.” (Vô.....Ảnh60.....Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Du Hinh Nghi không cam lòng, cô tự nhận không phải người phụ nữ dễ dàng bị lãng quên. “Anh hãy giao cả đời cho em, em cam đoan có thể khiến anh quên cô ấy.”

“Có lẽ anh không sống được lâu như vậy.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Trên đời này có nhiều nam nữ như vậy, chỉ thiếu một người sẽ không sống nổi? Một người đàn ông kiên cường cũng có thể nói như vậy, làm cô không thể tin nổi.

“Anh dựa vào cô ấy, cần cô ấy, đã mười năm rồi.” Nhưng anh thức tỉnh quá muộn, lừa mình dối người, còn làm trái tim dịu dàng kia bị thương.

“Mười năm a.....” Quả thật là thời gian không ngắn, cô suy nghĩ mười giây. “Em không muốn dùng cả đời đánh cược với anh, em nhận thua.”

“Cám ơn, thật xin lỗi em.” Anh thở nhẹ, nếu cô cứ khăng khăng như cũ, anh không biết có thể nói chuyện với cô được không ?

“Em có điều kiện, hủy bỏ hôn ước phải do em, là anh bị em bỏ rơi.” Đại tiểu thư kiêu ngạo không cho phép mình tổn thương.

“Ừ.”

” Còn nữa, đừng quá kết hôn sớm, giữ cho em chút mặt mũi.”

“Ừ.”

“Cứ như vậy đi.” Du Hinh Nghi xách túi bước đi, nếu không có kết quả, không cần lãng phí thời gian bên người đàn ông này, sinh mệnh của cô quý giá, nên tìm đối tượng xứng đôi với cô.

Dương Kỳ Phong nhìn theo bóng dáng vị hôn thê, có áy náy nhưng không còn gánh nặng, người phụ nữ tự tin như vậy có thể dễ dàng tìm được bạn đồng hành.

Về phần anh, còn phải đối mặt với một cửa của cha, cục diện rối rắm này là do anh tạo ra, tự mình phải giải quyết, chỉ hi vọng tất cả còn kịp.

Tân Vũ, em hãy đợi anh một chút, hãy cho anh thêm thời gian.

Hôm sau, Dương Kỳ Phong lái xe về nhà cha mẹ, đó là một khu nhà lớn, kiến trúc có bốn nóc, chính giữa là để đón khách, còn có phòng sách và phòng ngủ của cha, mặc khác ba tòa còn lại là nơi ở của ba bà vợ, cùng với những người con riêng của họ.

Mới trước đây trong nhà náo nhiệt, thường tranh cãi ầm ĩ, nhưng hiện tại đã chuyển đi hơn phân nửa, năm gần đây bác gái từ bệnh viện về nhà, vài đứa con không có hứng thú với việc kế thừa gia nghiệp, ngay khi tìm được việc đã rời đi, không phải ai cũng muốn làm người số một trong lòng cha.

May mắn, Dương Kỳ Phong mười tám tuổi đã chuyển ra ngoài, anh chịu không nổi không khí căng thẳng trong nhà, hôm nay nguyên nhân anh trở về, là vì muốn ra đi hoàn toàn.

Vừa vào cửa, mẹ đã đi đến chỗ anh. “Con đã về.”

“Giờ ba có thời gian gặp con không?”

“Ừ, mẹ đã nói cho ông ấy.”

Cao Di Trăn biết con đã quyết định, cũng không ngăn cản. “Dù sao con đã hạ quyết tâm, nói cho khéo, đừng chọc giận ông ấy, gần đây thân thể ông ấy không tốt.”

“Con sẽ chú ý.”

Dương Kỳ Phong đi đến cửa thư phòng, gõ hai cái, từ từ mở cửa, gọi: “Cha.”

Dương Trăn đang đọc văn kiện trong phòng, ngay cả đầu không ngẩng. “Có việc gì?”

“Con muốn báo cáo với cha hai việc.”

“Nói.” (Vô.....Ảnh.....Các.61...[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Con quyết định hủy hôn ước với Du tiểu thư.” Dương Kỳ Phong đã quyết định liền nói một mạch, cha anh muốn mắng muốn đánh thì tùy. “Còn nữa, con muốn rời công ty, tìm công việc ở bên ngoài.”

Dương Trăn cuối cùng cũng ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén, cầm lấy quyển sách trên bàn. “Hôm nay là ngày cá tháng Tư?”

“Con đã quyết định, thật có lỗi với kỳ vọng của cha.”

“Vì sao?” Dương Trăn không giận, nhưng ông muốn biết nguyên nhân. “Vì ai?”

“Một người phụ nữ xuất thân bình thường, nhưng chúng con yêu nhau.”

Dương Trăn nở nụ cười, cười đến có điểm khinh thường. “Phụ nữ? Con ta vì phụ nữ mà từ bỏ giang sơn? Con nói ta cũng không dám nghe, ta không nhớ đã dạy con như vậy.”

Cha vĩnh viễn sẽ không hiểu, Dương Kỳ Phong cũng không muốn giải thích với ông.

“Chờ con thành công, muốn mấy người phụ nữ cũng được, con quá non! Người làm đại sự không được dễ dàng dao động.”

“Con không phải cha.” Dương Kỳ Phong tuy nói ngắn gọn, nhưng ẩn ý rất lớn.

Dương Trăn tất nhiên hiểu, con có thành kiến với ông, một người đàn ông ba vợ, quả thật là điểm phiền toái, ông là chủ nhà cũng thường đau đầu, nhất là khi không quan tâm đến họ, tâm tư ông cho rằng Kỳ Phong giống mình nhất, mà nay cả bàn cờ đã bị lật đổ, phải bày bố lại một lần nữa, ông không chắc mình còn bao nhiêu thời gian.

“Con chắc chắn sẽ không hối hận?”

“Giữa được và mất, tự con sẽ có trách nhiệm.”

Có câu con gái lớn không thể để ở nhà, nhưng đứa con này cũng vậy, Dương Trăn nghĩ mình đã già rồi, không còn sức để giận nữa, lắc đầu nói: “Đã đưa cho con, ta sẽ không thu hồi, về phần những thứ khác, con không cần suy nghĩ nữa.”

“Cám ơn cha đã rộng rãi.” Anh nên cảm ơn cha, không lấy lại danh phận và tài sản, ít nhất anh vẫn phải lên đường một lần nữa, kết quả này so với tưởng tượng tốt hơn nhiều lắm,

“Về sau khi con ra ngoài, đừng để ta nghe được tin con nghèo túng, ta không còn mặt mũi nào đâu.” Dương Trần phát tay, lập tức cúi đầu đọc văn kiện, không lãng phí thời gian.

“Dạ!” Dương Kỳ Phong cúi lưng thật sâu, xoay người đi ra khỏi thư phòng, không nghe thấy tiếng thở dài sau lưng.

Cứ như vậy, anh từ bỏ mục tiêu theo đuổi từ nhỏ, cũng thoát khỏi cái bóng khổng lồ của cha, không cảm thấy mất mát, ngược lại cước bộ nhẹ đi rất nhiều, chưa bao giờ nhìn về bầu trời phía trước, thế mới phát hiện thế giới này thật rộng lớn, không có gì là không thể làm?

Đêm đó, Dương Kỳ Phong gọi mười mấy cuộc điện thoại, tất cả đều là chi tiết về hủy bỏ hôn lễ, đồng thời cũng liên lạc với vài người bạn.

Nội dung điện thoại ngoài xin lỗi vẫn là xin lỗi, nhưng đây là do anh tự tìm, tự mình gánh lấy hậu quả, rất công bằng. Hôn nhân đại sự quả nhiên là rất phức tạp, chẳng trách khuynh hướng bây giờ là không kết hôn hoặc kết hôn muộn, chuyện bận rộn như vậy một lần là quá đủ rồi.

Có điều, anh xác định mình nguyện ý kết hôn một lần nữa, vì người phụ nữ anh yêu, đáng để anh bận rộn như vậy. (Vô.....Anh...62..Các....<https://qttp.wordpress/>)

Mở điện thoại, anh chuyên tâm thông báo: “Bằng Phi, thật có lỗi, lẽ ra kết hôn mời cậu làm phù rể, nhưng hôn lễ hủy bỏ rồi.”

“Woa thật..... Cậu hù tôi hả?” Chu Bằng Phi đã chọn xong âu phục, còn đổi kiểu tóc mới nữa.

“Mình nói thật, hơn nữa mình cũng ra khỏi công ty của nhà rồi, mình sẽ tìm việc làm bên ngoài.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dưới ánh mặt trời luôn có chuyện mới mẻ, thiếu gia nhà giàu muốn tay làm hàm nhai sao? Có điều anh có lòng tin với đội trưởng, nghiêm với bản thân thì con người mới không mai một.

“Mình muốn thử sức.”

“Nếu cậu bằng lòng, công ty mình đang thiếu nhân tài, nhưng sợ thiệt thòi cho cậu, là nghiệp vụ bán hàng.” Vài năm này, Chu Bằng Phi học thiết kế trong nước, ở nhà mở công ty thiết kế, quy mô không lớn, nhưng lại thiếu người tài.

“Mình rất thích ý này, ngày mai mình sẽ tìm cậu.”

” Nhưng..... Cậu phải gọi mình là ông chủ đấy!” Trước Chu Bằng Phi gọi Dương Kỳ Phong là đội trưởng, hiện tại Dương Kỳ Phong gọi Chu Bằng Phi là ông chủ, có phải quá mất trật tự hay không?

“Ông chủ, về sau hãy chăm sóc tôi.”

“Oa ô..... Mình ngất rồi!” Chu Bằng Phi hô to, không biết đang mơ hay tỉnh.

Cứ như vậy, Dương Kỳ Phong đã có cơ hội làm việc, anh tin mọi thứ đều thuận lợi, chờ khi anh sắp xếp xong mọi thứ, anh sẽ xuất hiện trước mặt Hà Tân Vũ, một lần nữa theo đuổi cô, tìm lại tình yêu của bọn họ, nếu... cô còn yêu anh.

Kết thúc của chuyện cổ tích có thể thay đổi, anh phải tin như thế, mới có thể tiếp tục sống.

8. Chương 8

Chia tay ba tháng, Dương Kỳ Phong vẫn nhớ rõ, hôm nay ba tháng trước anh ngồi trên ghế sofa, nói với Hà Tân Vũ anh sắp đính hôn, vì thế cô đã trả lại chìa khóa, rồi đi không quay lại.

Mà nay cuộc sống mới của anh đã vào quỹ đạo, ông chủ Chu Bằng Phi chỉ thích thiết kế, không biết quản lý, giao toàn quyền cho Dương Kỳ Phong, anh thành chủ nhiệm tiêu thụ và nghiệp vụ, mỗi ngày loay hoay nhiều việc, nhưng còn thoải mái hơn công ty của cha, anh không phải con ai, anh chính là anh.

Anh sa thải nữ giúp việc, tự học làm việc nhà, anh không phải Dương thiếu gia nữa, nên tự mình làm mọi việc. Bắt đầu là việc nhà, về sau anh mới phát hiện cũng không phải dễ làm, tự hỏi trước kia Hà Tân Vũ sao có thể kiên nhẫn làm nhiều việc vì anh như thế? Khi anh bị phỏng trong phòng bếp, tự xả nước, tự chữa thương, lại không nhận được mà nhớ đến cô...

Mà nay, anh coi như đã có thể đứng vững, nhưng đến khi đi tìm cô, lòng lại bắt đầu không yên, không biết cô và đối tượng mới đã tiến triển thế nào? Còn nhớ đến người tình cũ này sao? Trong quá khứ anh tràn đầy niềm tin với tình yêu của cô, nhưng hiện tại anh lại phải cầu xin ông trời phù hộ.

Gần tối hôm nay, Dương Kỳ Phong tan làm sớm, lái xe đi đến đầu hẻm quen thuộc kia, đã nhiều năm không đến, cô có còn ở đó không? Nói thật anh rất áy náy, cho đến bây giờ cũng chưa từng đưa cô về nhà, sau này anh nhất định phải đền bù lỗi lầm này.

Sáu rưỡi, anh thấy Hà Tân Vũ đi vào đầu hẻm, cô đi một mình, không thấy người đàn ông trước kia, có phải chứng minh hiện tại cô vẫn độc thân không?

“Tân Vũ.” Xuống xe, anh gọi cô, ngực vừa ngọt ngào vừa chua xót, đã lâu không gặp.

Giọng nói kia, trong mơ cô cũng nghe thấy giọng nói này, Hà Tân Vũ quay đầu, trong thoáng chốc giống như mơ, sao anh lại xuất hiện ở đây? Vì sao lại tiếp tục ảnh hưởng đến nhịp đập trái tim cô? “Anh đến làm gì?”

Anh muốn ôm cô, hôn cô thật sâu, nhưng nơi đây lại không thích hợp. “Anh có lời muốn nói với em, chúng ta đến quán cà phê kia ngồi một chút.”

“Chúng ta không có gì để nói.” (Vô.....Ảnh....63.Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Lo cô không chịu cho anh cơ hội, anh quyết định nói luôn tại đây. “Đúng là anh đã đính hôn, nhưng đã hủy bỏ hôn ước rồi, hiện tại anh đã rời xí nghiệp gia tộc, chỉ là một người làm công ăn lương bình thường thôi.”

Sau khi nói xong, anh nghĩ cô sẽ chạy đến nhào vào lòng anh, nhưng đợi một hồi lâu, cô cũng không làm vậy.

“Cho nên?” Cô ngượng ý tin lời anh nói, nhưng không nghĩ vì thế mà thay đổi cái gì.

“Cho nên, có lẽ chúng ta có thể..... Một lần nữa....” Anh bắt đầu có dự cảm đau lòng, ánh mắt của cô bình tĩnh không có một tia cảm tình, giống như anh đang nói về chuyện của người khác vậy.

Sự tình nào có đơn giản như vậy? Tình yêu ngoài đối tượng, càng cần cơ hội thích hợp, cô thở dài. “Anh cũng biết, em đã quen với người khác.”

“Bọn em gặp gỡ thuận lợi sao?”

“Tình cảm của chúng em tốt lắm, đã nói đến hôn sự rồi.” Khả năng nói dối của cô hiện tại cũng không tệ, đã không còn là cô gái tâm ý dễ hoảng loạn nữa rồi.

Không, anh không chấp nhận cự tuyệt, anh tin cô vẫn yêu anh. “Chỉ cần em chưa kết hôn, anh vẫn còn cơ hội.”

“Anh đừng nằm mơ nữa.” Lòng người một khi đã vỡ, không thể dễ dàng vá lại như vậy đâu.

“Anh vẫn ở chỗ cũ, em có thể đến bất cứ lúc nào, không, anh sẽ đến đón em...”

“Đủ rồi!” Cô không thể không ngắt lời anh. “Ba tháng trước, anh quyết định chia tay, ba tháng sau, anh nói muốn nối lại, anh coi em là gì? Em không phải thú cưng của anh, cho dù là thú cưng cũng thay đổi tình cảm với chủ nhân vậy? Anh cho em là đầu gối không có cảm giác sao?”

“Tân Vũ, anh biết anh có lỗi với em, nhưng anh đã từ bỏ mọi thứ rồi, anh chỉ muốn ở bên em thôi.”

“Hiện tại anh có thể từ bỏ tất cả, nhưng ngày sau anh lại hối hận, ai chịu nổi tính thất thường của anh?” Cô không cần biết gì cả, cho dù anh đột nhiên tỉnh ngộ cũng vậy, tốt lắm, cô không muốn làm con rối mặc anh trêu đùa nữa.

“Anh sẽ không hối hận, anh đã suy nghĩ rất kỹ mới làm vậy, bởi vì em đáng để anh làm vậy.”

“Em không cần anh vì em mà từ bỏ thứ gì, xin đừng đổ trách nhiệm lên người em, anh làm thế nào là chuyện của anh, không liên quan gì đến em cả.” Nói cho cùng đời người chỉ như chiếc kim chỉ nam, cô không có vĩ đại như vậy, cũng không muốn chịu trách nhiệm thay anh.

“Sao lại không liên quan đến em? Anh làm vậy là vì tương lai của chúng ta...”

“Chúng ta đã hết, không có tương lai.”

Im lặng một lát, rốt cục anh đã phát hiện vấn đề mấu chốt. “Em không còn yêu anh?”

“Em có yêu, nhưng em không thể yêu, vì trái tim em... trái tim em...” Hai tay cô ôm trước ngực, thật đau lòng, rốt cục cô chưa nói xong anh đã hiểu, cõi lòng cô đã tan nát đến cực điểm?

Nhìn đau đớn trong mắt cô, anh thầm muốn ôm cô vào lòng, hôn cô thật dài, nhưng anh biết, cô sẽ không đón nhận, chỉ sợ sẽ làm hỏng cảm xúc lúc này.

Trong ngõ nhỏ có người đi đường, còn có hàng xóm lộ đầu ra, anh chỉ có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt: “Tân Vũ, anh yêu em.”

“Vì sao? Nếu như chẳng qua là cô đơn, nếu như sẽ không thật lâu, nếu như không nắm chắc...”

Về mặt của cô như ở trong mộng, anh sửng sốt, lập tức nghĩ ra đáp án. “Đây là lời bài hát?”

“Đừng cho em cái gì, đừng để em yếu đuối, đừng để em ảo tưởng lần nữa...”

Sau khi nói xong, cô xoay người lên lầu, không cho anh cơ hội trả lời, tấm lưng kia không nói gì, lại tản ra một mùi thật lớn, thế này anh mới hiểu, anh đã gây tổn thương cho cô cỡ nào.... (Vô....Anh...64..Các...<https://qttp.wordpress/>)

Hà Thu Mỹ và Hà Thiến Văn, từ cửa sổ tầng ba nhòm xuống, từ đầu tới đuôi xem xong màn diễn này, tuy không nghe rõ tiếng nói, nhưng theo thái độ của nam nữ nhân vật chính xem ra, hiển nhiên là dù dứt bỏ nhưng vẫn còn níu kéo.

“Mẹ, làm sao bây giờ?” Hà Thiến Văn lúc này mới biết, chị hai không phải không có tình sử, chỉ là lúc trước giấu quá tốt thôi.

“Đừng hỏi cũng đừng nói, để nó yên tĩnh một chút.” Hà Thu Mỹ đau lòng vì con gái, nhưng cũng hiểu thời gian mới là thuốc chữa tốt nhất.

Vào nhà, Hà Tân Vũ bước nhanh đến phòng ngủ, đóng cửa lại rồi không trở ra nữa, mẹ và em gái cô cũng không đến làm phiền, vì họ hiểu, bóng đêm như vậy chỉ thích hợp tự mình chữa thương.

Thứ sáu, sau khi Hà Tân Vũ tan làm đến siêu thị trước, cô muốn làm đồ ăn cho người nhà. Hiện tại cô không có người yêu, đối tượng để nấu cơm chỉ có người nhà, bình thường vượt qua mỗi ngày, bình an bên cạnh người thân.

Về phần tình yêu, đó là chuyện cổ tích của trẻ em, là giấc mộng thiếu nữ, cô sẽ không tin lần nữa.

Trong siêu thị, có đôi tình nhân đến mua sắm, có ba mẹ dẫn theo đứa con nhỏ đang chọn kẹo, nhưng sẽ không phải cô và Dương Kỳ Phong, cô không tưởng tượng được hình ảnh kia. Lần trước anh đến tìm cô muốn nói lại, cô từ chối, đến nay nửa tháng không tin tức, đại khái chắc đã từ bỏ rồi.

Cô sợ, yêu một người một cỡ nào, mình phải chịu uất ức cỡ nào, mà cô lại không thể kháng cự được dù chỉ một lần.

Khi chuẩn bị thanh toán, Hà Tân Vũ phát hiện bóng hình quen thuộc, cao lớn lại cường tráng, cảm giác giống như xuất thân từ đội bóng rổ, nhìn kỹ lại, càng nhìn càng quen.

“Xin hỏi..... Anh là đội phó sao?” Cô đã quên tên của anh, chỉ nhớ rõ danh hiệu này.

Người đàn ông kia quay đầu, hoang mang trước việc nhận người quen của cô, nhưng lại đặc biệt nhấn mạnh. “Trước kia anh từng làm đội phó đội bóng rổ, nhưng sau đó đã là đội trưởng, xin hãy chú ý.”

“Xin lỗi, đội trưởng.” Hà Tân Vũ nhắc nhở chính mình, đội viên bóng rổ thật kiêu ngạo, chính cô cũng quen một người xuất sắc nhất.

“Em là ai? Chúng ta học chung trường sao?” Mỹ nữ thanh lệ như thế, Chu Bằng Phi chắc hẳn phải có ấn tượng chứ, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Cô biết mình không còn giống thời học sinh nữa, vì thế tự giới thiệu: “Em là Hà Tân Vũ, từng học Truyền thanh trung học, làm quản lý đội bóng rổ.”

“Em là.... cô bé mắt kính?!” Cuối cùng anh cũng nhớ ra, vừa kinh hỉ lại vừa kinh ngạc. “Trời ạ, em khác quá, không phải đi phẫu thuật chứ?”

Đội phó vẫn nói chuyện khôi hài như thế: “Mắt của em đã đi phẫu thuật laser, hiện tại không cần phải đeo kính.”

“Woa. Đẹp gấp mười tám lần, đúng là mỹ nữ.” Anh chắc chắn hai tiếng, nhìn cô từ đầu đến chân, ý tưởng thức tương đối rõ ràng.

“Cám ơn, anh cũng đẹp trai như trước.” Đáp lễ lại, cô không còn là cô bé im lặng lúc trước nữa. (Vô.....Ảnh.....Các..65..<https://qttp.wordpress/>)

“Đi, kỷ niệm ngày chúng ta gặp lại, đi uống gì đó đi, anh mời em.”

“Không cần đâu.” Sao cô lại đụng trúng đội viên đội bóng vậy trời? Bị KO một lần rồi thì nên rút kinh nghiệm chứ?

“Đây là mệnh lệnh của đội trưởng!”

Mệnh lệnh của đội trưởng luôn không thể phản kháng, kết quả là, hai người đi vào quán cafe cạnh siêu thị, gọi đồ uống, ngồi ngoài trời, thông dong thoải mái.

“Anh mở công ty thiết kế, đang đến tìm khách gần đây, những đồ ăn này là mang về tiếp tế cho nhân viên.” Chu Bằng Phi mở túi ra, bên trong có đồ uống, đồ ăn vặt và hoa quả, chỉ là không có những đồ ăn cần nấu thôi.

“Ông chủ như anh thật tốt.” Đối xử tử tế với nhân viên, công ty nhất định sẽ rất phát triển.

“Có cơ hội thì chăm sóc một chút, anh còn độc thân mà.”

Anh cũng không trách mắng, cô cười tiếp nhận danh thiếp, rốt cục cũng biết được tên của anh, thì ra là Chu Bằng Phi, thật sự thất kính rồi.

“Em làm gần đây sao? Thuận tiện mua đồ ăn về nhà?”

“Ừ, em làm ở cục thuế nhà nước.”

“Không tệ, rất thích hợp với em, hi vọng có cơ hội nếm thử tài nghệ nấu nướng của em.” Chu Bằng Phi còn nhớ rõ năm đó cô nấu ăn rất ngon, đồng thời cũng nhớ đến một việc. “Anh và bạn bè muốn lập một đội bóng nghiệp dư, em có hứng thú làm quản lý không?”

“Thật sao?” Tốt nghiệp nhiều năm, nhiệt huyết của đội bóng rổ vẫn sôi trào như cũ.

“Đúng vậy, công tác không quên vận động, vận động không quên tán gái, đây mới là tinh thần của đội bóng rổ!”

Anh nói rất nghiêm túc, làm cô bật cười, “Nhưng.....” Vậy không phải sẽ gặp Dương Kỳ Phong sao? Có nên mạo hiểm như thế không?

Nhìn cô do dự, anh đoán: “Em kết hôn rồi? Hay là lo lắng vì bạn trai?”

“Không có chuyện này.” Cô đã lâu không liên lạc với người kia, có một số việc không thể miễn cưỡng được.

“Vậy đồng ý đi! Ít nhất cũng đến xem thử, lúc trước em nhẫn tâm bỏ anh mà đi, giờ đến lúc quay đầu rồi, đã mười năm rồi.”

Nhiệt tình của anh làm người ta khó cự tuyệt, có lẽ cô nên ra ngoài một chút, ngày nghỉ cứ ở nhà mãi sẽ sinh bệnh, Đài Loan rất nhỏ, cô đến chỗ nào cũng đều có khả năng gặp Dương Kỳ Phong, nếu chạy trốn vì anh, không phải là ủy khuất chính mình sao?

“Xin hỏi đội trưởng, em có thể đi cùng bạn không?”

“Tất nhiên rồi!”

Sáng chủ nhật, công viên Hà Hán, thời tiết rất đẹp.

Trên sân bóng rổ đã có hai đội, mười người tranh nhau một trái bóng, trò chơi phí sức này, bọn họ lại rất thích.

Hà Tân Vũ và Ngô Tuyết Yến xuất hiện cùng lúc. Các cô vẫn liên lạc, có điều Ngô Tuyết Yến làm hướng dẫn du lịch, thường xuyên vòng quanh thế giới, buổi hẹn hôm nay rất khó khăn, loại bỏ muôn vàn chướng ngại vật mới có thể đến được. Giỡn thôi, đội bóng năm đó toàn trai đẹp, Ngô Tuyết Yến cô dù bò cũng phải bò bằng được đến.

Vừa thấy mặt, hai người đã niềm nở chào hỏi, nói chuyện phiếm mà quên xem trận đấu, Chu Bằng phi phất tay với các cô nói: “Các mỹ nữ, xin chú ý đến bọn anh một chút, bọn anh cần đội cổ động.” (Vô.....Ảnh...66..Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Ngô Tuyết Yến cười đáp lại: “Tốt! Chúng em chỉ cổ vũ cho đội thắng thôi.”

“Không thành vấn đề.” Chu Bằng Phi vỗ ngực, quay đầu nhắc nhở mọi người.

Hai tay Ngô Tuyết Yến ôm má, như thiếu nữ cảm thán: “Lại nhớ đến thời đi học, thật vui!”

“Đúng vậy.” Hà Tân Vũ cũng đồng cảm, từ khi ra ngoài xã hội về sau, khoái hoạt đơn thuần sớm biến thành phức tạp, ánh sáng trước mắt, mồ hôi, tiếng bóng, tung bay trong gió nhẹ, giống như mùa xuân đã trở lại

Đúng lúc này, một tiếng nói trầm thấp truyền đến từ sau lưng, “Thật có lỗi, mình đến muộn.”

Nhìn thấy bóng dáng Hà Tân Vũ, Dương Kỳ Phong cũng không kinh ngạc, anh sớm biết Chu Bằng Phi sẽ tìm cô đến đây, cũng bởi vậy anh mới một tiếng đã đồng ý chơi bóng, anh cố kìm khát khao muốn đi tìm cô, thời gian có thể xoa dịu đôi bên, để vết thương trong lòng cô từ từ bình phục.

Hiện tại phải chăng là thời cơ tốt? Hãy bắt đầu lại từ đầu, để bọn họ quen nhau lần nữa, có lẽ đây là cách tốt nhất để quên.

Mắt hai người giao nhau, anh nóng lòng thăm dò, nhưng cô không có tâm tình như anh, coi như là người xa lạ.

“Đội trưởng, mình sợ cậu không nhận ra người này, đây là Hà Tân Vũ, đây là Ngô Tuyết Yến,” Chu Bằng Phi giới thiệu ọi người, có Dương Kỳ Phong ở đây, anh liền tự động thành đội phó. “Mọi người đã mười năm không gặp? Đội trưởng, anh có thấy mắt kính muội đã thành đại mỹ nữ không?”

“Ừ, thật sự rất đẹp.” Dương Kỳ Phong gật đầu, không nhìn những người khác, chỉ lo nhìn Hà Tân Vũ, ánh mắt nhiệt tình, như muốn thiêu đốt cả hai người.

Người bên ngoài đều nhận thấy được điểm ấy, trêu ghẹo nói: “Đội trưởng hình như đang chảy nước miếng.”

Người này đang làm gì? Hà Tân Vũ trừng mắt, sắc mặt xấu hổ, Chu Bằng Phi cười hoà giải, “Được rồi, mau tới chơi bóng đi.”

Dương Kỳ Phong vừa rồi chạy đến một mạch, đã nóng người rồi, làm vài động tác kéo gân rồi lên sân khấu, thân thủ vẫn linh hoạt như trước kia, động một chút là quả ba điểm, người bên ngoài nhìn vào đều trợn mắt há hốc mồm, nhiều năm không gặp, đội trưởng vẫn còn ngon.

Ngô Tuyết Yến cầm hai chai rỗng. “Tân Vũ, lúc này bạn và đội trưởng có vẻ hơi mờ ám thì phải?”

“Không có đâu.” Hà Tân Vũ đương nhiên phủ nhận, tình trong bóng tối sao có thể đưa ra ngoài sáng ? Cho dù Dương Kỳ Phong thừa nhận, cô cũng sẽ phủ nhận.

“Nghe nói anh ấy đã hủy bỏ hôn ước, bạn cũng độc thân, thử xem một chút cũng tốt mà.” Dương Kỳ Phong cũng coi như nhân vật của công chúng, đối với hôn nhân đại sự của anh, báo chí rất quan tâm. (Vô.....Ảnh...67..Các....[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Mình không có hứng thú.”

“Nhưng bộ dáng của đội trưởng rất hứng thú đấy.” Mấy năm nay Ngô Tuyết Yến gặp rất nhiều người, ánh mắt của Dương Kỳ Phong đã quá rõ ràng rồi.

“Xin bạn đừng nói về anh ấy nữa, bạn và người yêu dạo này thế nào rồi?” Hà Tân Vũ muốn đổi đề tài, cô không muốn nói dối bạn thân.

“Cái gì cũng chuẩn bị rồi, chỉ chờ cơ hội nữa thôi, chờ mình thu xếp ngày nghỉ, có thể đi tuần trăng mật rồi.” Nói đến bạn trai của chính mình, ngữ khí của Ngô Tuyết Yến mềm lại, hữu duyên thiên lý niên tương hội, ai biết ở Thổ Nhĩ Kỳ lại gặp người Đài Loan? Lại độc thân và đúng khẩu vị của cô, đương nhiên phải uy hiếp để thành đôi chứ?

Tự đáy lòng Hà Tân Vũ cao hứng thay cho bạn, tin tức hạnh phúc làm cho người ta phấn chấn, cho dù chính mình lại không thể có được, cũng có thể cảm thấy ấm áp vì người khác.

Sau hai giờ chơi bóng, “Đội tuyển nghiệp dư” kêu khổ thấu trời, dù sao ra xã hội rồi thì không thể so với trước được nữa, không hề tập bóng mỗi ngày, rất nhanh đã sức cùng lực kiệt. Có điều có thể vui vẻ, sáng khoái đối chiến, người người như trẻ ra mười tuổi.

Hà Tân Vũ và Ngô Tuyết Yến đứng dậy, giúp lấy đồ uống, đưa khăn mặt, đây là trách nhiệm của người quản lý.

“Cám ơn.” Dương Kỳ Phong tiếp nhận bình thủy tinh trong tay Tân Vũ, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng, trước kia không cơ hội được cô phục vụ, luôn là lúc có bạn gái hay fan ở bên cạnh, hôm nay quả thật rất thích hợp để bắt đầu lại từ đầu.

“Đừng khách khí.” Hà Tân Vũ cũng nhớ lại chuyện đó, những hồi ức về thời thanh xuân này vì sao cứ đến chứ?

“Hôm nay chơi bóng xong rồi đi hát đi, hiếm khi nào mọi người có mặt đông đủ thế này mà! Vận động xong thì phải ăn chơi nhảy múa chứ!” Chu Bằng Phi đã lên kế hoạch từ trước, chủ nhật này đúng là quá vui.

Hà Tân Vũ không ngờ lại có sự sắp xếp này, ánh mắt Dương Kỳ Phong làm cô không thể tự do, “Em... Em muốn về nhà trước.”

“Không được, chúng mình đã nói chuyện đâu.” Ngô Tuyết Yến đương nhiên không cho cô đi, mà Hà Tân Vũ cũng giống năm đó không cự tuyệt được yêu cầu của bạn thân.

Mười mấy người ngồi trên bốn cái xe, Hà Tân Vũ bị đẩy lên xe của Dương Kỳ Phong, còn ngồi ngay cạnh người lái, mọi người dường như cũng muốn tác hợp cho bọn họ.

Không còn cách nào, đàn ông chính là đàn ông, luôn hợp tác ăn ý với nhau, biểu tình của đội trưởng rõ ràng như vậy, không giúp anh thì giúp ai nữa đây?

Vừa lên xe, Dương Kỳ Phong liền hỏi Hà Tân Vũ: “Ghé dựa có muốn điều chỉnh một chút hay không?”

“Không cần.”

“Điều hòa có quá lạnh không?”

“Hoàn hảo.”

Đối với việc anh hỏi han ân cần, cô dùng phương thức đơn giản nhất đáp lại, nếu không phải trong xe còn có những người khác, có khả năng cô sẽ hét âm lên! Nói cũng buồn cười, mối tình của bọn họ dài đến mười năm, hôm nay cũng là lần đầu tiên cô lên xe anh.

Xe lăn bánh, lòng Dương Kỳ Phong ngập tràn vui sướng, cuối cùng cũng có thể lái xe chở cô, mặc dù còn có thêm vài người ngồi sau, nhưng vẫn tính là tiến thêm một bước, không phải sao?

“Đội trưởng tử mĩ kinh, sao lại tốt với quản lý của chúng ta thế nhỉ.” Đằng sau một đội viên trêu ghẹo nói.

“Quản lý đội bóng là rất quan trọng, để giữ quản lý lại, cái gì cũng phải làm.” Dương Kỳ Phong một lời hai ý nghĩa, hiện tại cũng giống như vậy.

Hà Tân Vũ làm bộ không nghe thấy, nhìn chăm chú vào phong cảnh ngoài cửa sổ, tự hỏi mình, thật có thể bình tâm khi đối mặt với anh sao? Cô phải tập luyện rất nhiều, nhưng hiện tại, hãy để cho cô nghỉ ngơi một lát tại nơi này, trên chiếc xe của người yêu cũ.

Địa điểm buổi ca múa đúng là chỗ ở của Dương Kỳ Phong, anh còn độc thân, phòng lại rộng, đương nhiên sẽ chọn nhà anh rồi.

Không ngờ sẽ trở về nơi cũ trong loại tình huống này, Hà Tân Vũ vào phòng với trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảnh vật xem ra không có gì thay đổi, vài đồ trang trí ở phòng khách là do cô mang đến, gối ôm trên ghế sofa, đó là nơi bọn họ thường đợi nhau trong quá khứ, thậm chí còn triển miên ở phía trên...

“Đúng là chỗ tốt!” Điều hòa vừa bật, mọi người đều khoan khoái, muốn đi tắm, muốn thay quần áo cũng đều được. (Vô.....Ảnh.....68.Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Có hai phòng tắm, các cậu tự tìm đi, đừng khách khí.” Dương Kỳ Phong thân là chủ nhân, phải giới thiệu nhà ọi người, đương nhiên, anh đã cất những vật phẩm cá nhân của Hà Tân Vũ, đó là những gì thuộc về ký ức của bọn họ, bây giờ không thích hợp để công khai.

Hà Tân Vũ đương nhiên không cần nghe Dương Kỳ Phong giới thiệu, nơi này giống như ngôi nhà thứ hai của cô, vốn cô đã chuẩn bị một ít đồ ăn, thật tự nhiên sải bước vào phòng bếp, lấy chiếc khay, rồi đun nước sôi, pha trà và cafe.

Ngô Tuyết Yến nháy mắt mấy cái hỏi: “Sao mình thấy bạn rất thuộc phòng bếp ở đây nhỉ?”

“Phòng bếp đều na ná nhau mà.” Hà Tân Vũ thản nhiên trả lời.

“Phải không? Sao mình vẫn chưa quen phòng bếp ở đây á.” Ngô Tuyết Yến nhún vai, giúp lấy đồ ăn vào phòng, mang đến từng trận kinh hô, hôm nay quả thật là ngày vui khôn xiết, lại được tái ngộ với đồ ngon nằm đó.

Dương Kỳ Phong hướng dẫn mọi người ở nhà tắm xong, đi vào phòng bếp nói: “Anh đến giúp.”

“Không cần.” Hà Tân Vũ đương nhiên từ chối, mở nắp ấm bỏ lá trà vào, không cẩn thận lại bị nước nóng bắn vào tay, liền cười nhẹ. Phao trà đã mấy trăm lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên bị phỏng.

“Nóng không?” Anh cầm lấy tay cô, kéo để vòi nước, mày mặt nhăn nhó giống như cô bị thương rất nặng.

“Không sao.” Cô muốn rút tay về, nhưng sức lực không bằng anh, anh lại sát cạnh cô như vậy, có biết cảm giác ấm áp thế nào không?

Nhiệt độ cơ thể anh truyền đến, hô hấp cũng rất gần, cô thử coi mình là đầu gỗ, đáng tiếc là luyện tập vẫn chưa thành tài.

“Không được.” Từ trên tủ bếp anh lấy hộp cứu thương ra, từ khi anh bắt đầu học làm việc nhà, thuốc men luôn để tạo nhà bếp.

Cô lặng lẽ nhìn anh bôi thuốc cho cô, động tác thập phần quen thuộc, không hề giống đại thiếu gia kia chút nào.

Băng bó xong, anh vẫn nắm lấy tay cô. “Còn đau không?”

“Việc nhỏ thôi mà.” Thường ở phòng bếp, ai mà chẳng bị thương một chút? Cô thật sự ngạc nhiên.

” Tân Vũ, anh.....” (Vô.....Ảnh.....Các...69.<https://qttp.wordpress/>)

Ánh mắt lại giao nhau, anh muốn hôn cô, muốn ôm cô, cô không cần hỏi cũng biết, đã nhìn thấy ánh mắt này của anh bao lần nhưng thời gian địa điểm không phù hợp, bên ngoài còn có rất nhiều người, anh không nên xúc động như vậy chứ? Nói đi phải nói lại, sao cô còn chưa đẩy anh ra xa?

“Hai anh chị làm gì vậy? Mình đến giúp!” Chu Bằng Phi bỗng nhiên chạy vào phòng bếp, Hà Tân Vũ nhanh rút tay về, nhưng Chu Bằng Phi đã nhìn thấy hết cảnh lên la lên lút của hai người, thì ra chuyện giữa hai người này là như vậy a!

Dương Kỳ Phong búng tỉnh, khàn khàn nói: ” Trà xong rồi.”

“Đừng chuẩn bị đồ ăn nữa, ra đây đi!” Thẳng tang mà nói, Chu Bằng Phi cũng có chút thích Hà Tân Vũ, nhưng là đội trưởng đã có ý, đội phó nên giúp chứ nhỉ, đời người cũng tùy duyên thôi.

Bưng trà trở lại phòng khách, Dương Kỳ Phong phát hiện mới chỉ vài phút đồng hồ, thức ăn trên bàn đã vơi đi phân nửa, đội viên đội bóng luôn như bầy châu chấu đói, nhưng đây là Hà Tân Vũ tự tay làm, lòng anh không khỏi chùng xuống.

Chu Bằng Phi cầm một đĩa nhỏ nói: “Đội trưởng, đừng nói mình không tốt với cậu, đây là đặc biệt để lại cho cậu đấy.”

“Cảm ơn!” Dương Kỳ Phong cầm cơm nắm cắn một miếng lớn, tầm mắt bỗng nhiên mơ hồ, có thể nhìn thấy Tân Vũ, có thể ăn món ăn cô làm, thì ra là thứ hạnh phúc xa xỉ đến vậy.

“Ăn ngon không?” Chu Bằng Phi thấy biểu tình của anh có điểm phức tạp.

“Ngon, rất ngon.”

Hà Tân Vũ ngồi cách xa đó, nhìn một màn này, không biết nên cảm tưởng gì, mười năm qua, cô đã làm bao nhiêu bữa cơm cho anh ăn, nhưng vì công danh mà anh có thể quên hết toàn bộ, hiện tại lại là đáng về lưu luyến, con người có thể thay đổi thật nhanh.

“Trước kia đội trưởng có thích ăn đồ này đâu nhỉ, hình như là thích đồ Pháp hơn mà?” Mọi người vẫn nhớ người bạn gái hoa hậu giảng đường của anh, tuy sau đó bọn họ đã chia tay, nhưng mỹ nữ thường làm cho người ta nhớ lâu.

Nghe đến vấn đề sắc nhọn này, Dương Kỳ Phong không biết nên trả lời thế nào. “Khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, hiện tại mới biết thưởng thức.”

Đội trưởng uy nghiêm không ngờ cũng nhận sai! Chu Bằng Phi tò mò hỏi: “Nói như vậy, vì những đồ ăn gia đình này mà đội trưởng từ bỏ cả đại tiệc của Pháp sao?”

“Có thể nói như vậy.” Dương Kỳ Phong thừa nhận đã quá muộn, lẽ ra nên sớm thành thật với mình, lúc trước còn muốn che dấu mối tình đó, giờ muốn đưa ra ánh sáng cũng chẳng có cách nào.

Nếu người trong cuộc đã nguyện ý nói, Ngô Tuyết Yến liền trực tiếp hỏi: “Đội trưởng, từ khi anh chia tay với hoa hậu giảng đường, không làm quen với bạn gái nữa à? Lễ đính hôn cũng hủy bỏ, đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nếu vẫn còn ở trường học, đánh chết cũng chẳng ai dám hỏi như vậy, nhưng khoảng cách sợ hãi này đã không còn tồn tại, mọi người đều đã trưởng thành, Dương Kỳ Phong không còn là đội trưởng nghiêm khắc nữa, lột lớp mặt nạ kiêu ngạo, chỉ còn lại bình dị gần gũi.

Dương Kỳ Phong cười đến thần bí. “Thật ra..... Anh đang theo đuổi một cô gái, nhưng cô ấy không còn tin anh, luôn duy trì khoảng cách với anh.”

“Thật sao? Nói một chút xem, bọn mình có thể giúp.” Tất cả mọi người vạn phần tò mò, đội trưởng lại không theo đuổi nổi một cô gái? Có phải anh đang nhìn Hà Tân Vũ không?

“Nên giữ bí mật thì tốt hơn, cô ấy rất hay ngại ngùng.”

“Đến lúc đó đừng quên mời chúng mình uống rượu mừng, mình muốn là phù rể.” Chu Bằng Phi chờ đến ngày sử dụng bộ âu phục kia.

“Nhất định rồi.” Dương Kỳ Phong mong sẽ có một ngày như vậy, cho dù phải dùng bao nhiêu thời gian đi nữa, anh đã quyết tâm rồi.

Ngoài cuộc sống tình cảm, mọi người lại tán gẫu về công việc, sau khi tốt nghiệp mọi người đều có con đường riêng của mình, hai, ba mươi tuổi vẫn còn đang tìm kiếm, không biết quang cảnh mười năm sau sẽ là thế nào?

Dương Kỳ Phong nói nhưng không nghe nhiều, đôi mắt chỉ chú ý Hà Tân Vũ, trong đám người cô có vẻ im lặng, có một loại tình cảm không thể nào quên sự tồn tại của nó, trong quá khứ bọn họ luôn ở bên nhau,

gần nhau quá ngược lại làm người ta không coi trọng, hiện tại khoảng cách tuy thật ngắn, nhưng anh lại cảm giác cô như một giấc mộng đẹp.

Ánh mắt càng ngày càng chăm chú, càng khiến Hà Tân Vũ thấy khó khăn, dứt khoát đi vào nhà bếp thu dọn.

Ngô Tuyết Yến đi theo bước cô, trong nháy mắt nói: “Tân Vũ, nếu lời đó là nói bạn, mình sẽ chấp nhận!”
(Vô.....Ảnh.....Các..70..[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Cô lại nói tiếp. “Có nhớ trước kia khi còn đi học không, mỗi lần mình nhìn thấy đội trưởng và bạn gái hoa hậu giảng đường của anh ấy là lại thấy chói mắt, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, còn tưởng tượng ai có thể làm người thứ ba giữa bọn họ! Nếu bạn có thể giành được đội trưởng, mình hoàn toàn ủng hộ bạn.”

“Đừng trêu mình.” Hà Tân Vũ không khỏi bật cười, cuộc trò chuyện trẻ con năm đó, không ngờ vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ của đứa bạn thân.

“Mình nói thật đấy, bạn đừng để ý đến tình đơn phương lúc trước của mình, đó là ước mơ của thiếu nữ, nếu như bạn có thể làm được, mình rất vui.”

Bạn tốt thành tâm chúc phúc như thế, Hà Tân Vũ nghe xong lại cảm thấy đau đầu, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mỗi người đều tạo áp lực cho cô, nếu là mười năm trước, nào ai tác hợp cho đội trưởng và mất kính muội?

“Mình sắp kết hôn rồi, bạn cùng đừng bị mình bỏ xa nhiều quá, cố lên!”

Kết hôn? Hà Tân Vũ không còn mong đợi từ lâu rồi, chỉ cần cuộc sống bình yên là đủ, cô không muốn yêu lần nữa rồi tổn thương lần nữa, một lần thôi đã quá đau đớn rồi, thế giới rộng lớn, đời người rất ngắn, nhưng cô tình nguyện đi một mình.

Quay đầu lại, đã thấy Dương Kỳ Phong mỉm cười đi đến chỗ cô. “Anh đến giúp em, tay của em hiện tại không tiện.”

“Việc nhỏ thôi.”

“Làm phiền hai người.” Ngô Tuyết Yến để phòng bếp lại cho hai người, nụ cười còn tươi tắn hơn cả đương sự.

Nhạc hội vẫn tiếp tục tiến hành, không có người nào đi vào phòng bếp, ánh mắt mọi người đều sáng như đèn pha, mong chờ ngày nào đó đi uống rượu mừng.

9. Chương 9

” Tân Vũ, của em này.” Thời gian Nghỉ trưa, đồng nghiệp nhiệt tình đưa đến một hộp nhỏ.

“Cái gì vậy?” Đây là chỗ làm, sao lại có đồ cá nhân ở đây? Cô cũng không mua sắm trên mạng mà.

Đồng nghiệp nhiệt tình nhún vai. “Chị cũng rất muốn biết.”

Vừa mở ra đã thấy, là chocolate cao cấp, mỗi viên đều hình quả tim, một đồng nghiệp bên cạnh trợn mắt há mồm nói. “Oa! Loại chocolate này cao cấp đấy, có được ăn thử không vậy?”

“Đương nhiên, các chị cầm ăn đi.” Hà Tân Vũ hào phóng đáp lại với đồng nghiệp.

Mọi người bắt đầu phát chocolate, Hà Tân Vũ thu dọn giấy gói lại, mới phát hiện có một chiếc túi nhỏ, mở ra đến, là một tấm thiệp và mấy gói chocolate hình dáng kỳ lạ.

Trên thiệp viết.

Tân Vũ thân ái, những thứ anh làm thật sự rất khó ăn, đành phải mua đồ làm sẵn, bây giờ mới biết em tốt đến thế nào, cảm ơn mỗi việc em đã làm cho anh.

Phong. (Vô.....Ảnh.....Các...71..[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))71

Là anh tự tay làm? Sao lại có khả năng này? Đại thiếu gia đến bóc tỏi cũng không làm được, lại có thể làm chocolate sao? Phòng bếp đáng thương, chắc chắn vô cùng thâm thối.

Thừa dịp bên cạnh không có đồng nghiệp, cô cắn một miếng, vừa đắng lại vừa cứng, anh không nói dối, quả thật rất khó ăn. Đây là lần đầu tiên anh làm cho cô, cô không muốn chia sẻ với người khác, mà người khác thì cũng sẽ kêu khổ thấu trời thôi, vì thế cô lặng lẽ cất vào túi.

Ở mặt ngoài cô vẫn làm việc bình thường, ai cũng không nhìn ra biến hóa trong lòng cô, khoe mắt lộ ra tia dịu dàng.

“Tân Vũ, em và cậu Lạc thật sự không có kết quả sao?” Đồng nghiệp ăn xong chocolate, lại nói đến chuyện mùa xuân.

“Vâng, xin lỗi.” Nhớ đến Lạc Vĩnh Huy, điều duy nhất cô thấy may mắn là không làm chậm trễ thời gian của đối phương, cuộc hẹn thứ ba đã tuyên bố chấm dứt, không có cảm giác là không có cảm giác, cô không thể tự ép buộc bản thân.

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, có điều duyên phận thì phải chủ động tìm kiếm, chị sẽ giúp em tìm đối tượng khác.”

“Không cần, cảm ơn.”

“Có phải có người theo đuổi rồi không?”

” Không có đâu.” Chỉ là âm hồn của người yêu cũ còn chưa tiêu tan thôi.

Đồng nghiệp cười hắc hắc hai tiếng. “Em nha, thần thần bí bí, hôm nào đột nhiên có tin động trời, chắc chị cũng không thấy lạ đâu!”

Hà Tân Vũ không đáp, vị đồng nghiệp này không chỉ nhiệt tình, giác quan thứ sáu cũng rất mạnh, đúng là một người sinh ra để làm mai.

Sau khi tan làm, Hà Tân Vũ đi ra trước tòa cục thuế nhà nước, chuẩn bị đón tàu điện ngầm về nhà, hôm nay không cần đi siêu thị, trong nhà còn rất nhiều đồ ăn, ba người phụ nữ ăn không hết bao nhiêu cả. Nếu là trước kia nấu cho Dương Kỳ Phong, sức ăn của anh lớn, thường phải mua thêm lương thực.

Ai da, sao lại nhớ đến anh chứ? Ngẩng đầu, tự nhiên lại nhìn thấy anh! Dáng người cao lớn mặc âu phục, xem ra rất có phong độ, nhưng người đàn ông đẹp trai luôn nguy hiểm, cô phải nhắc nhở mình điều này.

“Tân Vũ, em tan làm rồi sao?” Dương Kỳ Phong nắm chắc thời gian tan làm của cô, đến chờ trước hai mươi phút.

“Xin hỏi anh có chuyện gì?” Trong túi của cô có chocolate anh làm, điểm này làm cô có chút không được tự nhiên.

“Em nhận được chocolate rồi sao?”

“Ừ, chia cho đồng nghiệp rồi.” Cô dừng một chút. “Nhưng chỗ anh làm thì không, không ăn được.”

“Thật có lỗi, lần sau anh sẽ làm tốt hơn.” Ở nhà tí nữa thì anh không thu dọn được tàn cục, về sau vẫn là nên bái sư học nghệ trước, nhưng anh ngày càng hiểu, làm đồ ăn ột người, cần rất nhiều tình yêu, khó trách anh bị tình yêu của cô làm hư, thậm chí còn không biết trân trọng.

“Anh đến đây chỉ để hỏi em chuyện này?” Rõ ràng cô đã viết sách dạy nấu ăn cho anh tốt lắm mà. (Vô.....Ảnh.....CáC....72<https://qttp.wordpress/>)

Sự tình đương nhiên không đơn giản như vậy. “Anh muốn mời em ăn cơm, đưa em về nhà, có thể không?”

“Không cần, em có thể tự về, em muốn làm cơm cho gia đình.” Hiển nhiên là anh đang theo đuổi cô, nhưng cô sẽ không đón nhận đâu.

“Không thể cho anh một cơ hội sao?” Anh tưởng phụ nữ đều thích chocolate, xem ra không có tác dụng lớn lắm.

“Không thể.”

Thấy cô phải đi, anh cuống quýt cầm tay cô, đừng trách anh ra hạ sách này, đúng là vô kế khả thi.

Cô liền đỏ mặt, người đến người đi trước mắt, anh không nên lộ liễu như vậy, ngày mai cô còn muốn đi làm mà? “Đủ rồi, em lên xe với anh, anh đừng làm em khó xử ở đây.”

Anh buông tay cô ra, ánh mắt vẫn quán quýt lấy cô như cũ. “Cám ơn em!”

Chờ hai người lên xe, anh ân cần hỏi: “Chúng ta đi ăn cơm? Em có muốn đi dạo phố, xem phim không?”

“Em không đói, cũng không có hứng.” Bọn họ cũng không phải tình nhân, làm những việc này làm gì?

Sự lãnh đạm của cô không làm vui nhiệt tình của anh, vẫn cười cười đề nghị: “Chúng ta lái xe đi hóng gió, em muốn ra biển hay lên núi.”

“Lên núi đi.” Sóng biển sẽ làm rối tung suy nghĩ, hi vọng lên núi có thể giúp cô yên tĩnh.

“Tốt.” Xe mở máy, đêm nay và tương lai đều tràn ngập hi vọng, chỉ vì có cô bên anh, bởi vậy mà cuộc đời này đã đủ rồi.

Lái xe đi đến vùng núi, bọn họ chọn một quán trà, ngồi bên ngoài, hưởng thụ gió đêm và cảnh đêm.

“Lại đây, chúng ta uống một chén.” Dương Kỳ Phong phụ trách pha trà, chủ động rót trà cho cô, Hà Tân Vũ lạnh lùng nhìn anh, việc này trong quá khứ đều là cô làm, mà nay cảnh đã thay đổi, đại thiếu gia đã đổi tính, nhưng có những ngày tốt thế này có thể kéo dài bao lâu?

Cô cũng không muốn suy nghĩ bi quan như vậy, nhưng người từng chịu tổn thương thì đặc biệt miễn cưỡng, nhìn thấy gì cũng hoài nghi, đều sợ quá khứ lặp lại.

Cô buông chén trà, không suy nghĩ miên man nữa. “Anh hủy bỏ hôn sự lại rồi công ty, cha mẹ anh không tức giận sao?”

Anh kể lại đơn giản những việc đã trải qua. “Mẹ anh có vẻ thông cảm, nhưng cha anh đương nhiên phát hỏa, hiện tại anh không được gặp cha, trừ khi cha anh bệnh nặng mới bằng lòng gặp anh một lần.”

“Anh chắc chắn làm vậy sẽ không hối hận sao?” Anh có được như ngày hôm nay, cha anh cũng phải trả giá rất nhiều, con người đều hướng về gốc rễ cội nguồn, ít nhất cha anh cũng không vứt bỏ anh, đối với con cháu cũng coi như có chăm sóc.

“Cha anh cũng hỏi như vậy, nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi, nếu thừa kế công ty, làm một đứa con ngoan của họ, lấy một cô gái có gia thế tương đương, có lẽ anh sẽ chết sớm, đây cũng là loại đả kích lớn với cha mẹ.”

“Nói vậy bạ gì đó?” Anh nhìn rất tốt mà, không lẽ lại có bệnh?

Anh cười nhẹ. “Nói cũng buồn cười, ngày thứ mười anh lên làm tổng giám đốc, đã ngắt trong văn phòng.”

73

“A?” Cô có nghe lầm hay không? Anh bị bệnh nặng? Trong lúc nhất thời, tim cô đập rất chậm, có khi còn không đập nổi nữa.

Mắt của anh tránh hướng cô. “Em biết không? Trước kia em chăm sóc anh rất tốt, anh đã không cách nào sống nổi khi còn một mình, nghĩ đến việc anh làm em tổn thương, còn có khả năng anh sẽ không thể gặp em lần nữa, anh ăn không được ngủ cũng không được, bác sĩ bảo anh nằm viện hai ngày, chỉ ngủ và truyền nước biển.”

Cô nghe xong thì bức bối. “Anh là đứa trẻ sao? Ăn hay ngủ cũng muốn có người quản?”

“Đúng vậy, anh chỉ là đứa trẻ to xác, mới biết anh không thể không có em, em nói anh là đứa trẻ ngốc cũng được.”

“Ngốc đến mức làm cho người ta không tin nổi.” Cô còn tưởng rằng anh thông minh, trưởng thành, nhìn xa trông rộng, thì ra đều là hiểu nhầm.

Anh gật đầu, hoàn toàn tiếp nhận lời bình của cô, dù sao ở trước mặt cô không cần phải giả vờ xuất sắc. “Còn em, từ khi chia tay em có khỏe không?”

“Làm để sống, không có gì không tốt cả.”

“Em không trách anh? Không hận anh?” Anh không tin cô không hề có cảm giác với anh.

Nói vài ba câu sao có thể rõ ràng? Cô có điểm khô miệng, uống xong chén trà mới mở lời: “Em ở bên anh mười năm, tình cảm không thể công khai, mỗi ngày đều muốn nói lời chia tay với anh, anh không hiểu nó tra tấn lòng đến thế nào đâu, em nghĩ có lẽ sẽ có một ngày anh cảm động vì em, nhưng em đã quá ngây thơ rồi, công chúa của anh đến bây giờ cũng không phải là em.”

Giọng của cô ảm ức như thế, giống như lưỡi dao đâm vào lòng anh, lại mắng chính mình sao lúc ấy có thể vô tâm như thế? Hai mắt thâm lam không nhìn thấy chân tình đáng quý, phóng tầm mắt trong cuộc sống, ai có thể thương anh như Tân Vũ? Chỉ mong cô vẫn còn một tia tình cảm với anh, ngàn vạn lần đừng nói cái gì cũng đã mất rồi...

“Tân Vũ..... Anh biết anh đã gây cho em nhiều đau khổ, nhưng anh sẽ dùng cả đời này bù đắp cho em, em muốn trả thù anh thế nào cũng được, chờ đến khi em bình tĩnh lại, xin hãy để anh yêu em, được không?”

Anh nói rất thành khẩn, nhưng cô lại lắc đầu. “Em không có cách tin anh lần nữa, em không có cảm giác an toàn, em chấp nhận không cần yêu ai cả, ngày anh đính hôn em còn muốn chúc phúc cho anh, anh thật sự rất tàn nhẫn, không có anh em vẫn có thể sống được, em đã chịu đủ rồi...”

Nhìn lệ trong mắt cô, anh hiểu được, bọn họ vẫn cần thời gian. “Xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cô hít sâu mấy hơi, không để nước mắt chảy xuống, có thể nói ra những lời này đã khá hơn một chút, cô cũng không hiểu mình cần phải nói gì, đối mặt với người làm cô tổn thương nhiều nhất, đây là lên án hay làm nũng?

Anh lại rót trà cho cô, bóc đậu phộng cho cô, bỏ vỏ, lại gọi mấy món ăn, nhẹ nhàng gấp vào bát cô, coi cô như một đứa bé để chăm sóc. Bọn họ im lặng ăn uống, gió đêm từ từ thổi qua, có một số việc không cần phải nói cũng hiểu được, tốt nhất hãy lắng đọng lại trong chốc lát.

“Ít nhất chúng ta vẫn còn làm bạn được chứ, lần sau chơi bóng, em còn có thể đến không?”

Cô suy nghĩ thật lâu, tay anh bưng chén cũng phát run, cô mới chậm rãi trả lời: “Nếu có thời gian em sẽ đến.”

“Cám ơn.” Có thể thở, có thể gặp cô, tự đáy lòng anh rất cảm kích.

Đêm nay, hai người đều mất ngủ, tình yêu vẫn còn, thương tổn lại càng sâu, đời người khó vẹn toàn, còn sống chính là mâu thuẫn và vật lộn, rồi lại lưu luyến mãi một khắc dịu dàng, nói thật không có đạo lý, con người rốt cục là kiên cường hay yếu đuối?

Sau hai ngày nghỉ, Chu Bằng Phi chịu trách nhiệm liên lạc với mọi người, đội bóng nghiệp dư lại sống lại tại công viên Hà Hán, diễn màn long tranh hổ đấu.

Lúc này Ngô Tuyết Yến theo đoàn xuất ngoại nên không thể đến, vì thế Hà Tân Vũ dẫn em gái mình theo, cô biết Chu Bằng Phi còn độc thân, em gái mình cũng độc thân, nói không chừng có thể tóe ra tia lửa gì đó.

Hà Thiển Văn không có hứng thú làm “nữ giúp việc”, nhưng xem bóng cũng không tệ, Chu Bằng Phi không câu nệ tiểu tiết, một bên dạy cô chơi bóng, một bên hàn huyên chuyện đông tây, hai người có cảm giác gặp nhau thật muộn.

Thời gian nghỉ giữa hiệp, Dương Kỳ Phong ngồi bên cạnh Hà Tân Vũ, thấp giọng nói: “Cám ơn em đã đến.” (Vô.....Ảnh..74...Các....<https://qttp.wordpress.com/>)74

“Em chỉ muốn giúp em gái mình.” Hà Tân Vũ cúi đầu không nhìn anh, cô tự ghét mình, đối với anh yêu hận không rõ.

“Em ấy rất hoạt bát, Bằng Phi chắc sẽ thích em ấy.” Đây là lần đầu tiên Dương Kỳ Phong gặp em gái cô, em gái cô và Ngô Tuyết Yến là một mẫu người, mà mẫu người của anh thì lại là cô chị gái, tự đáy lòng anh đã phân loại như vậy.

“Ừ.” Làm mai vốn là chuyện vui, lúc này cô mới hiểu lòng nhiệt tình của đồng nghiệp từ đâu mà đến.

“Chơi bóng xong, đến nhà của anh, mọi người tụ tập được không?”

“Tốt.” Cô tự nói với mình, thuận theo tự nhiên là được, dù sao có nhiều người như vậy làm bia đỡ đạn mà.

“Cám ơn.” Anh lại nói lời cảm ơn, cô có thể chịu được sự vụng về như vậy của anh, trong quá khứ họ vẫn luôn như vậy.

Hà Thiến Văn đã sớm nhận ra Dương Kỳ Phong, chính là người đàn ông đêm đó nói chuyện dưới lầu với chị hai, có điều cô nhin xuống không hỏi nhiều, nếu quấy rầy bọn họ thì không tốt lắm. Đồng thời Hà Thiến Văn cũng nhìn ra, mọi người đều coi Dương Kỳ Phong và chị cô là một đôi, nhưng ngoài miệng thì không nói gì, bởi vì nam nhân vật chính rất cẩn thận, nữ nhân vật chính lại chần chừ, tốt nhất không nên bứt dây động rừng.

Đánh bóng xong, mọi người lái xe đến nhà Dương Kỳ Phong trước, thời gian vui chơi giải trí, nói nói cười cười so với chơi bóng còn dài hơn, đội bóng rổ nghiệp dư sắp biến thành đội đồng ca chuyên nghiệp.

Khi tan cuộc, Hà Thiến Văn báo cáo với chị hai: “Em muốn đi xem phim với đội phó, tỷ tỷ đại nhân ân chuẩn nhé?”

“Dương nhiên đồng ý rồi, đội phó không tệ, em đừng bắt nạt anh ấy.” Hà Tân Vũ thật cao hứng khi bọn họ tiến triển thuận lợi, cô cũng tin tưởng nhân cách của đội phó, sẽ không mang em gái dễ thương của cô đi bán.

“Bye bye~~ em đi cùng anh ấy trước, ai đưa chị về nhà?”

“Chị tự về được.” Quá khứ cũng vậy, cô luôn tự mình về nhà, đường về đã rất quen thuộc rồi.

Dương Kỳ Phong lập tức chen ngang. “Em cứ yên tâm, anh sẽ đưa Tân Vũ về nhà.”

“Đội trưởng có trách nhiệm nhất, chúng em đi trước, xin chào!” Hà Thiến Văn cũng bắt chước mọi người gọi đội trưởng, vừa tiện vừa dễ nhớ.

Đối với đề nghị này, Hà Tân Vũ không thể trả lời, liền đến phòng bếp dọn dẹp, Dương Kỳ Phong đương nhiên giúp bên cạnh, dù sao những người khác đều là bạn cũ, không cần tiếp đón đặc biệt, quan trọng là bọn họ cũng biết người anh coi trọng nhất là ai.

Bận rộn một hồi, Hà Tân Vũ phát hiện mọi người đã về cả, trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Dương Kỳ Phong thì nhìn cô chăm chú, vì thế cô lau khô tay nói: “Em đi về trước.”

“Anh đưa em về.” Anh nắm chìa khóa xe, tiện tay tắt đèn và điều hòa.

“Không cần.” (Vô.....Ảnh.....Các.75...<https://qttp.wordpress/>)

“Cần, nhất định cần.”

Cuối cùng cô không lay chuyển được anh, vẫn leo lên xe anh, thật là có một là có hai, vô tam bất thành lễ (1), chỗ ngồi này giống như chỗ ngồi quen thuộc của cô mất rồi.

“Thời gian còn sớm, chi bằng chúng ta cũng đi xem phim?” Anh coi như không có chuyện gì xảy ra, không muốn tạo áp lực quá lớn cho cô.

“Trước kia đều xem ở nhà, cùng anh đến rạp thật không quen.” Bước đi của bọn họ quả khác người ta, vừa bắt đầu hẹn hò đã ở tại nhà, những chuyện như đi dạo phố, đạp thanh, xem phim, tất cả đều chưa làm qua, nhưng sau khi chia tay lại muốn thử một lần, thật là loạn hết cả.

“Thói quen cũng có thể bồi dưỡng, thử một lần xem?”

“Em sợ anh sẽ ngủ.”

“Nếu thật như thế, anh sẽ làm em mất thể diện.” Anh không thể không thừa nhận, các loại văn nghệ điện ảnh đều muốn thôi miên anh.

Cô nhớ đến hình ảnh kia, nhin không được nở nụ cười, dĩ vãng khi ở chỗ anh, anh thích ngủ thế nào thì ngủ, nếu là đi xem phim hay ca nhạc, ngủ tại chỗ chẳng phải làm trò hề cho thiên hạ, hơn nữa lại còn ngả lên đùi cô, quả thực không có thuốc nào cứu được.

Anh kinh ngạc nhìn cô. “Đã lâu không thấy em cười.”

Cô ho khan một tiếng, lảng tránh khát vọng của anh. “Như vậy đi, đi dạo chợ đêm.”

Đại thiếu gia có làm chút hoạt động bình dân không? Cô cố ý khiêu chiến cực hạn của anh, đã thấy anh gật đầu như già tởi. “Ý kiến hay!”

Tùng Sơn, chợ đêm phong phú, trải dài sáu trăm mét, là khu chợ đêm số một của Đài Bắc.

Tuy rằng không quá đắt, nhưng trong mùi hương hấp dẫn, bọn họ vẫn mua bánh tiêu, ngô nướng, sữa đu đủ, vừa đi dạo vừa ăn.

Đi đến miếu, bọn họ còn vào dâng hương, Hà Tân Vũ thấy người đàn ông bên cạnh thì thầm, không biết đang ước gì, thêm một đồng tiền, bộ dạng thành kính làm cô mê hoặc, cái người quá mức tự tin Dương Kỳ Phong cũng có lúc phải khẩn cầu thần linh sao?

“Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Cô vẫn là không rõ anh khẩn cầu cái gì, lúc nào anh muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Trong miếu yên tĩnh, ngoài miếu tấp nập, du khách và người bán hàng đan xen, một cảnh này tạo cho anh lý do và dũng khí, chỉ mong ông trời phù hộ!

“Nhiều người như vậy, anh sợ sẽ lạc mất em.” Anh nắm tay cô, cảm giác cô cứng đờ người, nhưng không giãy tay rút lại.

(1) không có lần thứ ba thì không phải phép

Nếu cô không cự tuyệt, anh coi như là tiếp nhận rồi, vì thế hai người tay trong tay đi dạo, giống như các đôi tình nhân xung quanh đó vậy.

Trước mắt chợ đêm vẫn là chợ đêm, tâm tình đã có biến hóa, bởi đám đông chật chội, cô thỉnh thoảng dừng phải vai anh, có mấy lần thậm chí còn ngã vào lòng anh, anh cố gắng làm tròn trách nhiệm của người bảo vệ, hưởng thụ tất cả sự tra tấn tốt đẹp này.

Cô không nghĩ sẽ có một ngày này, bọn họ không chỉ công khai nắm tay, còn ở nơi rất đông người, không sợ người khác nhìn thấy cũng không phải chạy trốn, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Anh đổ mồ hôi kìa.” Cô lấy giấy lau cho anh, thấy đầu anh đầy mồ hôi, tại sao vậy?

“Cám ơn.” Anh tiếp nhận mấy cái, không hình dung ra cảm giác chua ngọt này.

“Không còn sớm nữa, em nên trở về nhà.”

“Ừ.” Là ai đã đẩy cô về phía anh? Anh cảm ơn người xa lạ kia, khiến anh và cô gần đến vậy. (Vô.....Anh.....Các..76..<https://qttp.wordpress/>)

Lên xe, anh đưa cô về nhà, dọc theo đường đi không nói chuyện nhiều lắm, nhưng không khí lại ấm áp, dù sao cũng đã dắt tay rồi, để cô ở đầu hẻm, cô lịch sự nói lời cảm ơn. “Cám ơn anh đã đưa em về.”

“Đừng khách khí, à..... Ngoài lúc chơi bóng, anh có thể gặp lại em không?”

“Công việc của anh chắc hẳn rất bận.” Cô thản nhiên từ chối.

“Bận đến đâu cũng phải có cuộc sống riêng, anh không còn giống trước kia nữa, ngoài việc theo đuổi công việc, càng phải quý trọng người anh yêu.”

“Anh có thể nghĩ như vậy cũng tốt.” Cách cô nói như là chuyện không liên quan gì đến cô

“Đương nhiên, thời gian làm việc của anh rất dài, có lẽ không có cách để đưa đón em đúng giờ làm, nhưng mỗi ngày anh vẫn muốn gặp em, nếu em nguyện ý, có thể cho phép anh làm vậy không?” Anh nói rõ ràng như vậy, cô không thể không hiểu, nhưng xin anh đừng quan tâm cô nữa.

“Cho phép?” Cô nhún mày, trong từ điển của anh cũng có hai chữ này, thật là kỳ diệu.

“Đúng vậy, vì anh đang theo đuổi em, nhưng không muốn quấy nhiễu em, anh phải được cho phép của em.”

“Nhìn lại đi, em không tin anh làm được bao nhiêu.” Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, làm việc điên cuồng sao có thể nói dừng là dừng?

“Coi như em không phản đối, anh rất mong.”

“Ngủ ngon.” Cô xuống xe, không quay đầu, trong mắt anh có nhiệt tình cũng có cô quạnh, đều làm cho lòng cô dao động.

Dương Kỳ Phong nói được làm được, bắt đầu theo đuổi Hà Tân Vũ, vì công việc bận rộn, anh không thể đến đưa cô đi làm, nhưng buổi tối có thể đón cô về nhà, mỗi ngày ít nhất có thể gặp mặt một lần, ngoài ra còn điện thoại trong ba bữa cơm, báo lại hành tung của mình, cô không muốn biết cũng không được.

Gặp đôi bóng là lộ trình cố định, bình thường còn hẹn đi ăn cơm, đi dạo phố, xem ca nhạc, làm những chuyện giống như những đôi tình nhân thường làm. Anh rất thích chụp ảnh, hơi một tí là lại chụp lại hình ảnh hai người, mỗi chỗ đến đều phải chụp, mặt hai người cùng dán vào ống kính.

Nhưng bọn họ rất ít khi đến nhà anh, hơn nữa cô cũng không vào phòng ngủ của anh, trên chiếc giường lớn kia đã xảy ra quá nhiều việc, cô chưa chuẩn bị tâm lý hoàn toàn đón nhận anh, trước hết hãy hưởng thụ cảm giác được theo đuổi đi, thiếu mất đoạn này, khó tránh khỏi cảm giác tiếc nuối, là anh nợ cô, cô không có lý do để chối từ.

Tối thứ sáu, khi Hà Tân Vũ về nhà đã là mười một giờ, Hà Thiến Văn nháy mắt nói: “Chị, gần đây sao hay về khuya vậy, có phải đội trưởng không cho chị về không?”

“Chị đi làm bảo mẫu, chăm sóc cún con.”

“Chà, chà chà, Lại định dùng cái này hù em à.” Hà Thiến Văn đã sớm khám phá ra bí mật của chị, nghĩ ra lý do này thật kém.

Hà Tân Vũ nở nụ cười, ngồi trước mặt em gái hỏi: “Em và đội phó thế nào rồi?”

“Anh ấy rất tốt với em, nhưng lại có nhiều tình địch, đi đánh giết nhiều cũng mệt á.” Chu Bằng Phi hiền hoà lại thân thiết, nam nữ già trẻ đều thích anh, cũng coi như đạt đến trình độ vạn người mê.

Hà Tân Vũ vừa nghe lập tức đề nghị: “Nếu anh ấy có lòng thì để cho anh ấy tự giải quyết.”

“Đúng không? Em nên nhượng bộ một bước? Nếu vậy những người phụ nữ khác có nhân cơ hội này chiếm lấy anh ấy không?”

“Đó là vấn đề của anh ấy, không phải vấn đề của em, nếu anh ấy không hiểu, em có thể đánh thức anh ấy, để anh ấy quyết định, mọi việc đều phải tự nguyện, sao này mới không oán hận nhau.” (Vô.....Anh.....Các.77...<https://qttp.wordpress/>)

Hà Thiến Văn như thế bị đánh thức. “Sao tự nhiên chị thông minh vậy?”

“Một chút kinh nghiệm nói chuyện mà thôi.” Trải qua chia chia hợp hợp, cuối cùng cũng học được thế nào là đau đớn.

“Chị và đội trưởng thế nào? Tiết lộ một chút thôi!” Mỗi lần chơi bóng bọn họ đều ám muội, người ngoài đều tò mò bàn tán.

“Thời kỳ quan sát mà thôi, chuyện này không thể nôn nóng được.”

Nghe hai đứa con tâm sự chuyện tình cảm, Hà Thu Mỹ mới đầu muốn vào phòng, rồi lại mỉm cười, lặng lẽ đóng cửa lại, có thể an tâm rồi, có khi nằm mơ cũng cười ấy chứ.

Sau khi tan làm, Dương Kỳ Phong hẹn Hà Tân Vũ đi ăn cơm, anh không biết cô thích ăn gì, cho nên đi qua các nhà hàng một vòng, ý định quan sát xem cô thích món ăn nào nhất, để sau này còn có phương hướng xác định.

Hôm nay bọn họ ăn món Thái, gọi rất nhiều đồ ăn thịnh soạn cho cô, anh nhắc đến một việc. “Gần nhất hoàn thành mấy hợp đồng lớn, ông chủ đã tăng lương cho anh.”

“Chúc mừng.” Cô biết anh làm việc rất thuận lợi, công ty thiết kế giờ không thể thiếu anh, người có bản lĩnh đến chỗ nào cũng có thể sinh tồn, nhưng có lẽ có điểm phí phạm nhân tài? Cô không tiện hỏi nhiều.

“Anh muốn chúc mừng mình một chút.”

“Tốt, em mời anh ăn cơm.” Mỗi lần đều để anh trả tiền, cô rất áy náy.

“Khụ! Em có thể nấu cơm cho anh ăn được không? Chỉ làm ột mình anh.” Bình thường khi chơi bóng, cô cũng sẽ làm chút đồ ăn đến, nhưng đây là chia ọi người, anh hi vọng cô chỉ một lòng vì anh.

“Ở nhà anh?” Cô như người được vị dụ hoặc?

Anh gật đầu. “Ừ! Anh và em cùng đi mua đồ ăn, anh có thể giúp em rửa thức ăn, còn có thể rửa chén, anh sẽ không vụng về như trước nữa đâu, em yên tâm.”

“Ăn cơm trưa hay là bữa tối?” Cô nam quả nữ ở cùng phòng, nếu là ban đêm còn nguy hiểm hơn nữa.

“Đều tốt, tùy em.”

“Được rồi, chúng ta hẹn lại thời gian.”

“Cho nên..... Em đồng ý rồi?”

“Nấu bữa cơm thôi mà, có gì đâu.” Cô cũng muốn biết, trong hồ lô của anh có thuốc gì?

“Thật tốt quá!” Anh nắm tay cô, lại gần định hôn một cái, nhìn biểu tình lúng túng của cô, biết mình đã mạo phạm, vội buông bàn tay nhỏ bé ra. “Thật có lỗi, anh nhất thời cao hứng quá.”

Hai tay cô đan vào nhau, hai gò má đỏ bừng, giọng nói mang theo ý nhắc nhở. “Lúc ăn cơm ở nhà anh, hi vọng anh sẽ không kích động như vậy.”

“Anh hứa, chuyện em không cho phép, anh tuyệt đối không làm.”

Đàn ông hứa hẹn, một cân đáng giá bao nhiêu tiền? Nụ cười của cô mang theo chút tàn khốc, không bằng thử một lần đi, xem năng lực của anh đến trình độ nào, ai bảo anh nhấn tâm vứt bỏ cô, trình độ hận thù của phụ nữ đúng là vượt quá sức tưởng tượng.

10. Chương 10: End

Sáng thứ bảy, sau khi đi hai siêu thị, Dương Kỳ Phong và Hà Tân Vũ mang theo túi to túi nhỏ về nhà, theo hình ảnh trong gương ở thang máy, bọn họ nếu không phải là người yêu thì chính là vợ chồng. (Vô.....Ảnh.....Các..78..<https://qttp.wordpress/>)

Anh không ngừng cười với cô, cô cố ý cúi đầu, hôm nay cô đến không phải là làm tình nhân của anh, mà là thiên sứ báo thù a!

Vào phòng, hai người bắt đầu xắn tay vào việc, anh ngoài giúp vài việc lật vật, cũng học phân biệt hành và tỏi, nhưng hai thứ này căn bản không phải huynh đệ của nhau! Đừng nói gì đến bột mì, phân ra nhiều tác dụng như vậy ai mà nhớ cho nổi!

Có rồi, anh yêu nhất là bản lĩnh này của Tân Vũ, anh luôn ngưỡng mộ loại thao thao bất tuyệt này, cao như núi sâu như biển.

“Cẩn thận đừng để bị bỏng.” Khi cô chuẩn bị cho đồ vào xào, anh ở bên cạnh không nhịn được nhắc nhở.

“Một lần như vậy rồi, còn để phải nhắc sao.” Cô đã vào bếp bao nhiêu lần rồi, lần trước là vì hoảng hốt, nếu không làm sao lại làm sai chứ?

Bộ dạng trờng mắt của cô với anh gợi cảm cỡ nào, anh nhìn đến há hốc mồm, thiếu chút nữa bị dầu sôi bắn vào, đây chính là kết quả của việc đứng núi này trông núi nọ.

Sau hơn một giờ bận rộn, Hà Tân Vũ cởi tạp dề tuyên bố: “Có thể dọn cơm rồi.”

“Chờ đã!” Anh chụp mấy bức đồ ăn, cũng chụp dáng vẻ ngồi trước bàn của cô.

Cô kinh ngạc hỏi: “Cái này cũng muốn chụp?”

“Đương nhiên! Mười năm sẽ muốn xem lại.” Thì ra lơ là những việc nhỏ, những việc cho là bình thường, sau khi mất đi mới biết được trân quý đến nhường nào, anh không muốn lại sai lầm một lần nữa.

Cô khẽ cười, mặc anh chụp, về phần chuyện mười năm sau, cô không thể tưởng tượng xa đến như vậy đâu.

Chờ hai người ăn cơm xong, anh phụ trách rửa chén, cô pha hồng trà với sữa, ngồi chờ anh trong phòng khách, tất cả đều giống với trước kia.

“Muốn xem phim không? Hay là nghe nhạc?”

“Nghe nhạc được rồi.”

Anh bật một tuyển tập tình ca, rồi ngồi xuống cạnh cô, khoảng cách giữa hai người, anh vẫn không chắc đã đủ gần chưa, nét mặt của cô thật khó đoán, bọn họ đã trên mức bạn bè, nhưng chưa đủ là người yêu sao?

“Tân Vũ, giờ em có vui vẻ không?”

“Ừ, rất nhẹ nhàng.” Thỏ măn ăn xong bữa trưa, cô có chút buồn ngủ, dựa vào gối ôm thật thoải mái.

Anh muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người, mạnh dạn hỏi: “Nếu em không ngại, anh có thể hôn em không?”

Cô sớm biết anh muốn làm gì, mất bao công sức để dụ cô đến đây, muốn ăn cô hay ăn đồ cô làm, lại còn mở nhạc lãng mạn, còn không phải muốn thân thiết với cô? Đàn ông hứa hẹn, hừ!

“Anh rất muốn sao?” Cô cúi đầu, làm bộ như lo lắng.

“Không thể không nghĩ đến, nhưng nếu em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng.”

Nói nghe còn hay hơn cả hát! Cô quyết định chơi trò chơi này với anh. “Anh đã tôn trọng ý kiến của em như vậy, em rất cao hứng, anh đừng cử động, em sẽ quyết định nên làm thế nào.”

Đây là ý gì? Anh đang buồn bực, cô lại gần, khẽ hôn lên bờ môi của anh, chỉ có vài giây, cô lại lùi về, mỉm cười nhìn anh. “Anh phải đồng ý với em, không được làm gì cả, chỉ có em được làm thôi.” (Vô.....Anh....79.Các....<https://qttp.wordpress/>)

“Ừ.....” Môi của cô thơm quá, lời nói từ đó phát ra chính là thánh chỉ.

Cô chủ động nhào vào lòng anh, dán mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp và nhịp tim của anh, kìm lòng chẳng dặng anh muốn ôm cô thật chặt, nhưng cô lại tròng mắt, anh đành nắm chặt hai tay, dù thế nào cũng không được lộn xộn.

Tay cô khẽ vuốt mặt anh, khuôn mặt này làm cô vừa yêu vừa hận, nên xử lý thế nào mới tốt? Cho anh mấy cái tát cũng không đủ, phải chọc cho anh phát hỏa mới được, vì thế cô hôn lên trán anh, mắt anh, cằm anh, nhưng môi anh thì lại bỏ qua.

“Tân Vũ, anh không thể cử động sao?” Hô hấp của anh đã đại loạn rồi, cô chắc cũng nhận ra chứ.

“Anh muốn phá tan lòng tin của em?” Biểu tình của cô thật vô tội, nhưng suy nghĩ lại tà ác.

“Không phải, anh đã đồng ý thì là đồng ý rồi.”

“Ừ hứ.” Cô chủ động ngồi lên đùi anh, ghé miệng vào lỗ tai anh đáp lại.

Ông trời! Cô cố ý tra tấn anh, lúc này anh mới phát hiện đã chui đầu vào lưới, sự giận dữ của cô với anh vẫn chưa tan, lại phương thức báo thù này, ngọt ngào mà gian nan, anh không thể đánh trả, chỉ có thể tiếp tục bị chơi đùa.

Nhìn trán anh đỏ mồ hôi, cô càng thêm đắc ý, hai tay ôm lấy cổ anh nói: “Ôm em lên giường, giúp em ngủ, chỉ ngủ thôi đó!”

“Ừ.” Cô là nữ thần của anh, cô nói như thế nào thì phải làm như thế nấy, anh cam tâm tình nguyện cho dù bị cô bắt nạt.

Vào bên giường, hai người cùng nằm xuống, cô vẫn rúc vào trong lòng anh, anh biết rõ lực ảnh hưởng của cô, lại luyến tiếc không nỡ rời cô dù chỉ một chút.

“Anh có vẻ nóng?” Cô cởi một khuy áo của anh, hai nút, ba nút..... Đầu ngón tay lướt nhẹ qua ngực anh, bụng anh, nhưng không chịu tiến thêm một bước nữa.

” Tân Vũ.....” Ông trời rủ lòng thương, anh sắp nổ tung rồi.

Nhận thấy anh không an phận, cô xoay người chặn anh lại: “Không cho phép nhúc nhích!”

“Tốt, anh bất động, bất động.” Anh giơ hai tay lên đầu hàng, cô bá đạo mà yếu ớt, chưa từng thấy qua bộ dáng này, thật sự thật đẹp mà cũng quá quyến rũ, ngoài việc nhận thua còn có thể thế nào?

“Anh nói đi, anh và Du tiểu thư đã làm đến mức độ nào rồi?”

Có phải có người ghen hay không? Anh mừng thầm trong lòng. “Anh chỉ nắm tay, hôn qua mặt cô ấy, buổi tối hôm đính hôn, anh uống rượu, còn bị nôn.”

“Phải không? Anh không gạt em?” Đàn ông phần lớn là dùng nửa phần thân dưới để nghĩ, vị Du tiểu thư kia xinh đẹp mê người, anh cũng không phải tên mù.

“Nếu anh lừa em, thì nửa đời còn lại anh sẽ bị bắt lực.”

“Được rồi, em tạm thời tin anh.” Lời thề này cũng đủ ngoạn độc, cô coi như vừa lòng.

Đến phiên anh có vấn đề, lại còn ghen. “Còn em? Em và tên kia hẹn hò bao lần? Chuyện tình cảm đến mức độ nào?”

“Hẹn ba lần, không có.” Cô rầu rĩ trả lời, không hài lòng lắm với “sự nghiệp to lớn” của mình, không có cách nào làm được giống anh, đính hôn rồi lại hủy hôn, đời người thật giống một vở kịch.

Anh còn chưa hỏi đến đây là thật hay giả, cô đã đẩy anh ra, xoay người xuống giường. “Vây thôi, em muốn về nhà.” Cô quyết định không chơi nữa, thật ra sáng ý của cô không nhiều lắm, cũng không thể vạch trần anh, cô sợ đến cuối cùng chính mình lại không cầm lòng được.

“Đừng đi.” Ông trời! Cô đã làm anh phát cuồng rồi, sao có thể nói đi là đi chứ?

Anh ôm cô vào trong lòng, cô không giãy giụa, lại nhả đôi mày thanh tú nói: “Em đã nói anh không được cử động.”

” Tân Vũ, em nói cho anh biết, rốt cuộc anh nên làm thế nào? Thế nào em mới có thể tha thứ cho anh, đón nhận anh?” Mấy ngày này, ở mặt ngoài anh có thể lại gần cô một chút, nhưng không có cách nào đụng vào lòng của cô, anh có tự tin hơn nữa cũng khó tránh khỏi bối rối.

“Em cũng không biết.” Cô nói thật, cô thật mâu thuẫn, thật ra còn thương anh, lại hận anh, nghĩ đến anh vô tình liền tức giận, nhưng nhìn đến thâm tình của anh lại cảm động, chính mình cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Không sao, chúng ta sẽ cùng nhau tìm đáp án.” Anh khê vuốt mái tóc đen của cô, hít hơi thở thơm tho của cô. “Ít nhất hôm nay trước khi chia tay, chúng ta hãy giống như trước kia, nắm tay, nói chuyện, ngủ, em thấy thế nào?”

Cô suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu, cô cũng nhớ quãng thời gian kia, đơn giản chỉ là yêu.

Vì thế hai người cùng giường mà ngủ, nói một ít những lời có ý nghĩa hay không có ý nghĩa, trong lúc nửa tỉnh nửa mê ôn lại chuyện cũ, hưởng thụ cảm giác bình yên khó tìm, chỉ có chạm vào lòng cô, mới là vùng mẫn cảm nhất.

Những ngày này, nội dung hẹn hò số một là ngủ, Dương Kỳ Phong căn bản cũng rất yêu “Ngủ” cùng Hà Tân Vũ, có thể để anh ngon giấc không gặp ác mộng, mặc dù dục hỏa không ngừng thiêu đốt, nhưng hứa là hứa, thân thể dù khó chịu đến mấy cũng phải cam chịu. (Vô.....Anh.....Các...80.<https://qttp.wordpress/>)

Sau rất nhiều lần thử nghiệm, rốt cục cô đã xác định được thành ý của anh, mỗi khi anh cố nhin đến đầu đổ mồ hôi, chỉ không ngừng hít thở sâu, chứ không miễn cưỡng cô một lần. Tình cảm tin cậy thật kỳ lạ,

trong nháy mắt có thể bị hủy diệt, nhưng cũng có thể phục hồi như cũ, hiện tại cô cảm thấy mình đã tốt hơn rất nhiều.

Đêm cuối tuần, bọn họ nằm trên giường đọc sách, uống trà trên bàn, nghe nhạc jazz, không khí nhàn nhã.

Vốn không biết đang nói chuyện gì, bỗng nhiên cô nghĩ đến một việc. “Anh à, chúng mình làm đi!”

“A?” Làm cái gì? Chocolate hay là bánh bích quy? Anh nhất thời không phản ứng kịp.

“Nhấn nài lâu không tốt, anh sẽ sinh bệnh.”

Lúc này anh mới hiểu ý cô, tuy cao hứng nhưng cũng không thể đồng ý. “Không được! Anh không cần em phải thương hại.”

“Vậy anh muốn em phải thế nào?” Cô đồng ý rồi mà anh còn dám từ chối?

“Anh hi vọng là vì em yêu anh, muốn anh.” Anh mỉm cười vuốt tóc cô, cô quả thật quá tốt.

Cô đã hiểu, thì ra anh hi vọng làm tình vì yêu, ngoài dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, anh cũng có dụng tâm, cho nên mới cố nén dục vọng, cố kiên trì.

Vì thế, cô suy nghĩ hơn mười phút rồi nói. “Thành thật mà nói, em cũng không biết mình còn yêu anh bao nhiêu? Tình cảm không thể hàn gắn nhanh như vậy... Nhưng em nghĩ, dù ít dù nhiều em vẫn còn yêu anh.”

” Tân Vũ, cảm ơn em.” Những lời này làm anh hi vọng rất lớn, chỉ cần cô còn có một tia tình yêu với anh, sinh mệnh anh đã tràn ngập ánh mặt trời rồi.

“Ngoài ra..... Em cũng có chút muốn anh.” Cô thừa nhận là đã thăng tanh tới cực điểm. “Như vậy vừa lòng chưa?”

Không chỉ vừa lòng? Anh được khích lệ quá lớn. “Anh sẽ để em thật yêu anh, thật muốn anh!”

“Được rồi, xem biểu hiện của anh đã.” Cô đồng ý cho anh cơ hội, cũng để bản thân yêu lần nữa, thực ra hận một người cũng mệt chết đi, trong tức giận chỉ là trống rỗng, cô đã mệt mỏi lắm rồi, vẫn là yêu thì tốt hơn.

“Vậy..... Chúng ta có thể bắt đầu?” Anh cần được sự cho phép của cô, nếu không anh vẫn nghĩ mình đang nằm mơ.

Cô gật đầu, quấn mình vào trong chăn, chia tay hơn nửa năm đã không làm chuyện này, hai người đều có điểm mới lạ, thậm chí còn thẹn thùng.

“Điều hòa lạnh quá.”

Anh cầm lấy điều khiển chỉnh lại độ ấm, hai mươi ba độ đã làm được chưa? Thực ra anh nóng đến chảy mồ hôi rồi. (Vô....81.Ảnh.....Các.....<https://qttp.wordpress/>)

“Đèn sáng quá.”

Anh lập tức vọt ra tắt đèn, chỉ để ngọn đèn yếu ớt nơi góc tường, chỉ sợ cô có nửa điểm không hài lòng.

“Anh đừng nhìn em như vậy...”

Cái gì? Chẳng lẽ bắt anh nhắm mắt mà làm? Thở dài, anh ôm cô nói: “Tân Vũ, anh..... Anh rất nhớ em.”

Mỗi ngày hai người đều gặp mặt, còn nhớ cái gì? Cô biết anh nhớ cái gì, vừa lúc cô cũng đang nhớ... “Anh đừng gấp, từ từ sẽ đến.”

“Tốt, em nói gì cũng tốt cả.” Anh ngoan ngoãn phục tùng cô, chỉ cần cô đừng rời xa anh, vì thế, anh bắt đầu luyện tập hôn môi, từng giọt từng giọt tìm về cảm giác tình yêu, lửa tình dần thiêu đốt trên đầu ngón tay, mỗi lần chạm vào nhau lại càng cháy mãnh liệt.

Cô nhắm mắt lại, thở dài thỏa mãn, hai người có thể có nhiều khoái hoạt cùng nhau. Đột nhiên cô quên mất, cùng anh hơn thua thì sao? Yêu cũng thế hận cũng thế, trước sau vẫn có tình cảm với anh, nếu không thể chạy khỏi tình duyên, không bằng hãy đối mặt ôm lấy nó.

Trong nháy mắt kết hợp kia, anh ôm chặt cô nói nhỏ: “Anh yêu em, anh có thể yêu em không?”

“Anh muốn yêu thì yêu, nhưng em không nhất định phải nhận.” Cô hơi nhú mồm, chưa thích ứng với sự có mặt của anh.

“Chỉ cần em để anh yêu em, dù thế nào cũng tốt.” Anh không cử động, hôn lên trán cô, vỗ về chơi đùa thân thể cứng ngắc của cô, đợi đến khi cô hòa tan hoàn toàn.

Thở gấp, cô vẫn trừng mắt liếc anh một cái. “Em không chịu, sao nói tới nói lui vẫn là anh, chán chết.”

Oán giận của cô giống như lời ân ái, cả thể xác và linh hồn của anh đều muốn say. “Em đã nói, là kiếp trước em thiếu nợ anh, nhưng giờ biến thành anh thiếu nợ em, đời này hay kiếp sau anh cũng sẽ trả nợ cho em.”

Lời hứa của dân ông.... Được rồi, mặc kệ một cân giá bao nhiêu, có thành ý là quan trọng nhất, cô tự nói với chính mình như vậy.

“Làm sao vậy? Đang nghĩ gì?” Khi anh cố gắng lau mồ hôi, vẻ mặt cô lại như không? Không khỏi làm tổn thương trái tim của anh....

Khóe mắt khóe miệng của cô đều cười, cho anh một kích cuối cùng. “Em đang nghĩ... Anh không còn mạnh như trước kia nữa.”

“Cái gì?!” Dám khiêu chiến tự tôn của dân ông? Dù nhịn được cũng không thể nhịn, tối nay cô đừng hòng ngủ được, anh phải định nghĩa lại từ dũng mãnh cho cô!

Đêm đó, Hà Tân Vũ không về nhà, nhưng mẹ và em gái cô cũng không lo lắng, cũng không gọi điện đến hỏi, bởi vì họ chắc chắn, Hà Tân Vũ phải đi làm bảo mẫu, dân ông và cún đều cần được yêu thương.

Sau khi làm lành với người yên, đều quý trọng mỗi phút giây ở chung, càng hận không thể thông cáo với toàn bộ thế giới, để mọi người hâm mộ hạnh phúc của bọn họ.

Mối tình bí mật đã công khai, bọn họ có thể đi trong cơn mưa nhỏ, dưới ánh mặt trời, dù là thời tiết nào cũng thích hợp để hẹn hò, cuối cùng cô cũng hiểu, vết thương đã lành, chỉ cần có tình yêu, cô sẽ có dũng khí và lòng tin.

Đội bóng nghiệp dư đã sớm chịu đủ “ẩn tình” của bọn họ, một khi đã công khai thì bọn họ có đùa trêu cũng chưa đủ, thuận tiện còn hỏi khi nào thì được uống rượu mừng đây?

Dương Kỳ Phong nhận tất cả áp lực, nắm tay bạn gái nói: “Chúng mình nhất định sẽ kết hôn, nhưng sau một thời gian nữa mới nói được.”

Chờ đám đông tan ra, mọi người đi hết, Hà Tân Vũ nhịn không được hỏi: “Em nói kết hôn với anh khi nào?”

“Việc này nói lâu rồi cũng thành thật thôi, mọi người đều cho rằng chúng ta sẽ kết hôn, em sợ người khác ép hỏi thì nên nghe theo.”

“Anh!” Người dân ông này bắt đầu tác oai tác quái, chẳng còn khúm núm nữa, tính xảo quyết lộ rõ mồn một, nhưng không sao, cô cũng nhanh mồm nhanh miệng hơn rồi, hai người đấu võ mồm thì càng thú vị hơn.

Anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, một hồi sau mới buông ra, thở dài nói: “Tân Vũ, anh thật hạnh phúc.”

“Đúng vậy, số anh tốt, có em ở cạnh anh, mệnh em khổ, mới phải ở cùng một chỗ với anh.”

“Hiện tại em nói chuyện tựa như nữ thần, anh rất sùng bái em.” Anh dựa vào vai cô cười nhẹ.

“Gì chứ?!” Cô vuốt khuôn mặt anh, nhịn không được tính đến nợ cũ. “Lúc trước anh rất hung dữ với em nha, còn đưa em đến biệt thự trên núi, em sợ chẳng may nói sai nửa câu, tự mình sẽ phải tìm đường về nhà.”

Anh càng cười nhiều hơn. “Trước kia em rất ngoan, rất nghe lời, có phải do anh ảnh hưởng xấu đến em không nhỉ?”

“Là anh rèn luyện em thành như vậy, không mạnh mẽ thì làm sao có thể đấu với anh.”

“Anh nhận thua, chỉ cần em đừng vứt bỏ anh là được rồi.” Nữ thần hơi khó tính mới tốt, đây là điểm tâm đắc nhất của anh gần đây, quá khứ cô đáng yêu ngây thơ, hiện tại cô lại càng mê người.

“Nhận thua nhanh như vậy sao? Chẳng vui gì cả.”

“Em cũng biết mà, anh là cún con, đương nhiên phải nghe lời bảo mẫu rồi.” Chủ nhật tuần trước anh đến nhà bạn gái ăn cơm, qua miệng mẹ và em gái cô mới biết được, từ nhiều năm trước mình đã là cún con rồi.

Đang tâm tình, di động không giữ ý gì cả tự dưng đổ chuông, Dương Kỳ Phong rì rì nhận cuộc gọi, trên đời này không có gì khẩn cấp hơn chuyện tình yêu.

“Kỳ Phong, con đến bệnh viện nhanh lên!” Giọng nói lo lắng của mẹ truyền đến. “Ba con bị trúng gió, vừa đưa đi cấp cứu rồi.”

“Con đến ngay.” Anh không hỏi nhiều, tóm lại phải nhanh lên, anh biết cha anh vẫn thường đến bệnh viện trung tâm.

Nhìn sắc mặt trầm trọng của bạn trai, Hà Tân Vũ lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ba anh bị trúng gió, anh phải vào bệnh viện.”

“Hi vọng bác ấy không sao, anh lái xa cẩn thận nhé.”

Anh gật đầu, đi thẳng đến cửa, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý, quay lại nắm tay cô: “Em đi cùng anh, được không?”

“Em... có tiện không?” Cô đối với người nhà Dương gia mà nói, có lẽ mà người phụ nữ kém cỏi lại đầy tội lỗi.

Anh hít sâu, tính đến khả năng xấu nhất: “Anh không chắc ba anh có thể qua khỏi hay không, nếu có thể, anh muốn em gặp ông ấy một lần, bởi vì em là người phụ nữ duy nhất anh muốn kết hôn.”

Tình huống khẩn cấp, cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ, cắn răng một cái nói: “Chúng ta đi.” (Vô.....Anh.....Các...83.<https://qttp.wordpress/>)

Sinh mệnh vô thường, sinh ly tử biệt trong chớp mắt, mặc kệ ân oán bao nhiêu, tại khắc này cũng không còn quan trọng nữa.

Trong khi bọn họ đi đến bệnh viện, Dương Trấn đã chuyển từ phòng cấp cứu ra phòng bệnh, tình hình coi như tạm ổn, nhưng sức khỏe không tốt, cứ một giờ lại kiểm tra lại.

Tại đó có hơn hai mươi người, Hà Tân Vũ nghĩ Dương gia quả nhiên là một gia tộc khổng lồ, nhóm người này ăn mặc sang trọng, khuôn mặt u sầu, làm cô không biết mình đang ở nơi nào nữa.

Cao Di Trần đi ra từ trong đám người, hai mắt đỏ hoe, kéo tay con nói: “Kỳ Phong, cuối cùng con đã đến, vị tiểu thư này là?”

“Đây là bạn gái con, Hà Tân Vũ.” Dương Kỳ Phong thay hai người giới thiệu đơn giản. “Đây là mẹ anh.”

“Chào bác.” Hà Tân Vũ chào mẹ bạn trai, đây không phải là lần đầu tiên cô gặp bà, năm ấy khi Dương Kỳ Phong xảy ra tai nạn xe, cô đã trốn một bên nhìn hai mẹ con họ, lúc trước cô không có tư cách ra mặt, giờ đã khác rồi.

“Thì ra là cháu, đã vất vả cho cháu rồi.” Cao Di Trần lần đầu tiên gặp cô gái làm con mình “sống không nổi”, bề ngoài thanh tú dịu dàng, không ngờ lại có bản sự lớn như vậy, có thể chịu nổi mười năm tình yêu bí mật, thật không hề dễ dàng.

Dưới tình huống như vậy mà giới thiệu mẹ và bạn gái, không có thời gian để nói chuyện, Dương Kỳ Phong vội hỏi: “Cha thế nào rồi ạ?”

“Tình thần cũng tỉnh táo rồi, nửa người dưới tạm thời tê liệt, chủ yếu phải tĩnh dưỡng tốt, sau đó còn phải phục hồi sức khỏe ở viện rồi mới có thể đi lại.”

Lúc này, một người đàn ông mặc âu phục đi ra từ phòng bệnh, đi đến chỗ bọn họ nói: “Kỳ Phong, ba muốn gặp cậu.”

“Vâng, cảm ơn anh hai.” Dương Kỳ Phong nói với mẹ: “Con muốn cha gặp Tân Vũ.”

“Việc này...” Cao Di Trần do dự một lúc. “Được rồi.”

Hà Tân Vũ kinh ngạc mở to mắt, “Anh hai” kia là anh em cùng cha khác mẹ với Dương Kỳ Phong? Cảm giác thật kỳ dị, đại gia tộc này quả thật phức tạp, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, đã bị bạn trai kéo vào phòng bệnh, đi cạnh còn có mẹ anh.

Một mình trong phòng bệnh, một ông già tiều tụy nằm trên giường, trên người có rất nhiều ống dẫn, Hà Tân Vũ liếc mắt một cái đã nhận ra điểm giống nhau giữa hai cha con họ, thân hình cao lớn, ánh mắt lợi hại, còn có ngạo khí trời sinh, Dương Kỳ Phong còn giống cha hơn vị anh hai kia.

“Cha, người có khỏe không?” Dương Kỳ Phong đến gần giường bệnh, cổ họng khô đắng, anh với cha ngoài hạn, dù sao cũng có yêu.

“Không chết được!” Dương Trần ho khan hai tiếng, nhìn đến người phụ nữ cạnh con. “Cô ấy là ai?” (Vô.....Anh.....Các.85...<https://qttp.wordpress/>)

“Cha, cô ấy là Hà Tân Vũ, là người phụ nữ con muốn sống chung cả đời này.”

“Chào bác, hi vọng bác sớm khỏe lại.” Hà Tân Vũ lên tiếng chào hỏi, cô từng nghĩ mình sợ người này, nhưng thật kỳ lạ, khi hai mắt chạm nhau, cô lại không hề sợ hãi, tựa như nhìn thấy người giống Dương Kỳ Phong vậy.

“Thì ra chính là cô... Cướp đi đứa con lợi hại nhất của ta, hại ta làm việc quá sức, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi...” Dương Trần mở to mắt nhìn cẩn thận, người phụ nữ thế nào có thể mê hoặc Kỳ Phong, ngay cả sự nghiệp cũng có thể từ bỏ.

Dương Kỳ Phong chần chừ không biết nên giải thích thế nào, Hà Tân Vũ đã đáp lại: “Bác yên tâm, bác có thể dùng bất cứ cách nào để đoạt anh ấy lại, nhưng trước đó bác phải bình an xuất viện đã, bằng không Kỳ Phong mãi mãi là của cháu.”

Lời này rõ ràng là chống đối, Dương Trần không giận lại còn cười: “Ha ha... Cô muốn thấy ta bị chê cười sao, dù nghĩ cũng không nên.”

“Cháu tin bác, chờ đến khi có thể cạnh tranh công bằng, bác dùng dã tâm đàn ông, cháu dùng bản lãnh của phụ nữ.”

Nghe đến đây, Dương Kỳ Phong và Cao Di Trần đều ngây ra, Hà Tân Vũ nhìn dịu dàng như thế, sao có thể nói loại chuyện này với Dương Trần? Càng không thể hiểu nổi, tinh thần của Dương Trần hình như cũng có chuyển biến?

“Kỳ Phong, con cố tình đưa cô ta đến đây làm ta tức chết đúng không?”

Cha hung tợn trừng mắt một cái, Dương Kỳ Phong chỉ thấy dở khóc dở cười. “Cha, người bình tĩnh một chút, Tân Vũ chỉ mong cha nhanh khỏe lại thôi.”

“Ta mắc kẹ, bao giờ con mới quay về giúp cha?” Dương Trần chịu đủ rồi, ngoài Kỳ Phong, những đứa con khác đều vô dụng, muốn ông tức chết sao?

“Nếu cha đồng ý cho chúng con kết hôn, con sẽ về công ty.” Dương Kỳ Phong không thể không ra điều kiện, anh nguyện gánh vác trọng trách, nhưng cũng muốn bảo vệ tình yêu của anh.

“Hừ!” Dương Trần từ chối. “Con chọn một người phụ nữ kỳ quái, xuất thân bình thường, xem thì biết điều, nhưng mồm miệng lại khoa trương.”

Hà Tân Vũ mỉm cười, bác trai xem ra cũng thật ngang bướng, thật ra cũng tốt thôi!

Lần đầu gặp mặt đã là không khí không thoải mái rồi, thật ra so với tưởng tượng cũng không đáng sợ lắm, Dương Trần dù sao cũng đã già lại còn bị bệnh, nếu là lúc trước, sợ có khi tức giận mà đập bàn đập ghế ý chứ.

Dương Kỳ Phong nhìn bạn gái với ánh mắt khác xưa, cô gái im lặng hay thẹn thùng lúc trước, đã biến thành người anh phải học tập rất nhiều rồi! Đồng thời anh cũng vui mừng phát hiện, cô có thể đối mặt với gia tộc phức tạp của anh, ngay cả người đáng sợ nhất kia cũng không sợ, thì anh còn phải lo lắng gì nữa chứ?

Một tuần sau, Dương Trấn xuất viện, tuy rằng Dương Kỳ Phong không ở trong nhà, cũng không đến xí nghiệp đi làm, nhưng xét cho cùng cha vẫn là cha, anh đưa bạn gái về thăm nhà.

Hai người đi vào phòng khách, Cao Di Trấn nói trước với các con và các bà vợ, Dương Trấn không chịu uống thuốc, cũng không chịu làm phục kiện (1), cả ngày cáu giận, người nhà đều không chịu nổi, bà cả đang nằm viện, bà bé thì trốn về nhà mẹ đẻ, hiện tại bên cạnh ông chỉ có mình bà chăm sóc.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ khuyên ông ấy.” Dương Kỳ Phong sớm đoán được cha rất khó hầu hạ, lại không ngờ lại rơi vào cảnh không ai chăm sóc như vậy.

“Bác gái vất vả quá.” Hà Tân Vũ rất bội phục mẹ của bạn trai, đổi lại nếu là cô có khi lại chống đối lại bệnh nhân không chừng?!

Cao Di Trấn cười khổ một chút, thực ra muốn dẫn dò Hà Tân Vũ, thấy bệnh nhân đừng nói nhiều, nhưng nghĩ lại, có lẽ thứ Dương Trấn cần chính là kích thích, trước mắt người có thể kích ông ấy còn ai nữa chứ?

Ba người đi vào phòng ngủ, Dương Trấn nằm trên giường, hai chiếc bình treo ngược trên kệ, bên giường còn là xe lăn của ông, trên bàn bày các loại thuốc, tất cả đều lạnh, lại chưa từng uống qua một ngụm.

“Cha, chúng con đến thăm người.” Dương Kỳ Phong nhìn khí sắc của cha khá tốt, có điều về mặt lại rất khó chịu. (Vô.....Ảnh.....Các..85..[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Bác trai khỏe chứ ạ?” Hà Tân Vũ cúi đầu nói.

“Tôi cho cô đến đây sao?” Nhìn người bạn gái mạnh mẽ của con, Dương Trấn cố ý gây khó khăn, một màn trong viện kia vẫn còn chưa quên.

Dương Kỳ Phong đang muốn mở miệng, một ánh mắt của Hà Tân Vũ làm cho anh dừng lại, chỉ thấy cô không chút lo lắng nói: “Bác trai, nếu bác muốn cháu đi, cháu sẽ nghe theo, nhưng Kỳ Phong cũng sẽ theo đi cùng cháu, chẳng khác nào bác mất đi một đứa con. Nếu bác giữ cháu lại, bác không chỉ giữ lại được con trai, mà con kiếm thêm được con dâu nữa đó.”

Xong rồi, Dương Kỳ Phong và Cao Di Trấn cùng mở to mắt, Hà Tân Vũ vẫn nói thẳng như cũ, lại không biết hậu quả sẽ xấu đến mức nào?

Dương Trấn tức giận đến muốn đập bàn, đáng tiếc ông không còn đủ sức nữa. “Cô uy hiếp tôi?”

“Cháu chỉ phân tích lợi và hại giúp bác thôi, bác là người làm ăn, sẽ không để mình chịu thiệt chứ?”

“Để Kỳ Phong ở lại thì sao? Nó cũng không quản lý công ty cho tôi.” Con trai phản bội ông, là vì người phụ nữ không biết lễ phép này đây!

“Nếu bác cảm thấy Kỳ Phong là lựa chọn tốt nhất, bác nên tính về hưu cũng được rồi, anh ấy nói cũng muốn gánh vác trách nhiệm mà.”

Dương Trấn hừ lạnh hai tiếng. “Cô cũng tính toán ghê nhỉ, chờ Kỳ Phong thừa kế công ty, khi đó cô là phu nhân rồi.”

“Từ nhỏ cháu đã quen với cuộc sống bình thường rồi, giờ cũng đủ năng lực để nuôi sống bản thân, chăm sóc mẹ cháu, Kỳ Phong dù sao cũng có tư cách này.” Giọng nói Hà Tân Vũ vẫn nhu hòa như trước, nhưng ánh mắt lộ ra tia kiên định.

“Ý của cô là, cô không cần vinh hoa phú quý?”

“Nếu Kỳ Phong muốn, cháu sẽ mặc quần áo hàng hiệu, đeo trang sức vàng bạc, cùng anh ấy tham dự một số buổi gặp xã giao, nhưng ngoài việc đó ra, cháu vẫn giữ lại không gian của mình, sẽ không vì chồng mà thay đổi lập trường.” Cô đã suy nghĩ cẩn thận về tương lai, nếu phải làm vợ Kỳ Phong, đây là nhiệm vụ của cô, cô sẽ cố hết sức mình, nhưng không vì thế mà thay đổi chủ kiến của mình.

“Cô thật có lý trí.” Dương Trấn chưa từng gặp qua loại phụ nữ này, cách ông dẹp yên ba bà vợ vẫn là đưa tiền.

“Đây là một trong những nguyên nhân Kỳ Phong yêu cháu.”

“Ngoài lý trí, cô còn rất tự tin.”

“Cám ơn bác trai.” (Vô.....Ảnh.....Các...86.[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Thấy cha và bạn gái nói chuyện, Dương Kỳ Phong không tin nổi vào hai mắt mình, không ngờ cha lại có thể nói nhiều như vậy, Tân Vũ thì đứng cảm cơ trí, anh không phải nói nhiều, cô đã nói thay anh rồi.

“Lần trước Kỳ Phong hủy bỏ hôn ước, ta không còn mặt mũi nào nữa.”

Lão nhân gia đã muốn thỏa hiệp, Hà Tân Vũ lập tức tiếp ứng: “Nếu lần này đính hôn cùng cử hành đồng thời với kết hôn, sức của bác còn chịu được không?”

“Nực cười! Ta vẫn còn tráng kiện lắm.”

“Nói như vậy, làm phiền bác chủ trì, nhưng trước hết bác phải dưỡng bệnh thật tốt đã, nếu bác sĩ nói bác còn có vấn đề, hôn lễ của cháu và Kỳ Phong sẽ không có đâu.”

“Gian trá!” Có thể làm cho vị gian thương mắng ra hai chữ này, không phải người thường có thể làm được đâu.

Hà Tân Vũ cười khanh khách, coi đây như lời khen ngợi. “Mẹ cháu đã ly hôn nhiều năm, cháu đã lâu rồi chưa gọi cha, cháu có thể gọi bác như vậy không?”

“Tùy cô!” Muốn dùng thế tấn công ôn hòa? Đừng tưởng rằng ông sẽ sợ.

“Cha, cám ơn cha, về sau con có cha rồi.”

Nhìn con dâu cúi đầu thật sâu, giọng nói lại dịu dàng, Dương Trấn cũng thấy cảm động, lại nói về chuyện gia đình: “Các con sẽ sinh mấy đứa? Ngày nay phụ nữ đều nói sinh con rất phiền.”

“Con thích trẻ con, nhưng phải xem người cho Kỳ Phong bao nhiêu thời gian, nếu anh ấy nửa đêm mới về nhà, chỉ dựa vào mình con cũng không có cách.”

Con dâu dám ra điều kiện với ông? “Con quá thông minh đấy, biết rồi, ta sẽ không để nó phải tăng ca nữa.”

“Cha, người tốt với chúng con quá, nếu người muốn ôm cháu nội, nhất định phải sống lâu trăm tuổi mới được.” Hà Tân Vũ khen tặng hai câu.

“Nghe nói con biết nấu ăn?”

“Chỉ là vài món ăn ở nhà thôi.”

“Khi nào thì mới làm cho ta ăn đây?” Không lay động một chút cha chồng tự cao không được.

“Lúc nào con làm cũng được, nhưng đồ nghề của con ở nhà bếp chỗ Kỳ Phong, nếu cha có thể đến nhà, con mới có thể nấu cho cha.” Hà Tân Vũ tạm dừng một chút. “Cha yên tâm đi, cao ốc có thang máy, còn có cầu thang chuyên dụng.”

Đáng giận! Dương Trấn sao không biết đây là phép khích tướng, ông chuyển hướng sang chất vấn con: “Dương Kỳ Phong, con tìm ở đâu người vợ này vậy, sao mỗi chiêu đều lợi hại như thế.”

Dương Kỳ Phong bật cười, màn này quả thực kinh điển, lẽ ra anh nên ghi lại làm bằng chứng! Cao Di Trấn sớm đã cười gập cả người, thì ra xem chồng kinh ngạc lại sáng khoái như vậy, mà giọng điệu của con dâu, về sau đau tim mất.

Trong tiếng cười, Dương Trấn không có cách nào phát hỏa, lắc đầu, những người này đều điên hết rồi, chờ khi ông khỏi bệnh, sẽ cho bọn họ mở rộng tâm mắt.

Từ ngày hôm nay, Dương Kỳ Phong luôn coi Hà Tân Vũ là thần tượng, thần phục mị lực và trí tuệ của cô, đối mặt với nữ thần, phàm nhân chỉ có thể đầu hàng vô điều kiện, hơn nữa còn hết sức ái mộ. (Vô.....Ảnh.....Các.87...[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Hôm nay sinh nhật ba mươi tuổi, Dương Kỳ Phong đã nhận được món quà anh rất muốn, không phải là cha khỏe lại, cũng không phải anh thừa kế gia nghiệp, mà là rốt cục anh đã hoàn thành việc chung thân đại sự, cùng đối tượng là Hà Tân Vũ hai mươi tám tuổi, hai người quen biết đã gần mười hai năm.

Buổi trưa đính hôn, buổi tối kết hôn, vội vàng hoàn thành trong một ngày, khách khứa tụ tập, tất cả đều vui mừng, nam nữ nhân vật chính cười đáp lại, ban đêm trên giường lớn, hai người đều đã rất mệt mỏi.

“Mệt mỏi quá, may mà không có lần nữa.”

“Kết hôn thật tốt, trong đời chỉ cần một lần.”

“Đó phải xem em kết hôn với ai?” Lần đính hôn trước anh đã chọn sai người, cô cũng không quên.

“Nếu em muốn một lần nữa, anh cũng sẽ theo.”

“Những lời này thực cảm động, nhưng em không tiếp nhận nổi đâu.” Lại đấu lần nữa, chắc là cô hư mất rồi, có trời mới biết vì sao hôn lễ lại nhiều việc như vậy, con người đúng là một loại động vật hoang phí.

Anh có một câu hỏi luôn để trong lòng, lúc này cuối cùng cũng nói ra: “Tân Vũ, em tốt với anh có phải là do nhất kiến chung tình không?”

“Quả thật không phải.”

Kiều ngạo vạn người mê, tôn nghiêm đàn ông của anh, đều bị cô thẳng tay bóp nát, anh ngượng ngùng hỏi: “Vậy em yêu anh từ lúc nào?”

“Không muốn nói.” Nghĩ đến bị kịch mà mình đã trải qua, vẫn có điểm không phục, anh có bạn gái cũ, vị hôn thê cũ, còn cô cái gì cũng không có.

“Vợ ơi~~” Gọi cô như vậy, cô sẽ mềm lòng chứ?

“Ngủ đi.” Cô lật người lại, không muốn bàn tiếp nữa.

Anh tiếp tục quần lấy cô, ôm cô từ sau lưng, miệng vào tai cô nói nhỏ: “Chỉ nói chuyện thôi, đừng thẹn thùng.” (Vô.....Ảnh....88.Các....<https://qtp.wordpress/>)

Giọng nói kia giống như đang làm nũng, cô như lấy một đứa trẻ, yêu anh thương anh còn không đủ, ngay cả trái tim cũng phải móc ra cho anh nhìn.

“Vậy là tốt rồi, giờ anh nói trước, em nói sau.” Anh hít sâu một hơi, lập tức nói liên miên: “Anh yêu em, anh rất yêu em, anh không thể không yêu em, chỉ có anh mới yêu em như vậy...”

“Đủ rồi.” Cả ngày cô nghe lời nói này, lỗ tai đã đóng kén cả rồi, bắt đắc dĩ đành phải đáp lại: “Em cũng yêu anh, ngốc nghếch.”

Anh hoan hô một tiếng, lật người đến chỗ cô hôn thật nồng nhiệt, quyết định tặng thưởng, hiến mình cho cô, dùng hết khả năng để cô khoái hoạt.

“Không phải nói mệt sao?” Cô không nghĩ sức lực của anh lại dồi dào như vậy.

“Kết hôn mệt, còn đêm động phòng hoa chúc không liên quan.” Tại phương diện này, đàn ông mãi mãi có thể lực.

“Anh à, đã ba mươi rồi.....” Khiêu khích không có hiệu quả, đấu võ mồm vô dụng, hóa thành từng đợt than nhẹ.

Ban đêm, trên giường ngoài ngủ còn có thể làm rất nhiều việc, giống như mỗi chuyện trước kia cũng đều có nhiều cách giải quyết, chỉ cần hai người yêu nhau, cho dù ôn cố tri tân hay học một biết mười, kết quả cuối cùng cũng là hạnh phúc vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-yeu-em>